

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

wildest dreams

New York Times and USA Today Bestselling Author

KRISTEN PROBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN VAHŖI HAYALLER
MONTANA'NIN VAHŖI DOĞASI

KRISTEN PROBY

&
AMPERSAND
PUBLISHING, INC.

İÇİNDE

[Başlık Sayfası](#)

[Yazarın Mektubu](#)

[Önsöz 1.](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Epilog](#)

— — —

[VahŖi Taraf nizleme Haber](#)

[Bülteni Kaydol](#) ____ -

[Kristen Proby'nin diğ r  serleri](#)

[Yazar hakkında](#)

En ılgın Hayaller
Montana'nın Vahşı Doğası
Romanı Yazar
Kristen Proby

EN ÇILGIN HAYALLER

Montana'nın Vahşi Doğası

Romanı Kristen Proby

© 2024 Kristen Proby

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikayeler yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetine uygun değildir.

Bu eserin hiçbir kısmı yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır.

Coco Chanel için.

YAZARIN MEKTUBU

Sevgili Okuyucu,

Wildest Dreams kitabının araştırma aşamasında yardımlarını esirgemeyen birkaç kişiye teşekkür etmek ve size kısa bir hikaye anlatmak için biraz zaman ayırmak istiyorum.

Öncelikle, Ryan'ın sahip olabileceği uçak türleri hakkında bana bilgi veren, bilgisini cömertçe paylaşan ve birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Charter Flight Group'tan David Ossa'ya teşekkür etmek istiyorum. Hikayedeki tüm hatalar bana aittir.

2024 yılının Nisan ayı başında, bir kitap etkinliği için Paris'e gitme ve kendime bir doğum günü hediyesi olarak bazı arkadaşlarımla kalma şansını yakaladım. Bu hediye'nin bir parçası da Ritz Paris'te kalmak oldu ve bu kesinlikle muhteşem bir deneyimdi. Bu kitap için Ritz'de çok önemli bir süiti araştırmam gerektiğini biliyordum ve oradaki muhteşem personel bana bir tur attı ve tüm sorularımı yanıtladı.

Coco Chanel Süitinde bir saatten fazla zaman geçirdim, fotoğraflar çektim, odanın atmosferini içime çektim ve moda ikonu, Ritz'in kendisi, moda haftası ve o dönemde yaşanan tüm inanılmaz şeyler hakkında milyonlarca soru sordum. Büyülenmiş olduğumu söylemek yetersiz kalır. Polly gibi, Paris'teki moda haftasına katılmak artık benim de hayallerim arasında.

Bu nedenle, sadece o süitte geçirdiğim bir saat boyunca değil, tüm konaklamam boyunca bilgi, nezaket ve misafirperverlikleri için Ritz Paris'in cömert personeline bir kez daha çok teşekkür ediyorum. Detaylara ve lükse verdikleri önem eşsiz.

Tabii ki, kurgu için birkaç özgürlük kullandım, ama Mademoiselle Coco Chanel ile ilgili bu hikayedeki her şey gerçek. Bu hikayeyi yazarken aldığım keyfi, siz de okurken alırsınız umarım.

Şimdi, en sevdiğiniz içeceği alın ve size bir hikaye anlatayım...

xo,

Kristen

PROLOG

RYAN

Kalın, kızıl, *muhteşem* saçları, parmaklarımın arasında ipek gibi. Elimi ensesine koymuş, onun tatlı dudaklarını yağmalarken. Tadı çilek, şampanya ve *günah* gibi. Ona doyamıyorum.

"Tanrım, evet," diye inliyor dudaklarıma, ben meme ucunu ısırırken. Bu gidişle, güneş doğmadan prezervatif kutusu bitecek, çünkü bu gece uyumaya niyetim yok. "Çok *güzel*."

Onu *yıllardır* tanıyorum, o kadar zamandır ona ilgi duyuyorum ve kardeşimin düğününde içtiğim birkaç kadeh içki ve ciddi flörtler sayesinde, onu yatağıma attım, çıplak ve altımda kıvranıyor.

"Çok güzelsin." Boynunu ısırarak, küçük, yuvarlak göğüslerine doğru ilerledim ve bir meme ucunu ağzıma aldım. Polly Allen minyon, benden en az 30 santim kısa ve o kadar muhteşem kıvrımları var ki, onu yaratmayı bitirdiklerinde tanrılar sevinçten ağlamış.

Elim karnından aşağı kayıyor ve iki parmağımı içine sokuyorum, o da bana sürtünerek ve beklentiyle inliyor.

"Sırılsıklamsın." Onu tatmak için karnını öpüyorum. Sonra pozisyonumuzu değiştirip yatağa uzanıyorum. "Yüzüme otur."

Polly'nin yeşil gözleri büyür ve sonra güler. "Tabii, seni boğarım."

"İmkansız." Kolumu beline doluyorum ve onu vücuduma çekip yüzümün üzerine oturtuyorum, sonra kalçalarını tutup üzerime doğru çekiyorum, böylece onu yalayabilir, emip yutabilirim.

"Oh, Tanrım," diye inliyor, koyu renkli deri başlığa yaslanarak. Kalçaları yüzümün üzerinde ileri geri hareket ediyor ve parmaklarımı tekrar içine soktuğumda, yaklaşan orgazmıyla kasılmaya başladığını hissediyorum.

Hızlı ve şiddetli bir şekilde orgazm olur, yüzümün üzerinde sürtünür ve ben onun her bir damlasını yalarım. Bittiğinde, altından çıkıp kalçalarının altına bir yastık sokarak kışını havada tutarım ve ikimizi de koruduktan sonra, sikimin ucuyla onu tahrik ederim.

"Lanet olsun, Ryan," diye nefes nefese, geri iterek, içime girip sertçe vurmam için beni teşvik ediyor.

"Ne?" O muhteşem saçlarını bir kez daha yumruklayarak, elime dokunan hissi severek, kulaklarına dudaklarımı bastırmak için eğiliyorum. "Ne istiyorsun, Polly? Sözlerinle söyle."

"İstiyorum..." Dudaklarını yaladı. "Beni sikmeni istiyorum."

Kulağının memesini ısırarak sııttım. "Aferin kızım."

Yavaşça içeri giriyorum, onu incitmek istemiyorum, ama o kadar ıslak ki beni kolayca içine alıyor ve ikimiz de zevkten inliyoruz.

"Tanrım, ne kadar dar," diye homurdanıyorum ve onu içeri girip çıkarken elimi omurgasından beline doğru kaydırıyorum. Başparmağım onun sıkı pembe anüsünü gıdıklıyor ve o tekrar boşalırken çığlık atıyor, her yerime boşalıyor.

Bu, otuz üç yıllık hayatımda gördüğüm en güzel şey ve amcığı etrafımda sıkılaşıarak beni onunla birlikte doruğa ulaştırıyor. Alnımı sırtına dayamak için eğiliyorum, sonra omuz bıçaklarının arasında, omurgasını öpüyorum, sonra içinden çıkıp yanına yığılıyorum.

Polly'nin yüzü yastığa gömülü, ama nefes almak için dönüyor ve beni izlemek için zümrüt yeşili gözlerinden birini açıyor.

"Çok eğlenceliydi," diyor, sesi hala nefes nefese. "Bunu tarif edecek tek kelime bu."

Ben hayat değiştiren derdim.

"Gitmeliyim," diyor kaşlarını çatarak.

"Saat sabahın biri." Yanağından bir tutam saçını çekip kulağının arkasına takıyorum. "Bu saatte nereye gidebilirsin ki?"

"Muhtemelen bir gecelik misafir almayı planlamamıştın."

"Hayır, planlamamıştım." Gülümserim ve yumuşak, şişmiş dudaklarını öpmek için ona doğru eğilirim. "Bu mutlu bir sürpriz. Burada kalıyorsun, Polly. Seninle işim henüz bitmedi."

Boğuk bir kahkaha atar. "Beni öldürmeye çalışıyorsun." "Ama ne güzel bir ölüm."

Her zamanki gibi uyanıyorum: hızlı ve tamamen uyanık. Ama henüz gözlerimi açmıyorum. Seksin ve Polly'nin parfümünün kokusunu alabiliyorum ve son orgazmına teslim olurken dudaklarından çıkan ismimin sesi hala havada asılıymış gibi geliyor. Gülümsüyorum, önümde bir ziyafet gibi uzanmış ne kadar muhteşem görüldüğünü hatırlıyorum ve bundan tam olarak yararlandığımı söylemekten utanmıyorum.

Bundan bir saat bile geçmemiş olabilir.

Bir gözümü aralayıp yatağın başucundaki telefonuma bakıyorum ve saatin sekize geldiğini görünce şaşırıyorum. Her zaman saat altıda uyanırım.

Tabii ki, genelde bir gecede uyumadan altı kez seks yapmam. Suçlu Polly.

O çok çekici.

Aşağı inip ona kahvaltı hazırlamadan önce biraz ona sokulmaya karar verip, onu kendime çekmek için döndüğümde yatağın boş olduğunu görüyorum. Somurarak, çarşafı elime alıp dokunduğumda çoktan soğumuş olduğunu hissediyorum.

Belki kahve ve yemek aramak için aşağı inmiştir. Yataktan kalkarım, saçlarımı parmaklarımla tararken bir kot pantolon bulur, giyerim ve sonra o muhteşem kızıl saçlı kadını aramaya çıkarım.

Ama aşağı indiğimde ev sessiz ve havada kahve kokusu yok. Evin geri kalanını kontrol ettikten sonra ön kapıya koşuyorum ve arabasının gitmiş olduğunu görünce küfürler savuruyorum.

O gitmiş.

BÖLÜM BİR

POLLY

Muhteşem yazın ilk günü.

Pocket Full of Polly adlı dükkanımın ön kapısından çıkarken, uzun ve derin bir nefes alıyorum. Havada yeni yaprakların ve çimlerin kokusunu alıyorum ve kuşlar sanki onlar da yazın geldiğini biliyorlarmış gibi heyecanla cıvıldıyorlar. Güneş parlıyor ve artık lanet olası kışlık ceketimi hatırlamaya çalışmam gerekmiyor.

Montana'nın bu bölgesinde mevsimler kelimenin tam anlamıyla saat gibi değişir. Daha geçen hafta küçük bir kar fırtınası vardı, şimdi ise hafif serin bir esinti ile sıcak bir yaz günü ve ben Bitterroot Valley'deki kaldırımında arkadaşım Millie Wild'ın sahibi olduğu kahve dükkânına doğru yürüyorum.

"Günaydın," diye gülümseyerek Bitterroot Valley Coffee Co.'ya girerken selam veriyorum. "*Yaz geldi!*"

"Kesinlikle!" Millie, tezgahın arkasında devasa kahve makinesinde sihirli işlerini yaparken bana gülümseyerek cevap veriyor. "Ve çok güzel bir gün. Önümüzdeki kışa kadar yetecek kadar kasvetli ve bulutlu günler yaşadım."

Gülerek tezgaha doğru yürüdüm. Arkamdaki kapı açıldığında vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu ve Millie'nin ağabeyi Ryan içeri girdi.

Ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğimden beri aşık olduğum adam.

Geçen Eylül, bütün bir gece boyunca dünyamı alt üst eden adam. Ondan sonra bir kez bile aramayan adam.

"Polly," diyor Ryan geniş, mutlu bir gülümsemeyle. "Seni görmek güzel."

"Selam, Ryan." Beni kucaklıyor ve lanet olası meme uçlarım beni ele veriyor, anında sertleşerek beni ele veriyor. "Nasılsın?"

"Harika." Benden uzaklaşıp ellerini ceplerine sokarken bana gülümsüyor. Sade siyah tişörtü

ve kot pantolonla çok yakışıklı görünüyor ve her zamanki beyzbol şapkasını ters takmış. "Sen nasılsın? Kardeşin bu hafta dükkânı kapattığını söyledi."

"Evet." Başımı sallayıp Millie'ye gülümsüyorum, o da bana en sevdiğim kahveyi uzatıyor. Sipariş vermeme bile gerek yok, hemen hazırlıyor ve hesabımı tutuyor. "Biraz düzenleme yapıyorum, eski stokları yenileriyle değiştiriyorum ve temizlik yapıyorum. Her bahar, yaz yoğunluğu başlamadan önce yaparım."

Ve bunu çok *seviyorum*. Tüm kıyafetlere dokunmak, onları modaya uygun ve çekici hale getirmek en sevdiğim şey. Ama mekanı tazelemek, derinlemesine temizlemek ve işime olan sevgimi göstermek de çok tatmin edici.

"Mac bugün sana yardım edeceğini de söyledi mi?" diye sorar Ryan, Millie ona bir fincan kahve uzatırken.

Arkamızdan daha fazla müşteri girerken, Ryan ve ben yol vermek için kenara çekildik.

"Evet," diye onaylıyorum. "Taşınması, kurulması gereken ağır eşyalar var ve Mac bunların çoğunu benim için yapacak."

"Yardım edebilirim," diye hemen Ryan teklif eder ve ben hayır demek isterim. Onun yanındayken, ki bu pek sık olmaz, tek düşünebildiğim, hayatımın en iyi orgazmlarını bana yaşattığı anların ne kadar güzel olduğu. *Ama* Mac'in fazladan bir çift ele ihtiyacı olduğundan eminim ve deneyimlerimden Ryan'ın kaslı olduğunu biliyorum. "Jake'i de getiririm."

"Emin misin?" Ayaklarımın üzerinde durup düşünürüm. "Teşekkür etmek için herkese öğle yemeği getirebilirim."

"Dalga mı geçiyorsun? Jake bir sandviç için her şeyi yapar. Çocuk bağlanmamış her şeyi yer."

Bu beni güldürdü. Geçen kış, Jake üvey babası tarafından dövüldükten sonra Ryan onu evine aldı. Bu yılın başlarında Ryan, genci resmi olarak evlat edindi ve ikisi için *çok* mutluyum. Duyduğuma göre çok iyi anlaşıyorlar ve Jake, Ryan'ın çiftliğinde atlar ve diğer hayvanlarla çalışmayı çok seviyor.

"Jake yardım etmeye gelebilir, tabii ki. Çok meşgul olmadığından emin misin? Kendi işin vardır herhalde."

Dudakları bir kenara kıvrıldı ve omzunu silkti. "Patron olmanın en iyi yanı, çalışma saatlerini kendim belirleyebilmem."

"Evet, doğru. Sen ve Jake uğramak isterseniz, bütün gün dükkânda olacağım. Çok sevinirim."

Ryan başını salladı ve benimle birlikte kapıya kadar yürüdü. "Çocuğu yataktan kaldırmaya gidiyorum. Okul yaz tatiline girdiğinden beri, sabah işlerini hallettikten sonra tek istediğı uyumak."

"Bana gayet normal geldi. Sonra görüşürüz."

El sallayarak dükkana geri dönüyorum. Bugün Ryan'ın yardım etmesi kötü bir fikir mi? Muhtemelen. Ama fazladan bir ele ihtiyacım var ve ben bir yetişkinim. Seksi milyarder kovboya karşı şehvetli düşüncelerimi kontrol edebilirim.

Muhtemelen.

MAC, yeni temizlenen showroom'a götürmek için yeni ürünlerin bulunduğu kutuları el arabasına ^{yüklerken,} ben de eski ürünleri mağazanın arkasındaki indirim raflarına taşıyorum. Yaklaşık 25 kilo ağırlığındaki kıyafetlerle yüklü olan askıları uzun rafa kaldırmaya çalışıyorum, ama boyum yetmiyor.

"Küçük bir cüce olmak berbat bir şey," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Gördüğüm en güzel cüce," diyor Ryan arkamdan, beni korkutarak. Elimde tuttuğum askıları almak için bana uzanıyor ve kolayca askıları askılığa asıyor. Vücudu benimkine değiyor ve baharatlı, odunsu kokusu beni sarıyor.

Onu kaşıkla yiyebilirim.

"Teşekkürler." Geri çekilirken ona gülümsüyorum. "Basamağı almaya sabırsızlandım."

"Artık gerek yok." Jake'i başıyla işaret ediyor. "Çocuk ve ben yardım etmek için buradayız. Bu rafları indirimli ürünlerle mi dolduruyorsun?"

"Evet." Jake'e gülümseyerek döndüm. "Teşekkürler. Muhtemelen yaz tatilini böyle geçirmeyi planlamamışsındır."

"Sadece bir gün," dedi yakışıklı genç. "Ve duyduğuma göre karşılığında sandviç alacağım, o yüzden sorun yok."

Gülerek Ryan'a döndüm. "Mac arkada, kutularından çıkarılacak yeni ürünleri yüklüyor. Jake bana indirim ürünlerini yerleştirmede yardım edecek."

"Emirlerimi aldım," dedi Ryan göz kırparak ve kardeşime yardım etmek için gitti.

"Uzun boylu olduğun için çok mutluyum," diyorum Jake'e, onu bedenlerine göre ayırdığım giysi raflarına götürürken. "Aslında, geçen bir yılda yaklaşık 15 santim uzamışsın."

"Öyle sayılır..." diye onayladı. "Ry, bunun yediğim yemeklerden kaynaklandığını ve onu evden kovacak kadar yediğimi söylüyor, ama parası var." Yüzündeki gülümseme mutluydu ve bu *beni* de mutlu etti. Daha geçen yıl, onunla takıldığı çocukların benim dükkandan hırsızlık yaptığını görmüştüm. Hayatını düzene soktuğu için çok mutluyum.

"Ryan'ın evinde her şey yolunda mı?"

"Harika." İcini çekip ellerini beline koydu ve pencereden dışarı baktı. "Bazen onun benim için yaptıklarının karşılığını hak edip etmediğimi bilmiyorum, anlıyor musun? Çok şey yaptı. Beni yanında yaşamama izin vermesi bile yeter, ama atlarım var ve Noel'de bana bir kamyonet aldı. Kahretsin, beni evlat *edindi*. Pardon, ağzım bozuk."

"Sorun değil. Ben de öyle dedim." Ona taşımak için birkaç giysi daha veriyorum. "Bunlar şuradaki diğerlerinin arkasına koyabilirsin. Bence Ryan gibi bir adam, istemediği bir şeyi yapmaz. Ve bunu hak etmeyen biri için kesinlikle yapmaz. Onun gibi güçlü adamlar bir sebepten dolayı başarılı olurlar."

Jake, kıyafetleri askıya koyduktan sonra bana döner ve daha fazlasını toplamak için geri döneriz. "Biliyorum. Ne kadar çok parası olduğunu düşünmek çok garip. Özellikle de o sıradan bir adam olduğu için. Çoğunlukla normal."

Gülerek ona daha fazla kıyafet veriyorum ve kendi kıyafetlerimle yüklü bir şekilde onu takip ediyorum. Kısa sürede her şeyi olması gereken yere taşıyoruz.

Geçen sezondan planladığımdan daha az şey kaldığını fark edince sevindim, böylece yeni eşyalar için daha fazla askı kullanabileceğim.

Ryan ve Mac, sabırsızlıkla elime almak istediğim büyük giysi kutularıyla dolu el arabalarını iterek içeri girerler.

"Tanrım, giysiler çok ağır," diyor Mac somurarak. "Yazlık giysiler *daha hafif* olur sanmıştım."

"Kutulara *daha fazlasını* koyabilirim," diyorum. "Orada buharlı ütümün yanında askılar hazırladım. Siz üçünüz yeni raflarımı monte etmeye başlarsanız, ben de ona başlayayım."

"Elektrikli aletler," diyor Jake sırtarak. "Erkek işi."

Ryan gülüyor ve üçü, büyük depo odamın olduğu arka tarafa dönüp mobilyaları monte etmeye başlıyor. Telefonumun kilidini açıp

en sevdiğim çalma listesini açıp dükkândaki Bluetooth hoparlörlere bağladıktan sonra kenara koydum. Harry Styles karpuz şekeri hakkında şarkı söylemeye başladığında, kutulara daldım, kutu kesiciyle kutuları kesip açtım, sonra askılara asmaya başladım, boylarına göre ayırdım ve buhar makinesiyle ütüledim.

Uzun ve zahmetli bir süreç ama ben seviyorum. Dört çalışanım var ve hepsi bugün gelip yardım etmeyi teklif etti ama bütün hafta boyunca temizlik ve düzenleme yaptılar ve uzun saatler çalıştılar. Bu yüzden onlara bugün izin verdim ve bu kısmı tek başıma halledeceğim. Her şeyi açıp ütüleyip yerleştirmek hafta sonuna kadar sürer ama buna değecek.

Beşinci kutuya geçtim ve Ed Sheeran karanlıkta dans etmekten bahsederken, aniden Ryan'ın kollarına kapıldım ve o beni neredeyse boş olan showroomda dans ettirdi.

Hala şarkıya eşlik ederek beni geriye doğru eğip sonra tekrar kaldırıp bana sarıldığında gülüyorum.

"Dayanamadım," diyor ve çekilmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor. "Mobilyalar için hazırız."

"Çok hızlı oldu."

"İyi mobilyalar," diyor. "Parça parça birleştirmen gereken sunta levhalar değil. Nereye koymak istediğini gösterir misin?"

"Tabii." Seçimlerimi beğendiği için memnun olarak Ryan'a her parçayı nereye koymak istediğini gösteriyorum, sonra o tekrar arkaya kayboluyor ve ben derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

O adamın yanında olmak... şey, beni etkiliyor. Ve o *hiç* etkilenmiş gibi görünmüyor. Bu egoma biraz darbe vuruyor, ama neyse. Kısa süre sonra, adamlar her şeyi tam istediğim yere yerleştiriyor ve dördümüz geri çekilip hayranlıkla izliyoruz.

"Renkleri beğendim," diyor Jake. "Sıkıcı kahverengi değiller."

"Mekanı biraz aydınlatmak istedim," diyorum. "Tek pencereler ön tarafta ve koyu renkli mobilyalar burayı mağara gibi gösterirdi. Bu yüzden parlak renklerde boyanmış mobilyalar aldım. Bence harika oldu, çocuklar. Teşekkürler. Sandviçleri sipariş edeyim."

Siparişlerini alıp caddenin aşağısındaki sandviççiye veriyorum. "Yirmi dakika içinde gelirler."

"Bu arada ne yapabiliriz?" diye sordu Ryan.

"Soyunma odalarına birkaç ayna asmam lazım," diyor Mac. "O ağır şeyleri taşımama yardım edersiniz."

"Mac!" Jake'e işaret ediyorum. "Ciddi misin? Burada bir çocuk var."

"Oh, her şeyi duydum," Jake beni temin eder. "Sorun değil. Aynayı kaldırmaya yardım edebilirim."

Diğer ikisi aynaların ölçüsünü almak için arkaya geçince Ryan'a "O iyi bir çocuk" diyorum.

"Evet, öyle. Arada sırada bazı sorunlar yaşadık ama o on altı yaşında olacak ve sanırım bu normal."

"Öyle sanırım," diye başımı sallayarak onayladım. "Neyse, ben gidip bu kıyafetleri asayım."

"Biliyor musun," diye devam etti, ipucumu *hiç* anlamadan, "son zamanlarda benden çok kaçınıyorsun."

Elimde tuttuğum beyaz kot pantolona kaşlarımı çatarak baktım. "Bence öyle değil."

"Geçen ay Summer ve Chase'in düğününde bana *bakmadın* bile." bana bakmadın."

"Meşguldüm," diye hatırlatıyorum. "Nedimeydim ve uzun bir konuşmam vardı."

görev listesi.

"Polly."

Sesini duyunca durup ona dönerek kaşlarımı kaldırdım.

"Aramızda garip bir durum olsun istemiyorum." Elini uzatıp saçımın bir tutağını kulağımın arkasına koyar.

"Aramadın." Gözlerim büyüdü. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

"Ah, boş ver. O..."

"Sen gittin," diye sözümü keser. "Aramamı istiyorsan, o hareketinle karışık bir mesaj verdin."

Dudaklarımı ısırp düşünürken, sonra derin bir nefes veriyorum, ama diğer çocuklar kendilerini beğenmiş bir şekilde bize dönüyorlar.

"Bitti," diyor Mac ve Jake'le tokalaşılıyor. Kapı açılıyor ve Mama's Deli'nin müdürü Jeannie, iki büyük kahverengi çanta dolusu yiyeceklerle içeri giriyor.

"Teslimat," diyor gülümseyerek. "Oh, burası çok *değişti* Polly. Bitirdiğinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Pazartesi sabahı yeniden açıyorum," diyorum Mac torbaları ondan alırken ve ona siparişin parasını verirken. "Sizin çok seveceğinizi düşündüğüm bazı yeni şeyler var."

"Şimdi *gerçekten* sabırsızlanıyorum. Bizim gibi kıvrımlı kadınlar için her bedeni satmanızdan dolayı çok minnettarım," diyor Jeannie mutlu bir gülümsemeyle.

"Her kadın güzeldir ve kendine güvenmesini sağlayacak kıyafetler giymeyi hak eder," diye cevap verdim. "Bedeni ne olursa olsun. Kesinlikle haftaya uğra, alışverişine yardım ederim."

"Sabırsızlanıyorum. Hepinize iyi günler. Ben gitsem iyi olacak."

Kapıdan çıkarken, Ryan'ın beni dikkatle izlediğini fark ettim. "Ne? Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır." Başını sallar ve sandviçinden bir ısırık alır. "Sen iyi bir iş kadınısın."

Wild Enterprises'ın sahibi ve CEO'su, milyarlarca dolarlık bir şirketin patronu olan Ryan Wild'dan gelen bu sözler, *büyük* bir iltifattı.

"Teşekkürler." Sandviçimi kaldırıp onun sandviğine dokundurarak *kadeh* kaldırdım.

Tanrım, çok yorgunum. Kemiklerime kadar yorgunum.

Ama aynı zamanda bugün yaptığım tüm işlerden de inanılmaz derecede memnunum.

Eve vardığımda hava çoktan kararmıştı. Yatak odasına girip, bugün işe giderken giydiğim yoga pantolonumu ve tişörtümü çıkardım, üzerine bol bir tişört ve eşofman giydim. Sonra mutfığa gidip kendime bir kadeh beyaz şarap doldurdum ve arka taraftaki küçük verandama çıktım.

Mac bu hafta başında buraya gelip terası benim için yüksek basınçlı suyla yıkadı, küçük teras salıncağımı temizledi ve gazlı şömineyi yakmaya hazırladı.

Ateşi yakıp salıncakta oturuyorum, baharın kokulu havasını içime çekerek hafifçe sallanıyorum.

Kuşlar sakinleşti ve şimdi birkaç böceğin vızıltısı ve önümdeki yoldan geçen arabaların motor sesleri duyuluyor. Birinin mangal kokusu ve üzerinde pişirdiği hamburger veya biftek kokusu geliyor ve boş midem guruldamaya başladı.

Öğleden sonra yediğim sandviçten beri hiçbir şey yemedim ve o da çok uzun zaman önceydi.

Ama bir şeyler hazırlayacak kadar yorgunum ve mutfaktaki ocak da çalışmıyor. İşini yürütmekle meşgulken kim ev tamiratıyla uğraşır ki? Mac muhtemelen benim için tamir ederdi ama ben sürekli söylemeyi unutuyorum.

Neredeyse hiç burada olmadığım için bunu öncelikler listesinin başına yazmak saçma geliyor.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor ve Summer'ın adını görünce gülümsüyorum. O benim en iyi arkadaşım ve benim dükkanımın karşısında çiçekçi dükkanı Paula's Poseys'in sahibi. Geçen sonbaharda biri dükkanını ateşe verdi ve düğün sezonu için tam zamanında, birkaç hafta içinde yeniden açılacak.

Summer: Yarın sana yardım etmeye geliyorum. Reddedemezsin.

Gülerek şarabımı yudumladım. Her bir giysiyi kendi ellerimle dokunmayı çok sevmeme rağmen, bu geceki yorgunluğumla pazartesiye kadar açılış yapabilmek için yardıma *ihtiyacım* olduğunu biliyordum.

Ben: Hayır demiyorum! Yardımın lazım, hem dedikodu yapar, çikolata yeriz. Herkes kazanır. Ne zaman istersen gel. Saat 8'de orada olurum.

Saate bakıyorum. Kahretsin, saat 8'e yaklaşık 7 saat var, yatmam gerek.

Ama buradaki küçük terasımı seviyorum. Mahallenin seslerini ve kokularını seviyorum. Evim eski ve küçük ve tamir edilmesi gereken *çok* şey olsa da, *benim evim olduğunu* bilmek güzel. Bunun için çok çalıştım. Bu küçük dünya parçası bana ait ve burayı seviyorum.

Gözlerim kapanmaya başladı, şarabımı bitirip içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum, şarap kadehini yıkayıp kurutucuya koyuyorum. Duş almam lazım, banyoya gidiyorum. Banyom *çok küçük* ve iki yatak odalı evin tek banyosu. Her hafta temizlememe rağmen küvet her zaman kirli görünüyor. Lavabonun derzleri doldurulmalı ve aynanın köşesi çatlak.

Ben yapmadım, bu yüzden yedi yıl kötü şans yaşamadım.

Temizlenip, losyon sürüp, kurulanana kadar, düşecekmiş gibi hissediyorum, o yüzden öyle yapıyorum. Yüzüm yastığa gömülü, uykuya dalmaya hazırım.

Ama yarın için şimdiden heyecanlıyım.

İKİNCİ BÖLÜM

RYAN

Duvardaki güvenlik kameralarından biri uyanır ve dikkatimi çeker. Hareket onu tetiklemiş olmalı, gözlerimi kısarak dikkatle bakarım ama hiçbir şey görmem. Mülküm sıkı bir şekilde kilitli ve evimi yirmi dört saat gizlice ve şiddetle koruyan bir güvenlik ekibim var, bu yüzden dışarıda bir şey *varsa*, onlar bulur. Çoğu zaman kameraları tetikleyen bir hayvandır, bu yüzden özellikle endişelenmiyorum. Ama ara sıra ciddi bir durum olabilir.

Her zaman korumalara ihtiyaç duymayacak durumda olmak güzel olurdu, ama bu, yaptığım işin ve kim olduğumun dezavantajı.

Gözlüklerimi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum, sonra ellerimle yüzümü ovuşturup kahvemi almak için uzanıyorum, bardağın boş olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Saat sabahın ikisi. Uyuyor olmam gerekirdi, ama bütün günü Polly'nin dükkanında Mac ve Jake'e yardım ederek geçirdim. Ona söylediğim doğru: Patron benim ve çalışma saatlerimi kendim belirleyebilirim, ama bunu yaparsam işlerim birikir, bu yüzden bu gece telafi ediyorum.

Ama pişman değilim.

Bugün çok güzel vakit geçirdim, Jake de çok eğlendi. Onu ve Polly'yi birkaç kez gülüp şakalaşırken yakaladım ve bu beni gülümsetti. Jake geçen yıl benimle yaşamaya başladığında hiç gülümsemezdi. Fiziksel ve duygusal olarak çok yaralıydı, ama iyileşiyor ve bu çiftliğin, belki de *benimle* birlikte olmasının, bu genç adamın hayatında bir fark yarattığını bilmek beni çok mutlu ediyor.

Ofisimin ıslak bar alanında bulunan kahve makinesine gidip kendime bir fincan daha kahve doldurup masama geri döndüm. Duş alıp Zoom üzerinden tüm gün sürecek toplantılar için giyinmeden önce bir saatlik işim var. Sabah altı da Zürih ofisimle toplantıyla başlayacağım, ardından Londra, Paris, New York ve son olarak San Francisco. Bu haftalık toplantıları tek güne sığdırmaya çalışıyorum ama her zaman mümkün olmuyor.

Asistanım ve sağ kolum Arthur, şirket içi sistem üzerinden bana bir mesaj gönderir ve mesaj ekranımın köşesinde belirir.

Günaydın efendim! Bugün yoğun bir günümüz var. Neden bu kadar erken kalktınız?

Gülümserim. Arthur sekiz yıldır benimle birlikte, o zamanlar sadece üç şirketi idare ediyordum ve yardıma ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bu şirketi bugünkü devasa bir işletmeye dönüştürmeme yardımcı oldu. Her şeyi düzenli tutuyor, programımı yapıyor ve ona verdiğim her işi hallediyor.

Aynı zamanda endişeli bir anne tavuk gibi etrafımda dolanıyor.

Çalışıyorum tabii ki. New York'ta da saat erken. Sen neden uyanıksın?

Saniyeler içinde cevap veriyor.

Çünkü ben senin sadık ve güvenilir yardımcınım, her ihtiyacını önceden tahmin edebilmek için senden üç adım önde gidiyorum, tabii ki.

Bu beni güldürdü, tam da onun istediği gibi, ama bunun kısmen doğru olduğunu da biliyorum. Arthur, ben ihtiyacım olduğunu bile bilmeden bana gerekenleri hazırlar. İşinde mükemmeldir ve sadakati ve çalışkanlığı için ona çok iyi maaş veriyorum.

İlk toplantıdan iki saat önce beni ara. O zaman konuşuruz. Evet, efendim.

İKİ SAAT SONRA, Arthur'la görüşmemden hemen önce, Jake ofisime girer, gözleri yarı kapalı, sol yanağında yastık izi vardır ve kahverengi saçları arkada dik durmaktadır.

"Günaydın," diyorum kravatımı düzeltirken.

"Günaydın," diye mırıldanır ve yüzünü ovuşturur. Jake sabahları pek uyanık değildir. "Bagel ve krem peynir ister misin? Yapacağım."

Ona gülümsedim. Her zaman benim için bir şey yapabilir mi diye sorar. Bunun, benim onun için yaptıklarımın dolaylı kendini mecbur hissettiği için mi, yoksa sadece insan olarak böyle biri olduğu için mi olduğunu tam olarak anlayamadım.

Her ikisi de biraz var sanırım. "Tabii, bir tane alayım."

O da başını salladı ve mutfığa gitmek yerine, ihtiyacım olan her şeyin bulunduğu mini bara doğru yürüdü.

Jake'in benimle burada vakit geçirmek istemesi hoşuma gidiyor, özellikle sabahları. O kahvaltıyı hazırlarken, ben bitişikteki banyoya geçip saçımı yapıyorum ve takım elbise ceketimi giymeden önce kravatımın düzgün olduğundan emin oluyorum. Geri döndüğümde, masamda krem peynirli bagel ve yanında muz beni bekliyor.

"Teşekkürler, dostum." Bir ısırık alıp ona bakıyorum. "Bugün ne yapacaksın?"

"Sabah işleri var," diyor, kendi bagelinden bir ısırık alırken. "Bugün Firefly ile biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Birkaç gün önce arka sağ bacağında topallama gördüm. O zamandan beri görmedim ama emin olmak istiyorum."

Kardeşim Chase, Jake'in atlarla çok iyi olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Onu geçen yaz işe almamın nedeni buydu ve bu, verdiğim en iyi kararlardan biri. Sanki Jake onların dilini konuşuyor.

"Teşekkürler. Bir şey olursa, Dr. Randolph'un numarası sende var."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet, bir şey olursa onu ararım. Chase bu öğleden sonra balık tutmaya davet etti, ben de kabul ettim. İhtiyaçları olursa onlara da yardım edebilirim. Ev neredeyse bitti, biliyor musun? Bu kadar çabuk bittiğine inanamıyorum."

Ona gülümsedim. Kardeşim, büyüdüğümüz çiftlikte yeni bir ev inşa etmek için bir şirket tutmaya karar verdi. Şirketi seçmesine ben yardım etmiştim. Chase'in arazisi küçük bir gölün yanında, dağların muhteşem manzarasına sahip ve Jake oraya gidip iskelenin ucuna oturup oltasını suya atmayı çok seviyor. Orada ailemle vakit geçirmekten hoşlanmasını çok seviyorum.

Artık ailemizle birlikte.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum, bagelimi bitirirken. "Toplantılarımdan sonra oraya uğrayıp nasıl gidiyor bir bakayım."

"Gerçekten çok güzel," diyor Jake. "Yani, bu evden çok daha küçük ama oraya çok yakışmış, anlıyor musun?"

"Evet." Başımı sallayıp muzı soyuyorum. "Anlıyorum. Tasarımı harika ve Summer ile Chase orada uzun süre mutlu olacaklar."

"Neden aile çiftliğine inşa *etmedin*?" diye sorar ve koltuğuma oturur, bir bacağı kolun üzerine atar, sanki bir süre kalacakmış gibi.

Saate bakıyorum. Arthur'un aramasına yaklaşık on dakika var.

"Beş kardeşin hepsinin payı var," diyorum. "Ve teknik olarak, hepimizin orada arazisi olması gerekiyor. Bildiğin gibi, Remington çiftliği işletiyor ve en büyük pay ona ait. Hak ediyor da, orada canını dişine takarak çalışıyor."

"Bu yüzden o, Erin ve çocuklar eski çiftlik evinde yaşıyor," diyor Jake ve ben başımı sallıyorum.

"Evet. Annemler emekliye ayrılmaya karar verdiklerinde, oradan çok uzak olmayan bir yere küçük bir ev yaptılar, Rem de ailesini bizim büyüdüğümüz çiftlik evine taşıdı." Muzdan bir ısırık alıyorum. "Chase göl kenarındaki arazisini aldı ve iyi bir seçim yaptı. Orası çok güzel. Millie ve Brady de zamanla, çiftlikte yaşamak isterlerse kendilerine uygun bir yer bulacaklardır."

"Brady o çok eski kulübede yaşıyor," diye hatırlatıyor Jake. "Orada kalmak istiyor mu?"

Burnumdan nefes veriyorum. "Şimdilik sorun yok ama çok küçük. Bir gün ailesi olursa daha büyük bir yer isteyecektir."

"Peki ya *sen*?" Jake tekrar sorar.

Düşünerek derin bir nefes verdim. "Ben hep inatçı bir adam oldum." Bu söz Jake'i güldürdü.

"Sanırım her şeyi kendi başıma, kendi bildiğim gibi yapmak istedim. Aslında kasıtlı değildi. Bu mülkün önceki sahibini tanıyordum ve o öldüğünde ailesi mülkü elinde tutmak istemedi. Lüks bir otel sahibi burayı satın alıp tatil köyüne çevirmek istedi."

Jake kaşlarını çatı. "İğrenç."

"Evet, ben de bu fikri beğenmedim. Ben de daha yüksek bir teklif verdim ve satın aldım. Sonra eski evi gördüm, şey... durumu oldukça kötüydü. Yenilemek, yıkıp baştan yapmak kadar pahalıya mal olacaktı. Tabii bu ev daha büyük. Ve belki biraz daha lüks."

"*Biraz* mı?" Jake kaşlarını kaldırır.

"Tamam, çok daha şık. Burayı seviyorum ve Wild River Ranch'e sadece on dakika uzaklıkta olduğumu bilmek de hoşuma gidiyor. Biri bana ihtiyaç duyarsa hemen oraya gidebilirim."

"Ve onlar da sana ihtiyaçları olursa *buraya* gelebilirler."

Ona bakıp gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Evet, sanırım haklısın."

"Güney otlagından geçen nehir Wild River mı?" diye sordu. "Diğer çiftlikten geçen nehirle aynı mı?"

"Evet."

"Yani, hala onunla bağlantılıyız."

Ona gülümserim. Neredeyse iki yıl önce korkunç bir kazada ailesini kaybeden Jake'in, bağıllık ve aidiyet hissine ihtiyaç duyduğunu biliyorum ve benim ailemle ve buraya attığımız derin köklerle bu hissi yaşamasına çok seviniyorum.

"Evet, sanırım öyleyiz. Bu çok güzel."

"Evet. *Bu* çiftliğin neden bir adı yok?"

Bilgisayarım Arthur'un gelen video aramasıyla aydınlanıyor, ama ben onu görmezden geliyorum.

"Henüz bir isim karar vermedim. Belki sen ve ben birlikte bir isim bulabiliriz."

Jake'in gözleri büyür ve heyecanla başını sallar. "Evet, sana yardım edebilirim. Düşünürüm. Ben işime döneyim," der. "İyi işler."

"Teşekkürler." Ona gülümserim ve Arthur'u hala görmezden gelerek sandalyemden kalkarım. Jake'in saçlarını karıştırıp onu hızlıca kucaklarım, sırtına vururum ve sonra çekilirim. Her zamanki gibi kahvaltıdan sonra yaptığı gibi yumruğunu bana uzatır ve ben de kendi yumruğumla vururum. "Bugün eğlenmene bak. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Toplantıyı hemen bırakabilirim."

O gülümsemesini gösterir. "Biliyorum. Arayacağım. Görüşürüz."

Ayak sesleri koridorda kaybolduktan sonra, Arthur'un video aramasını kabul ettim.

"Günaydın," diyorum ona. Arthur benden yaklaşık beş yaş büyük, çok zayıf, gördüğüm en beyaz dişlere sahip ve tuz-karabiber rengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış. Eğer isteseydi, muhtemelen manken olabilirdi.

"Günaydın efendim," diye cevaplar. Benim için çalıştığı onca yıl boyunca bana hiç Ryan demedi. Her zaman *efendim* veya *Bay Wild* der. "Bu sabah ilk işimiz Zürih."

BEYNİM ÇALIŞIYOR ama en iyi şekilde. Şube ve şirketlerle konuşup, zorlukları ve başarıları dinledikten ve bir sonraki adım için en iyi hamleleri beyin fırtınası yaptıktan sonra her zaman enerjik hissederim.

Ve yeni yollar bulduğumuzu, sadece para kazanmakla kalmayıp, bu parayı her şubenin bulunduğu topluma yeniden yatırdığımızı bildirdiklerinde çok mutlu oluyorum.

Başarılı bir günün ardından takım elbisemi çıkarıp kot pantolon ve tişört giyiyorum ve Chase ile Summer'ın evindeki çalışmaları görmek için çiftliğe gidiyorum. Belki Jake ile balık tutarım.

Güzel bir yaz günü ve birkaç saat ailemle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Belki bu akşam Jake'i yemeğe şehir merkezine götürürüm. Hamburger ya da pizza falan yeriz.

Aklım Polly'ye gidiyor ve bugün yemek yemeyi hatırlamış mı diye merak ediyorum. Belki onu akşam yemeğine davet etmeliyim. Onu görmek ve daha fazla konuşmak isterim.

Aylar önce onu aradığımda bana açık olacağını bilseydim, onu bulamadığım ilk sabah onu arardım.

Benden haber almak istemediğini düşünmüştüm. Bu yüzden, tatlı sesinde hayal kırıklığıyla, onu aramadığımı söylediğinde çok sinirlendim. Bu konuyu mutlaka açıklığa kavuşturmalıyız.

Jake köşeyi döndüğümü görür ve oltasını attığı iskeleden el sallar. Summer da yanında oturmuş kola içiyor.

Chase'in bitmiş dükkanının önüne park ediyorum ve kamyonetten inip, hareketli bir iş sahasına doğru yürüyorum. Jake'in haklı olduğunu görüyorum. Neredeyse bitmiş. Tek katlı evin dışı boyanıyor, siyah süslemeli beyaz bir renk ve insanlar evin içinde girip çıkıyor. İçeriden testere sesi geliyor, ben de evin dışından iskeleye dolanıp Jake ve Summer'ın yanına gidiyorum.

"Merhaba," diyor gülümseyerek. "Evden kovuldum." "O, onların başının belası," diyor Jake omuz silkerek. "Bunlar Chase'in . O da benimle oturmak için dışarı çıktı."

"Sadece yardım etmek istiyorum," diye vurguluyor. "Yeni dükkânımda da yardım etmeme izin vermiyorlar, çünkü orada işleri bitiriyorlar ve ben ayak altında dolanıyorum. *Burada da* ayak altında dolanıyorum. Ne kutuları açabiliyorum, ne dekorasyon yapabiliyorum, ne de her iki yerde de canımdan çok istediğim şeyleri yapabiliyorum. Ancak bugün Polly'ye yardım ettim, bu da bir süreliğine aklımı meşgul etti."

"Nasıl gitti?" diye soruyorum Jake'in ayaklarının yanındaki küçük buzdolabına uzanıp kendime bir kola alırken.

Bu çocuk çok fazla şeker tüketiyor.

"Orası harika," diye cevapladı Summer. "Tüm yeni kıyafetleri çıkardık, astık ve ütüledik, o da eşyaları nasıl düzenleyeceğine karar veremediği için ben buraya yardım etmeye geldim, ama sonra kovuldum."

"Dışarı atılman seni gerçekten rahatsız ediyor." Yanına oturup kola içiyorum, güneşin altında boğazımda hissettiğim soğuk, köpüklü sıvının tadını çıkarıyorum. "Bırak profesyoneller işini yapsın, sen *de* kendi işine bak. Yoksa onları yavaşlatırsın."

"Hepsi öyle diyor," diye iç çekerek cevap verdi. "*Chase* ayak altında dolaşmıyor."

"Elektrikli aletleri kullanmayı biliyor," Jake yeni bir misina atarken ona hatırlatıyor. "Polly'nin giyinme odalarındaki aynaları gördün mü? Mac ve ben onları astık."

"Polly, dün Ryan'la birlikte yardım ettiğinizi söyledi," diye cevapladı Summer, Jake'e gülümseyerek. "Harika iş çıkarmışsınız. Mobilyalar da çok güzel. Yaz için çok aydınlık ve güzel olacak, bayramlar için de kolayca süslenebilir. Bu yerin ihtiyacı olan yenilenme buydu."

"Dükkanın nasıl gidiyor?" diye soruyorum, Polly hakkında sorularla onu bombardımana tutmak istemiyorum. "Dışarıdan harika görünüyor."

"Harika," diye cevapladı gülümseyerek. "Ve düğün sezonunun ortasına kadar hazır olacağım için çok rahatladım. Başlangıcını kaçıracağım ama bu kaçınılmazdı. Temmuz ortasına kadar tam kapasite çalışıyor olacağız ve bunun için minnettarım. Sonbahara kadar açamayacağımı düşünüyordum ve bu felaket olurdu. En azından kasabadaki kreş, işlerim normale dönene kadar düğünler için yer ayırdı ve resort'a malzeme tedarik etmemi sağladı. Oradan buketler ve benzeri şeyler yapabiliyorum."

Onun ne demek istediğini çok iyi anladığım için başımı salladım. Yaz ayları, büyük etkinlikler sayesinde muhtemelen en çok para kazandığı dönemdi ve bu da işlerini yılın geri kalanında ayakta tutuyordu.

"Felaket olmadığından sevindim," diyorum ve iskeleden bize doğru gelen ayak seslerini duyunca dönüp bakıyorum. "Selam Chase."

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Summer, koltuğundan fırlayarak. "*Lütfen?*"

"Evet, ekip işini bitiriyor. İçeri girip istediğin kadar hayal kurabilirsin."

"*Evet.*" Chase'in boynuna sarılır, ona kocaman bir öpücük kondurur ve yeni evine doğru koşar.

"Heyecanlı," diyor Chase ve kucağındaki Fransız bulldog Lily'yi iskeleye indiriyor. "Onun umutlarını çok yükseltmek istemem, ama görünüşe göre önümüzdeki hafta sonuna kadar bitecek."

"Harika." Ayağa kalkıp küçük kardeşime gülümsüyorum. Onunla gurur duyuyorum. Küçük kasabamızda ve bu çiftlikte tam da istediği hayatı kurmuş.

"Parti vereceğiz." Gülümsüyor ve Summer'ın kaybolduğu eve bakıyor. "Çünkü elbette vereceğiz."

"Eğlenceli olacak," diyorum ve onun bakışlarını takip ediyorum. "Harika bir ev. Çevresini saran verandayı çok beğendim. Gün batımı manzarası muhteşem olacak."

"Orada oturup gün batımını izledik bile," diye onayladı başını sallayarak. "Hayat gerçekten harika, dostum."

Jake'e bakıyorum, bizi dinlerken yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Evet, harika. Hey, her şey bittiğinde sana bir projem var."

Bu, Chase'in dikkatini çeker. "Ne tür bir proje?"

"Yeni bir masa istiyorum, yaklaşık bir metreye bir metre, ofisimin köşesine koyabileceğim, Jake ve ben orada kahvaltı yapabilelim diye, zaten genelde orada yiyoruz."

Jake'in bakışları bana çevrilir, gözleri fal taşı gibi açılır. "Kanepede falan oturabiliriz."

"Masa daha iyi olur," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Chase çok güzel masalar yapar. Ne dersin?"

"Yapabilirim," diye başını sallayarak cevaplar Chase. "Bana birkaç hafta ver, hallederim."

"Acele etme," diye onu rahatlatırım. Evet, hayat harika.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

POLLY

"*Harika iş çıkardık.*" On altı yaşındaki en genç çalışanım Katie, ellerini beline koyup geri kalanımıza gülümsüyor. Dört kızım da yarınki yeniden açılış için kıyafetleri ve vitrinleri düzenlememe yardım etmek için bugün işe gelmekte ısrar etti.

Bana ödeme yapmama bile izin vermediler. Melissa, pazar gününü burada para almadan geçirmekten hoşlanmamış gibi görünüyordu, ama diğerlerine uydu. Ona kalması gerekmediğini söyledim, ama kalmak istediğinde ısrar etti, ben de vazgeçtim. Sanırım dışlanmaktan hoşlanmamıştı.

Dördü de bu sabah saat onda Millie'nin evinden kahveyle geldiler ve iş bitene kadar yardım edeceklerini söylediler. Hala yapacak çok işim olduğu için çok rahatladım.

"Çok güzel görünüyor," diyor Melissa gülümseyerek ve yakındaki bir askıyı işaret ediyor. "O pembe elbiseyi denemek için sabırsızlanıyorum."

Yaz için hangi kıyafetleri alacaklarını tartışıyorlar ve ben hiç araya girip şikayet etmiyorum. Çalışanlarımın kıyafetlerini buradan alıp işte ve iş dışında da giyebilmeleri için iyi bir indirim yapıyorum. Ağızdan ağıza yayılan reklam çok etkili bir pazarlama stratejisidir.

"Gitmem gerek," diyor Jessica, çantasını omzuna asarken. "Çocukları o pislik eski kocamdan alıp akşam yemeği hazırlamam lazım. Ona pislik diyemiyorum çünkü çocukların önünde söyleyemem."

"Ben de gitmeliyim," diye ekliyor dördüncü ve son çalışanım Grace. "Kardeşim sebze bahçesinde yardıma ihtiyacı var. En azından gece saat 11'e kadar hava aydınlık ve işleri geç saatlere kadar yapabiliriz."

"Bugün bana yardım ettiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim." Her birine sıkıca sarılıyorum. "Siz olmasaydınız, gece geç saatlere kadar burada kalmak zorunda kalırdım, ama şimdi yarın için biraz dinlenebilirim."

"Bizim için çok şey yapıyorsun," diyor Katie ve hızla telefonuna bakıp, gördüğüm herkesten daha hızlı bir şekilde mesaj atıyor. Parmakları nasıl böyle hareket edebiliyor? "Okul bittiği için daha fazla çalışabileceğim için çok heyecanlıyım. Genelde tüm eğlenceyi siz yaşıyorsunuz."

"Katie'nin işkolik olduğuna inanıyorum," diyor Jessica gülerek.

"Hayır," diye düzeltir Katie, güzel kahverengi saçlarını sallayarak. "*Modaya* tutkuyla bağlıyım."

"Buna karşı çıkamam."

Gülüyoruz ve herkes eşyalarını toplayıp ayrıldıktan sonra, evimde son bir tur atıyorum. Sonuçtan çok memnun olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Kıyafetler *harika*. Cilde hoş gelen güzel kumaşlar ve renkler. Her şeyi denedim ve şüphesiz söyleyebilirim ki, her parça *benim için* uygun olmasa da, hepsi iyi yapılmış ve birileri için harika olacak. Parçaların lüks ve rahat görünmesini ve hissettirmesini seviyorum, ama her bütçeye uygun bir şeyler var.

Yeni açık renkli mobilyalar mekanı daha aydınlık gösteriyor ve Mac bugün geri gelip mekanı şık ve neşeli gösteren birkaç aydınlatma armatürü taktı.

Sevdiğim iki şey.

Dün, depolama ve atıştırmalıklar ile içecekleri koymak için kullanacağım yeni bir büfe geldi. Yaz için, Jackie Harmon'un The Sugar Studio'da yaptığı limonata ve çilekli bisküvi kurabiyeleri alacağım. Jackie *en iyi* kurabiyeleri yapar. Tek bir çeşide karar vermek çok zor oldu.

Arka tarafa gidip ışıkları kapatıyorum, arka kapının kilitli ve güvenli olduğundan emin oluyorum, sonra çapraz askılı Louis Vuitton çantamı omzuma asıp mağazanın önüne dönüp cam kapıdan çıkıp arkamdan kilitliyorum.

Bu akşam kendime akşam yemeği ısmarlayacağım. Summer'ı aradım ama o ve Chase yeni evlerinde meşguller, bu akşam yalnız olacağım.

Ama sorun değil. En yakın arkadaşımın sürekli erkek arkadaşıyla meşgul olmasına artık alıştım. İkimiz de bekarken haftada birkaç kez kolayca buluşabiliyorduk, ama şimdi genellikle ayda sadece birkaç kez görüşüyoruz. Onu özlüyorum, ama ruh eşini bulduğu için *çok* mutluyum.

Pizza canım çekti, Old Town Pizza'ya doğru yürüyerek gidiyorum. Bir şeyler sipariş edip eve götüreceğim, böylece küçük terasımda oturup

ve akşamın tadını çıkaracağım. Sanırım henüz açmadığım beyaz şarabım bile var.

Eski restorana giriyorum — burası annemle babamın çocukluğundan beri var — tezgaha yaklaşıyorum ve sarımsak ve *pizza* kokusunun tadını çıkarırken sahibi Heather'a gülümsüyorum.

"Polly." Heather gülümseyerek beni selamlıyor. "Ne yapabilirim?" "Eve götürmek için sipariş vereceğim."

Arkamda kapının açıldığını duyuyorum ve arkama baktığımda Ryan ve Jake'i görüyorum. Vücudumun her zerresi tetikte.

Bu adam neden bu kadar *etkileyici*?

"Merhaba, Bayan Polly," Jake utangaç bir gülümsemeyle diyor.

"Merhaba çocuklar." Beni sabit ela gözleriyle izleyen Ryan'a bakıyorum. O gözlerin, ben paramparça olurken beni izlemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Boğazımı temizleyip gülümsüyorum. "Nasılısınız çocuklar?"

"Harikayız. Akşam yemeği için buradayız. Bize katılır mısınız?" diye sorar Ryan ve Jake de onaylayarak başını sallar.

"Oh, ben eve bir şeyler almaya gidiyordum."

"Bizimle otur," Jake ısrar etti. "Yalnız yemek sindirime zararlıdır."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum ve Ryan çocuğa kaşlarını çatıyor. "Bunları nereden uyduruyorsun?"

"Bilimsel."

"Tabii." Jake'e başımı sallarım. "Kesinlikle bilim. Partinizi bozmak istemem."

"*Lütfen* partimize katıl," diye cevaplar Ryan. "Hadi, üstüne ne koyacağını bile seçebilirsin."

"Buna kim hayır diyebilir ki?" Dinleyen Heather soruyor. "Üç kişilik masa mı?"

"Üç kişilik masa," diye başımı sallayarak kabul ediyorum ve onu pencere kenarındaki bir masaya kadar takip ediyoruz. "Teşekkürler."

"Siparişlerinizi almak için birazdan gelirim," diyor Heather göz kırparak ve tekrar telaşa uzaklaşıyor.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," diye karşı masadaki arkadaşlarıma söylüyorum.

"Dükkanda işler nasıl?" diye sorar Ryan, menüsünü kapatıp kenara koyarak.

"Mükemmel." Ona gülümsüyorum. Kendimi tutamıyorum ve koltuğumda küçük bir dans yapıyorum. "Çok *güzel*, her şey resmi olarak yerli yerinde ve

yarın için hazır."

"Harika," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Çok hızlı çalışmışsın."

"Çalışanlarım bugün yardıma geldi. Hayır cevabını kabul etmediler, ayrıca ödeme yapmama da izin vermediler. Yardım etmek istediler ve çok eğlendik. Çok tatlılar. Bu hafta onlar için özel bir şey yapacağım."

"Katie LaRoy senin için çalışmıyor mu?" diye sorar Jake.

"Evet, çalışıyor." Jake'in yanaklarının kızardığını görerek başımı eğiyorum. "Siz ikiniz arkadaş mısınız?"

"Sayılır." Jake boğazını temizler ve Heather'ın bizi kesmesiyle *çok* rahatlamış gibi görünür.

"İçecek siparişlerinizi alabilir miyim?" diye sorar.

"Bir kadeh beyaz şarap alayım. Özel bir şey olması gerekmez."

"İyi, çünkü özel bir şey yok ama beyaz şarabımız var." Heather bana göz kırpar ve erkeklere döner.

"Ben de beyaz şarap alacağım," diyor Jake, Ryan ve ben aynı anda nefesimizi tutuyoruz, Jake gülüyor. "Yüzleriniz paha biçilemezdi. Buzlu çay lütfen."

Heather başını sallayıp Ryan'a döner. "Sen ne alırsın?" "Sadece su."

"Tamam, hemen geliyorum."

"Katie hakkında daha fazla konuşmak istiyorum," diyorum ve Jake kaşlarını çatınca sırtıyıyorum. "Ama önce, pizzanıza ne koyuyorsunuz?"

"Her şeyi," diyor Ryan.

"Ançüz bile mi?" diye tiksinierek soruyorum.

"Hayır, burada yok," diyor Jake. "Ama olsaydı, isterdik. Çünkü biz erkeğiz."

"Tamam, o zaman."

"Ama sana seçebileceğini söylemiştik," diyor Ryan, hatırlatarak. "Sen ne alacaksın?"

"Her şeyi," diyorum ve gülümsüyorum. "Ama hamsi yok, servis etseler bile. O benim sınırim."

"Her zaman öyle mi sipariş edersin?" diye sorar Jake, "yoksa öyle mi diyorsun?"

"Hey, Heather," diye seslenerek diğer kadının dikkatini çekiyorum. Başını kaldırıp gülümsediğinde, "Her zamanki siparişim neydi?" diyorum.

"Her şeyden büyük boy," diye cevaplıyor ve ben ona başparmağımı kaldırıyorum. "Gördün mü? Söylemiştim."

Ryan bana sırtıyor. Sadece beni izliyor ve gülümsüyor, ve bu benim kadınsı yanlarıma, halka açık bir yerde uygun olmayan şeyler yapıyor. Sanki *biliyor* gibi, sırtışı genişliyor.

Bu adam artık akılları okuyabiliyor mu?

"Pinball makinesinde yeni rekor kırmaya gidiyorum," diyor Jake ve kabinden çıkıp oyunun bulunduğu restoranın arkasına doğru yürüyor.

"Kendinden bu kadar emin olmasını seviyorum," diyor Ryan, uzaklaşan çocuğu izlerken.

"Ayrıca, Katie hakkındaki sorularımdan kaçınmak için elinden geleni yapıyor gibi.

Ona aşık olmalı."

"Bana hiçbir şey söylemedi, ama bu beni şaşırtmadı. İyi bir kız mı?"

"*En iyisidir*. Çok akıllı ve güzel, ama en iyisi iş ahlakı. Henüz on altı yaşında, ama yemin ederim, eğer yakalanmayacağını düşünseydi, liseyi bırakıp benim için tam zamanlı çalışmaya başlardı. Dükkanı çok seviyor." Ona gülümsüyorum. "Evet, iyi bir kız."

"Daha fazlasını isteyemem."

Ryan suyunu yudumlarırken, ben çenemi elime dayayıp onu izliyorum. Wild kardeşlerin hepsi muhteşem ela gözlere ve koyu saçlara sahip. Hepsi çok güzel. Ama karşımda oturan adamda ekstra özel bir şey var.

"Peki." Dirseklerine yaslanıp sesini alçaltıyor. Bu gece burada çok fazla insan yok, ama Ryan'ın mahremiyetine saygı duyuyorum. "Beni aramamı istemiştin."

Şimdi de yanaklarım kızarıyor. Bunu hissedebiliyorum ve bugün fondöten sürmediğim için onun da görebildiğini biliyorum.

"O şekilde ayrılıp sonra da keşke aramış olsaydın demenin karışık bir mesaj olduğunu anlıyorum," diye cevap veriyorum, sesim de alçak. "Bunun için özür dilerim."

"Neden gittin?"

Şarabımı içerek cesaret toplamak için bir yudum alıyorum. "Çünkü çok huzurlu uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim."

Gözlerini kısıyor. "Saçmalık."

"Saçmalık değil, gerçekten huzurlu görünüyordun." Bardağı masaya koyup ne diyeceğime karar vermeye çalışırken başımı salladım. "Düğün resepsiyonundan ayrılmadan önce bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledimize eminim."

"Hayır, söylemedik."

Gözlerimi kısarak ona baktım, neredeyse bir yıl önceki o geceyi hatırlayarak. "Bence söyledik. Flört ediyorduk ve kulağıma bir gece benimle olmak istediğini fısıldamıştın."

"Seni bu gece eve götürmek istediğimi söyledim," diye somurtarak cevap verdi. "Sadece bir gece için olacağını söylemedim."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Emin misin?"

"O gecenin her lanet detayını sanki beş dakika önce olmuş gibi hatırlıyorum." Çenesi sıkışır ve omuzları gerilir. "Bana bir yanlış anlaşılma yüzünden beni terk ettiğini mi söylüyorsun?"

"Sen de beni terk ettiğimi düşündüğün için aramadın." Gülmeden edemiyorum. "En azından bunu açıklığa kavuşturduk. O gecenin geri kalanında iletişimde hiçbir sorun yaşamadık."

Ryan ne yapacağını, benden ne istediğini ve benim onu nasıl hissettirdiğini bana çok iyi anlatıyordu.

Hayatımın en seksi gecesi idi. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Bir randevuya."

Ayıklaşıp ona bakarken, Jake'in bağırmalarıyla dikkatim dağılıyor.

"Evet! Anladım!"

"Gerçekten mi?"

"Evet, Polly, kabul ediyorum. Hangi gece sana uyar?"

"Her akşam saat altıda dükkânı kapatıyorum." Bir yudum şarap içtim. "Peki Jake ne olacak?"

"Neredeyse on altı yaşında. Bakıcıya ihtiyacı yok. Salı akşamı nasıl?"

Takvimimi zihnimde taradım ve başımı salladım. "Salı akşamı boşum." "Güzel. Saat yedide seni alırım."

Heather, ellerinde mükemmel bir şekilde dengelediği turtaları ile yemek odasından geçer. Jake, turtaları aramızdaki masaya koyduğu anda Ryan'ın yanındaki koltuğa oturur. Bize tabak ve çatal bıçak takımı verir ve gülümser. "Hemen ekmek çubuklarını getiriyorum."

"Ne güzel kokuyor," dedi Jake. "Pinball oynarken acıktım."

Pizzadan bir dilim alıp büyük bir ısırık alan gence gülümsemeden edemiyorum.

"Güzel mi?" diye soruyorum, tabağıma bir dilim koyarken.

"Burada her zaman iyidir," diye cevapladı ve bir ısırık daha aldı.

"Haklı." Ryan'a göz kırparak kendi dilimimden bir ısırık alıyorum. "Heather asla hata yapmaz."

"^{Tanrım,} burayı kokusu çok seviyorum." Ertesi sabah, müşterilere sunacağım kurabiyeleri almak için The Sugar Studio'ya girerken derin bir nefes alıyorum. "Jackie, yemin ederim, buraya girince 5 kilo alıyorum."

"Buna değer," diye cevaplar Jackie göz kırparak.

Parlak mavi gözleri ve mutlu gülümsemesi olan güzel bir sarışın kadın ve her zaman beyaz şef önlüğünü giyiyor. Önlüğünün nasıl bu kadar bembeyaz kaldığını hiç anlamıyorum. *Saatlerce* mutfakta çalıştıktan sonra bile, taze bir papatya gibi görünüyor.

"Bundan bir tane denemeliyim." Jackie, büyük tepsiyi tezgahın üzerine koyar ve ben bir tane alıp ısırırım. Kurabiye ağızımda erir. Ekşi ve tatlı tadı tam dengede, ufalanan bir kurabiye ve ben zevkle gözlerimi kapatırım. "Evlen benimle Jack."

Diğer kadın kıkırdar ve plastik sargıyı ucuna sabitler.

"Bu eğlenceli bir yaz kurabiyesi," diyor. "Ve dağınık da değiller, böylece insanlar yedikten sonra güzel kıyafetlerini kirletmezler."

"Evet, sonbahar için s'mores çikolatalı kurabiye yapmanı isteyecektim ama hayır. Çok kirletir. Her şeyin üzerine erimiş çikolata ve marshmallow istemiyorum."

"Ara sıra değişiklik yapmak istersen, bu yaz limonlu kurabiye de yapabiliriz."

"*Tabii ki*, harika bir fikir. Teşekkürler, arkadaşım. Sakıncası yoksa hesabına yaz."

"Hiç sorun değil," diye beni temin ediyor ve ben fırından çıkıp kendi dükkanıma doğru yürürken el sallıyor. Katie çoktan içeride, raflara mavi, pembe ve adaçayı yeşili helyum balonları asarak dükkanı daha da şenlikli hale getiriyor.

"Limonatayı güzel bir sürahiye döktüm," diyor ve buz kovası ve tek kullanımlık bardakların yanında duran büfeyi işaret ediyor. Bazı kurabiyeleri pembe bir tabağa dizip, geri kalanını aşağıya koyuyorum.

Bunları gün boyunca yenileyeceğiz.

"Teşekkürler, Katie." Ona gülümserim ve sarı sundressine ve kahverengi sandaletlerine bakarım. Elbisesine sandaletleriyle uyumlu kahverengi bir kemer takmış ve saçlarını dağınık olmayan bir topuz yapmıştır. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Büyük sürpriz için çok heyecanlıyım." O da kasaya gelip yanıma durur. "Bugün nerede çalışayım?"

"Müşterilere yardım et, dağınık olanları topla, her zamanki işler."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Kapı açıldı ve günün ilk müşterilerinin en yakın arkadaşlarım olduğunu görünce çok sevindim.

Summer, Erin, Millie ve Abbi, yüzlerinde heyecanla içeri girerler. Dördü de Bitterroot Valley'de iş sahibidir ve özellikle son bir yılda çok yakın arkadaş olduk.

"Bu. Harika. Muhteşem." Millie gözlerini kırıştırır ve odanın içinde nereye bakacağını bilemezmiş gibi gözleri dolaşır.

"Çok güzel," diye Abbi de onaylıyor. "Polly, bu mayo çok sevimli ve ben mayolardan *nefret ederim*."

"Ama senin vücudun buna çok yakışır," diyor Katie ve hepimiz şaşkınlıkla ona dönüyoruz. "Üzgünüm ama gerçekten öyle. Bu mayo vücut hatlarını ortaya çıkarmak için yapılmış ve ona uygun *en güzel* örtü de bizde var."

"O çok iyi. Onu yanından ayırma," der Erin bana sırtarak ve beni kucaklamak için çeker. "Nasılsın?"

"Her şey zamanında bittiği için rahatladım," itiraf ediyorum ve Summer rafta mavi bir üst çekip kendine tuttuğunda gülümsemeden edemiyorum. "Siz bizim ilk müşterilerimizsiniz."

"Bu kasıtlıydı," diye cevapladı Summer. "Birincisi, sizi seviyoruz ve her şeyi görmek istedik."

"İkincisi, ilk biz seçmek istedik," diye Millie onun sözünü tamamlayarak beni güldürdü.

"Peki, limonata ve kurabiyelerden alın." Yan sehpayı işaret ettim. "Ve denemek istediğiniz bir şey varsa, çekinmeyin."

"Ben bir süre burada kalacağım," diyor Erin, kolları giysilerle dolu.

"Sizin için bir oda ayarlayayım mı?" diye sorar Katie. "Evet, lütfen."

Daha fazla kadın içeri girer. Bazıları eşleri ve çocuklarıyla birlikte gelen turistlerdir. Kurabiyeler ve limonata büyük beğeni toplar ve öğleden sonra ikisi de biter.

Jackie'den dört düzine yerine altı düzine yapmasını istemeyi aklımın bir köşesine yazıyorum.

Müşterilerin yüzlerindeki gülümsemeleri görmek, masrafına kesinlikle değer.

Müşterileri daha rahat hissettirdiğine ve alışveriş havasına soktuğuna yemin edebilirim. Bu dükkanı açtığımın beri yaptığım en iyi şey. Bu bir dostluk jesti.

İş günü bitmek üzereyken Ryan dükkana girer ve büyük bir gülümsemeyle bana doğru yürür.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Millie'ye rastladım," diyor. "Bugün burada bir servet harcadığını söyledi, çünkü batı Montana'daki en güzel kıyafetler senin dükkanında ve hiçbirine hayır diyememiş."

"Ha." Memnuniyetle gülümserim. "Sanırım kız kardeşini seviyorum."

O gülerek parmağını çenemin kenarına götürür ve sinir uçlarımı uyandırır. "Tebrikler Polly. Güzel bir gün geçirmişsin galiba."

"*Harika* bir gündü," diye onaylıyorum. "Zaten bazı ürünleri yeniden sipariş etmem gerekiyor. Umarım tedarikçilerim stokları bitirmemiştir."

"Kötü bir sorun değil." Katie'ye başını sallayarak selam verir. Katie, birkaç askıdaki eşyayla arka odadan çıkar. "Sen Katie olmalısın."

"Merhaba," diyor parlak bir gülümsemeyle. Bütün gün burada çalışmış, ama hala sabahki kadar neşeli ve zinde. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir şeye ihtiyacım yok," Ryan rahatlatmak için gülümseyerek cevap verir. "Sizin hakkınızda iyi şeyler duydum."

Katie bana bakıyor. "Ah, ne tatlı. Polly en *iyisidir*. Bugün başka neye ihtiyacın var, Poll?"

"Şimdilik bu kadar yeter. Eve gidebilirsin Katie. Teşekkürler. Harikaydın."

"Başardık!" Katie mutlu bir gülümsemeyle bilgisayarını kapatıp eşyalarını toplayarak çıkarken dedi. "İyi geceler! Perşembe görüşürüz!"

"Hoşça kal, Katie."

O gittikten sonra Ryan'a gülümsüyorum. "Gördün mü? O harika bir kız."

"Onu sevdim," diyor sessizce. "Sen çok güzelsin ve bunu yanlış anlama ama yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum, ama iyi anlamda." Ön kapıyı kilitleyip, "Kapalı" tabelasını çevirip
"Başarılı bir gündü."
"İyi. Randevumuz yarın akşama kadar biliyorum, ama bence kutlamalıyız."
"Aklında ne var?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYAN

Zaten şehirde olduğum için onu yemeğe çıkarmayı planlıyordum ve Millie'den Polly için bugünün çok başarılı geçtiğini duymuştum.

Ama çok yorgun görünüyor, bu yüzden planımı değiştirdim. "Hadi eve gidelim," diyorum ve o rahatlamış gibi görünce bunun doğru karar olduğunu anlıyorum.

. "Yiyecek bir şeyler sipariş edeyim. Ya da, yalnız kalmak istersen, yarın akşama kadar bekleyip her şeyi dinleyebilirim."

"Sen de gelebilirsin," diyor, tasarımcı çantasını alıp omzuna asarken. "Ben terasta bir kadeh şarap içecektim."

"Kulağa çok hoş geliyor."

Gerçekten öyle. Polly'nin evini görmek istiyorum ve onunla baş başa vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum. Elbette, içimdeki büyük bir kısmı onu tekrar çıplak görmek istiyor, ama bu onunla yaşadığım inanılmaz seksten daha fazlası. Onunla konuşmak, onu daha iyi *tanımak* istiyorum.

Polly Allen beni meraklandırıyor.

Onu dükkânın önünden takip edip kapıyı kilitlemesini bekledim.

Durup yaz havasını derin bir nefesle içine çekiyor.

Gülümsayarak, parmağımın ucunu yanağına dokundurup, ipeksi pürüzsüzlüğündeki çenesine doğru kaydırıyorum. "Arabana nereye park ettin?"

"Oh, yürüdüm."

"Hadi." Elini tutup onu kamyonetime götürdüm. "Seni bırakayım. Ayakta duramıyorsun."

"Sanırım bu gece bu kadar yorgun olacağımı tahmin edemedim. Sanırım geçen hafta yorgunluk birden üstüme çöktü."

"Anlıyorum." Kapıyı ona tutuyorum ve koltuğa oturduğunda kemerini takıyorum, sonra sürücü tarafına geçiyorum. "Bana yol tarifini

bana yol tarifini yapman gerekecek."

"Doğru, evimin yerini bilmiyorsun." Gülümsedi. "4. Cadde'deyim. Liseden çok uzak değil."

Başımı sallayarak kamyoneti vitese alıp o yöne doğru yola çıktım. Bitterroot Valley çok uzak değildir, çünkü çok küçük bir kasabayız ve lise yaklaşık sekiz blok uzaklıktadır.

Güneş hala yüksekte ve gece geç saatlere kadar batmayacak. Günlerin uzun ve *sıcak* olmaya başladığı bir mevsimdeyiz.

"Benim evim küçük yeşil ev," dedi sağ tarafı göstererek. "Garaj yoluna park edebilirsiniz. Arabam garajda."

Başımı sallayarak arabayı park ettim ve motoru durdurdum. *Küçük* derken şaka yapmıyormuş. Çim, pul kadar küçük ve yeni biçilmiş. Bahçe aslında çok şirin ve bakımlı. "Çok şirin." "Bu bir proje," dedi omuz silkerek. "Ama görünüşe göre komşumun çocuğu çocuğu çimleri biçmeye gelmiş gibi. O çocuğu çok seviyorum."

Polly kamyonetten iner ve ben de onu kapıya kadar takip ederim. Yakından bakınca, sineklik kapısının daha iyi günler gördüğünü anlıyorum ve sürgü dışında hiçbir güvenlik önlemi olmaması hoşuma gitmiyor.

"Klima yok," diye uyarıyor beni. "Evi kapalı tuttum, o yüzden çok sıcak olmamalı, güneş batmaya başlayınca her şeyi açıp esinti girsin diyeceğim."

Bu beni şaşırtmadı. Ev yüz yıllık olmalı ve çoğu insan yeni evlerine klima takmaya ancak yirmi yıl önce başladı. Yine de içeri girdiğimizde biraz sıcak.

Polly'nin evi düzenli ve temiz, ancak mobilyalar biraz az. Varsa da mobilyaları yeni ve rahat görünüyor.

"Orada ne oldu?" diye soruyorum, oturma odasındaki duvarı işaret ederek. Duvar sekiz farklı boya lekesi ile kaplı.

"En çok hangi rengi beğendiğime karar veremedim," diyor, burnunu kırıstırarak. "Hâlâ karar veremedim."

"Bu boya örneklerini ne zaman astın?"

"İki yıl önce." Omuz silkiyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Her zaman başka öncelikler var ve zaten pek burada değilim. Hemen duş alacağım. Sen rahatına bak."

"Akşam yemeği sipariş edeyim. Acele etme."

Bana gülümsüyor, sonra koridora doğru yürüyor ve bir kapının kapandığını duyuyorum.

Onu takip edip duşa girmek istiyorum. Ama Polly ile işleri yavaştan almaya karar verdim. Cinsel çekimin olağanüstü olduğunu zaten biliyoruz. Ellerimi kendime saklamak, tahmin ettiğimden daha zor oluyor.

Ama onun, benim sadece onu becermek istediğimi varsaymasını sevmedim. Ve artık özel hayatımdaki toz duman yatışmaya başladığına göre, aramızda neler olabileceğini görmek istiyorum.

Telefonumu çıkarıp Ciao'dan İtalyan yemeği sipariş ediyorum. Yemeğin yaklaşık otuz dakika içinde geleceğini söyleyince seviniyorum, sonra mutfağa gidip şarap kadehleri arıyorum.

Polly'nin tam olarak *iki* tane var.

Buzdolabında bir şişe beyaz şarap var, tirbuşonu bulup şarabı açtım. Koridordaki duş sesi kesildi, şarabı kadehlere doldurdum ve tezgaha yaslanıp muhteşem kıvılcıklı kadını beklerken bir yudum aldım.

O odaya girdiğinde, onunla konuşup tanışmak ve onu burada, tezgahın üzerinde sıkmek için yaptığım planı neredeyse siktir ediyorum. Vücudunun hatlarını ortaya çıkaran siyah bir tişört giymiş. Sütyen yok. Giydiği küçük kot şort da hayal gücüne pek yer bırakmıyor. Islak kıvılcıkları başının üstünde topuz yapılmış ve çıplak ayakla duruyor.

Her bir parmağını öpmek istiyorum.

"Şarap," diyor, neredeyse çaresizce, ve bardağa uzanıyor. "Beklediğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Boğazımı temizlemek ve ona uzanmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yemekler yakında gelir."

"Beklerken evi gezdirmek ister misiniz? Üç dakika sürer."

Gülerek başımı salladım. "Tabii ki. Evinizi gösterin bana, hanımefendi."

"Burası mutfak." Büyük bir hareketle mutfağı gösterir. "Burada çalışan tek aletler buzdolabı ve mikrodalga. Bulaşık makinesi en iyi ihtimalle çalışır çalışmaz, ocak ise bir süre önce ömrünü tamamladı."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Başka bir proje mi?"

"Henüz vakit bulamadığım bir proje," diye onaylar ve beni oturma odasına geri götürür. "Burası açık plan bir ev değil. Mutfak ile oturma odasını ayıran duvarı yıkacaktım ama yine vakit bulamadım."

Omuz silkerek kısa koridordan geçtim ve banyoyu işaret etti. "Bu benim tek banyom. Ama burada yalnız yaşıyorum, bu yüzden benim için sorun değil. Kirli görünüyor ama emin ol, değil."

"Kirli görünmüyor," diyorum kaşlarımı çatarak.

Sadece *eski* görünüyor. Bütün evin baştan aşağı yenilenmesi gerekiyor.

"Yatak odam," diye devam etti ve ben kafamı içeri uzattım. Duvar da daha fazla boya örneği vardı ve odanın ortasındaki yatakta başlık yoktu. Ama yumuşak battaniyeler ve renkli yastıklarla kaplıydı ve çok rahat görünüyordu. "Ve koridorun karşısındaki bu küçük yatak odasını dolaba çevirdim."

Onu takip ediyorum ve kaşlarımın saç çizgisine kadar yükseldiğini hissediyorum. "Vay canına."

O kadar gururlu ve mutlu bir şekilde gülümsüyor ki, onu kendime çekip sarılmak istiyorum.

"Biliyorum." İçeri girip adanın diğer tarafında durur, şarabını içer ve mutlu bir şekilde etrafına bakar. "Bu, ertelemeyi reddettiğim tek projeydi. Giysilerim ve çantalarım için bir yere ihtiyacım vardı. Ve ayakkabılarım için. Ve tüm güzel eşyalarım için."

Odanın etrafında gömme raflar ve dolaplar var. Birkaç çantası sergilenmiş, ama daha fazlasını koyacak yer var. Ancak giysi rafları neredeyse patlamak üzere.

"Giysileri *seviyorum*," she continues. "Çantalar. Ayakkabılar. Takılar. Eşarplar.

Moda benim için çok harika bir şey."

"Boş yerlerin var." Çantalarını koyduğu raflara işaret ediyorum ve dudaklarını ısırıp sonra başını sallamasını izliyorum.

"Seçiciyim," diye gülerek itiraf ediyor. "Daha lüks çantalar istiyorum.

Markaları seviyorum. Bu yüzden para biriktirip, istediğim çantaları alabilmek için tasarruf ediyorum." "Sahip olmak istediğin, tüm çantaların çantası diyebileceğin bir çanta var mı?"

"Tabii ki." Tekrar gülüyor ve şarabından bir yudum alıp siyah bir çantanın derisini okşamak için yanına gidiyor. "Siyah, orta boy, gümüş aksesuarlı klasik bir Chanel çanta istiyorum. Havyar derisini tercih ederim."

"Deriyi balık yumurtasından mı yapıyorlar?"

Bu onu gülümsetir ve bu gülümseme karnıma bir yumruk gibi çarpar. Lanet olsun, o çok güzel.

"Hayır, sadece daha kalın ve grenli bir deri. Kuzu derisi de çok güzel ve tereyağı gibi yumuşak, ama daha kırılgan olduğu için çizilmesinden korkarım. Neyse, bir çanta hakkında çok fazla bilgi verdim."

"İlginizi çekiyor," diye cevap verdim basitçe.

"En büyük hayalim?" diyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "O çantayı Paris'te, Rue Cambon'daki orijinal Chanel mağazasından almak.

Coco Chanel'in çalıştığı ve sevdiği mağazada. Ben biraz *Coco Chanel* tarihine meraklıyım."

"Büyüleyici." Onu dolaptan takip ederek oturma odasına geri dönüp, rahat koltuğa yanına oturuyorum ve ona dönerek soruyorum. "Onun en ilginç bulduğun yanı nedir?"

Polly gözlerini kısıyor. "Dükkanının üstündeki dairede hiç yaşamadı. Orada misafirlerini ağırlardı. Misafir ağırlamayı *severdi* ve insanları daha uzun kalmaları için sık sık çeşitli hileler yapardı. Bence yalnızdı. Ama sadece bir blok ötede, Ritz Paris'te yaşıyordu. Süitinden dükkanını görebiliyordu ve otuz yıl boyunca orada yaşadı. Süit hala duruyor ve otelin tek farklı dekore edilmiş odası çünkü onu istediği gibi dekore etmesine izin vermişler. İnternette gördüğüm fotoğraflara göre çok güzel. İlginç bir kadındı, çantalarını ve kıyafetlerini çok seviyorum."

"Üniversitede moda okudun mu?"

Cevap vermeden kapı zili çaldı, ben de teslimatçıdan akşam yemeğini aldım, bahşiş verdim ve döndüğümde Polly arkamda duruyordu.

"Verandada yiyelim," diyor ve beni arkaya götürüyor.

Gözlerimi kırpma zorundayım. Dışarı çok güzel. Gaz şöminenin etrafında bir salıncak ve birkaç sandalye var ve bir düğmeye basıldığında ekranlar inerek bizi dışarıdan izole ediyor.

"Ekranları geçen yaz taktırdım," diyor, "çünkü yemek yerken sineklerin, arıların ve sivrisineklerin bana eşlik etmesinden nefret ediyorum."

Tavan vantilatörünü açıyor ve yan yana oturup, cennetten kokan yemeklerle dolu kaplara dalıyoruz.

"Ciao'ya henüz gitmedim," diyor ve lazanya seçiyor. Tabağına bir parça ekmek ekliyor ve yemeğe başlamak için geriye yaslanıyor. Bir lokma aldıktan sonra, sanki ecstasy almış gibi gözlerini kapatıyor ve başını geriye eğiyor. "Aman Tanrım, neyi kaçırdığımı bilmiyordum."

O inilti beni tam hayalarımından vurur. Ben onun içindeyken ve onu yalarken de öyle inlemişti ve her şey canlı bir şekilde aklıma gelir.

Ama bir yudum şarap alıp, Alfredo soslu papyon makarna ve bir parça ekmekle geriye yaslanıyorum.

"Peki, bu eve seni çeken neydi?" diye soruyorum, libidomu kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Projeyi istedim." Gözlerini devirir. "Biri bana akıl vermeliymiş. Kulağa eğlenceli gelmişti, ama kimin zamanı var ki? Kardeşim çok yardım ediyor. Dolabı ve bu verandayı o yaptı."

Bu evde tüm zamanını nerede geçirdiğini anlayabiliyorum. Burada ve dolabında.

Bu alanlara tüm sevgisini dökmüş. Geri kalan yerler temiz, ama sonradan akla gelmiş gibi.

"Konumu beğeniyorum," diye devam ediyor ve Sezar salatasına uzanıyor. "Mahalleyi de seviyorum. Summer iki blok ötede oturuyordu ve akşamları birbirimizin evinde bir kadeh şarap içip sohbet ederdik. Çok güzeldi. Solumdaki komşularımı tanıyorum. Larry ve Denise. Çok tatlı insanlar ve iki oğulları var, Jeremy ve Zach. Zach benim çimlerimi biçiyor. Kışın karla uğraşıyorlar. İyi çocuklar."

"Peki diğer komşular?"

"Onları pek tanımıyorum," diye itiraf ediyor ve ağzını peçeteyle siliyor. "Yazın mahalle partileri falan yapıyorlar ama ben genelde dükkândaım."

"Şimdi bakma ama bence sen biraz işkoliksin, Polly."

O sırtarak başını sallar. "Evet. Suçluyum. Ama bunu seviyorum, neden olmasın? Ayrıca sen de işkoliksin."

"Kesinlikle." İnkâr etmeye bile çalışmıyorum. "Aynı sebeplerden dolayı. Yaptığım işi seviyorum ve işimde iyiyim. Jake hayatıma girip eve kalıcı olarak taşındığımdan beri biraz yavaşladım. Ama hala uzun saatler çalışıyorum."

"Peki, senin için yavaşlamak ne anlama geliyor?"

"Şey, günde yirmi saat çalışmak yerine, on iki saat kadar çalışıyorum. Arthur'un büyük üzüntüsüne."

"Arthur kim?"

"Asistanım. Çok çalışkan biridir."

Dudakları gülümsemeye çekildi, sonra son lokmasını kenara koydu, arkasına yaslandı ve karnını okşadı. "Çok doyduğum. Çok lezzetliydi, teşekkür ederim."

Gözleri yarı kapalı, bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Buradan kendimi kovacağım," dedim ve yemeğin kalanlarını toplamaya başladım. "Buzdolabın çalışıyor da, artıkları saklayabiliyorsun, ne iyi."

"Jake'e götürmelisin."

"Rem, Erin ve çocuklarla akşam yemeğinde. Rem'in Jake'in bakmasını istediği bir at sorunu var, o yüzden Jake akşamüstü orada kalacak."

"Hayvanlarla arası çok iyi olmalı."

"Harika," diyorum, göğsüm gururla doluyor. "Birkaç yıl sonra mezun olduktan sonra veterinerlik fakültesine gitmeyi düşünüyor. Büyük hayvan doktoru olmak istiyor."

"Bu harika," diyor. "Geçen yıl benden çalan veletlerle takılan öfkeli çocuktan çok uzaklaşmış."

"Kendi yolunu buluyor," diye katılıyorum ve içeri giriyoruz. Polly yiyecekleri kaldırıyor ve sonra benimle birlikte kapıya kadar yürüyor.

Ben ön kapıya çıktığımda, o kapıya yaslanıp yumuşak bir gülümsemeyele "Tekrar teşekkürler" dedi.

"Yarın akşam, ilk resmi randevumuzda görüşürüz." "Bu randevumuz değil miydi?"

Kafamı sallayıp merdivenlerden aşağı inerken, ayaklarımın beynimin sözünü dinlediğine şaşırıyorum, çünkü burada kalıp onu deli gibi öpmek istiyorum.

"Hayır, hanımefendi. Çünkü öyleyse, şu anda seni öpüyor olurum."

Ona göz kırparak kamyonete biniyorum, şu anda saçları toplanmış, daracık kıyafetiyle görünüşünü çok beğeniyorum, kalabilmeyi diliyorum.

"Yavaş ol, Wild," diye mırıldanıyorum kendime, garajdan çıkarken. "Bu sefer sabırlı olmalısın."

Jake de benimle aynı anda garaj yoluna giriyor, kamyonetlerimizden inip birbirimize gülümsüyoruz.

"Ailen nasıl?" Yumruğumu ona uzatıyorum, o da yumruğuyla vuruyor ve garajdan eve giriyoruz.

"İyi. Çocuklar çok tatlı. Arka bahçede sırtımda gezmek istediler. Yarın her yerim ağrıyacak." Bana gülümsüyor ve harika bir gün geçirdiğini anlayabiliyorum. "Erin akşam yemeği için limonlu tavuk yaptı."

"Biliyor musun, en sevdiğin akşam yemeğinin ne olduğunu bilmiyorum." Buzdolabından bir şişe su alıp ona atıyorum, sonra kendiminkini alıyorum.

"Yemek." Omuzlarını silkiyor. "Aslında en sevdiğim bir şey yok. Her şeyi yerim." "Pizza? Hamburger? Biftek?"

"Evet, evet ve evet." Gülüyor ve yatak odasına dönüyor. "Öldürecek zombilerim var ve Russ beni bekliyor."

"İyi eğlenceler," diye sesleniyorum.

Jake akşamları birkaç arkadaşıyla çevrimiçi video oyunu oynar ve ben hiç aldırmam. Dışarıda Tanrı bilir ne yapmaktansa, burada zombileri vurup abur cubur yerken saçma sapan konuşmasını tercih ederim.

Jake'e Polly'yi gördüğümünden bahsetmedim. Çocuğu bu işe karıştırmadan önce bir yere varacak mı bakmak istiyorum. Eğer bir şey olmazsa, gerek yok.

Bence onun için sorun olmaz. Polly'yi seviyor.

Evi dolaşıp her şeyin kilitli olduğundan emin olduktan sonra ofisime çıkıp birkaç saat çalışmaya başlıyorum.

Jake'in odasının önünden geçerken oyun sesleri geliyor ve Jake bağırıyor: "Haha, sen bir aptalsın, SheenaWasAMan69. Gördün mü? Evet dostum, hadi oraya gidip ganimeti alabilir miyiz bir bakalım."

Gülümsüyorum. Jake'i evime almanın bu kadar sorunsuz geçmesine *seviniyorum*. Neredeyse hiç çaba harcamadan. Son iki yılda yaşadıklarını düşünürsek, evinde kendini güvende ve mutlu hissetmeyi hak ediyor.

Ondan tek bir gün bile kötü bir tavır görmedim. Buraya benim için çalışmaya ilk geldiğinde bile somurtkan ve sessizdi, ama Chase'in Jake'i işe almam için beni uyardığı tavırları hiç göstermedi.

Ve onun burada olmasına seviniyorum.

BÖLÜM BEŞ

POLLY

"O gittikten *sonra* fark ettim ki, sütyen bile giymemişim," diyorum Summer'a, her ay Iconic Women's Collective toplantılarımızı yaptığımız kayak merkezindeki Snow Ghost barında masalara küçük pembe gül buketleri yerleştirirken. Bugün öğle yemeği toplantısı var. "Zombi gibiydim. Çılgın bir hafta geçirdim, beynim bulanıktı ve o arabayla uzaklaşırken sütyen giymediğimi fark ettim. Kızlar hepsi... oradaydı."

Summer son buketi yerleştirirken kıkırdıyor. "Eminim ağzının suyu akmıştır."

"Onu bir daha göremem." Ellerimi belime dayadım. "Bu akşamki randevumu iptal etmeliyim."

"Tabii ki iptal etmezsin," diyor Summer, başını sallayarak. "Duş sonrası kıyafetlerinle Ryan'ı *soğuttuğunu* hiç sanmıyorum, Polly."

"Muhtemelen benim birinci sınıf bir baştan çıkarıcı olduğumu düşünüyordur."

"Muhtemelen yorgun olduğunu düşünüyordur." Summer kolunu omuzlarıma doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Fazla düşünme."

"Kiminle konuştuğunu görmüyor musun? Ben *her şeyi* fazla düşünüyorum. Ya da tamamen unutuyorum. Benim için ikisinden biri, ve Ryan unutabileceğim biri değil. Ama teşekkürler."

O cevap veremedi, diğer üyeler gelmeye başlar. Millie ve Abbi birlikte gelirler. Bugün Abbi kızı Daisy'yi de getirmiştir. Erin de hemen arkalarındadır ve Holly'nin de onunla olduğunu görürüm.

"Merhaba kızlar," diyorum ve sevimli küçük kızlara gülümsüyorum. Yüzleri taze ve heyecan dolu. "Bugün ne yapıyorsunuz?"

"Biz iş kadınlarıyız," diye ciddi bir şekilde cevaplar Holly.

"Evet, limonata standı açıyoruz ve iş sahibi diğer kadınlarla konuşmak istiyoruz," diye ekliyor Daisy. İkisi de sevimli beyaz kapri pantolonlar giymiş ve her birinin güzel bir üstü ve sandaletleri var. İş kıyafetleri giymişler.

"Hoş geldiniz." Odanın ön tarafındaki bir masayı işaret ediyorum. "Lütfen oturun."

Onlar masaya doğru telaşla yaklaşıırken, ben diğerlerine dönüp gülümserim. "Tamam, bu çok *sevimli*."

"Yaz geldi," der Abbi omuz silkerek. "Daisy'yi kreşe göndermek istemiyorum ve bugün buraya gelip dinleyecekleri için çok heyecanlandılar."

"Harika olacaklar," diyor Millie. "Giydikleri kıyafetleri çok sevdim."

Giderek daha fazla kadın içeri giriyor. Öğle yemeği toplantısı olduğu için katılımın fazla olmayacağından endişelenmişim, ama yanılmışım, çünkü herkes oturduğunda ayakta kalacak yer kalmayabilir.

"Merhaba, millet," diyor Erin, odanın dikkatini çekerek. "Lütfen yerlerinize oturun. Barda tabureler de var ve daha fazla sandalye gerekirse getirebiliriz. Bu bir öğle toplantısı ve çoğunuzun işe dönmesi gerekeceği için, bugün hızlı bitirmek istiyoruz."

Herkes yerini ararken biraz kargaşa oluyor, ama herkes için yeterli yer olduğunu görünce rahatlıyorum.

Ama *tam* yeterli.

"Konuk konuşmacımız başlamadan önce," diyor Millie, "üç hafta sonra yaz galamız olduğunu ve biletlerin web sitesinde satışta olduğunu hatırlatmak istiyorum. Bu etkinliğe erkekler de davetlidir."

Hepimiz buna gülümseriz. Her sezon bir kez gala düzenleriz, böylece sevdiklerimizi davet edip, şık giyinip eğlenebiliriz. En sevdiğimiz etkinliklerden biridir.

"Tema yaz gecesi," diye ekledim. "Ve çok *muhteşem* olacak."

"Ama en güzel yanı, bu Wild River Ranch Etkinlik Merkezi'ndeki ilk *resmi* etkinlik olacak," diyor Erin ve tüm salon alkışlarla çınlıyor. "Herkesin görmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Wild Ranch'teki yeni etkinlik alanı gerçekten *muhteşem*. Erin birkaç hafta önce bizi oraya davet etti ve çalışmaların son durumunu gösterdi. On yıllar önce yıkılmış eski bir ahırdan bu hale geldiğine inanamıyorum. Erin, o araziyi düğünler ve diğer özel etkinlikler için muhteşem bir yere dönüştürmek için gerekli vizyona sahipmiş.

Bir yıl öncesinden tüm rezervasyonlar dolmuş durumda.

"Şimdi asıl konuya geçelim," diyor Abbi. "Bu ayki konuşmacımız bu bölgeye yabancı değil. Çoğunuz Charlie Lexington'ı tanıyorsunuzdur."

O, Bitterroot Valley'de etkinlik planlama hizmeti veren Lexington Luxuries'in sahibi. Pazarlama becerileri *olağanüstü* olduğu için bugün konuşmasını istedik ve ben de şahsen onun fikirlerinden yararlanmak istiyorum. Charlie'yi alkışlarla karşılayalım."

"Utangaç olmadığım iyi bir şey," diyor Charlie göz kırparak ve odanın ön tarafındaki yerine oturuyor. Biz de içeceklerimizi ve bardan aldığımız atıştırmalıkları alıp dinlemeye, not almaya ve soru sormaya başlıyoruz.

Holly ve Daisy bile saygılı bir şekilde sessizce oturup Charlie'yi dinliyorlar. Sanırım güzel pembe limonatalar ve kızarmış peynirli sandviçler onların dikkatini dağıtmaya yardımcı oluyor.

Her ay, iş dünyasından bu kadar çok harika ve zeki kadınla geçirdiğim bu birkaç saati *çok seviyorum*. Muhasebe, pazarlama, planlama ve strateji hakkında çok şey öğrendim. Daha hafif mobilyalar fikrini geçen kış IWC'nin başka bir üyesinden aldım.

Bu toplantıları iple çekiyorum ve galayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Charlie sunumunu bitirir ve bazı kadınlar işlerine dönmek için aceleyle vedalaşılıyor. Summer ve ben her zaman en son çıkanlar oluyoruz çünkü buketleri arabasına taşımasına yardım ediyorum.

"Bunlardan birkaçını dükkanına al," diyor. "Belki ikram masasına koyarsın."

"Oh, çok güzel olur. Teşekkürler, arkadaşım."

"Gala için elbise seçtin mi?" diye soruyor.

"Hayır, ama hafta sonu güzel yazlık abiye elbiseler gelecek, çünkü insanların bir şeyler bulması gerekeceğini biliyorum."

"Sen bir lanet tanrı Summer " "Biz Sosyal sosyal medyada bir şey paylaşp herkese haber vermeliyiz."

"İyi fikir. Benim bu akşamki randevumu düşünmem lazım. Dün gece sütyen giymediğime inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, boş ver," diye tavsiye etti Summer. "Muhteşem göğüslerin var ve eminim Ryan hiç aldırmanmıştır."

"Evet, tamam." Söz konusu göğüslerime bakıyorum. "Oldukça güzeller, değil mi?"

"Muhteşem," diye tekrarlar gülerek ve arabasına biner. "Bu akşam eğlenmene bak! Arayıp anlat."

"Hoşça kal." Ona el sallayıp arabama biniyorum, motoru çalıştırıyorum ve benzin lambası yandığında kaşlarımı çatıyorum.

Arabama benzin koymayı *hep* unutuyorum. Aklımdan kaçan küçük detaylardan biri. Hiç yolda kalmadım, en azından şimdilik, ama ışık her zaman yanarak bana hatırlatmak zorunda kalıyor.

"En azından yolun çoğu yokuş aşağı," diye mırıldanıyorum ve arabayı vitese alıp kasabaya doğru kısa mesafeyi kat ediyorum. Ve her şeyin bir ilki vardır, kasabaya olan mesafenin kısa olmasına ve yolun çoğunun yokuş aşağı olmasına rağmen, arabam dükkânımdan yaklaşık bir mil uzaklıkta durmaya karar veriyor.

Benzin istasyonundan *yarım* mil uzakta.

"Işık ne kadar süredir yanıyordu?" diye merak ederek çantamdan telefonumu çıkarıp kardeşimi arıyorum.

"Selam, abla."

"Merhaba. Şu anda meşgul müsünüz?"

"Neye ihtiyacınız olduğuna bağlı."

Tedirgin olup nefes alıyorum. "Benzinim bitti ve yardıma ihtiyacım var."

"*Benzinin mi bitti?* Neden doldurmadın, Poll?"

"Unuttum. Üzgünüm. Meşgulsen yol yardımını arayabilirim." "Yoldayız," diyor. "Konumunu gönder."

Telefonu kapatır ve ben de konumumu gönderirken telefona kaşlarımı çatarak bakarım, sonra da ön camdan dışarıya bakarım.

"Bekle. Yolda *olduk* dedi. Biz kim?"

Çok uzak olamazdı çünkü kısa bir süre sonra kamyonetiyle arkama yanaştı. Yolcu koltuğundan inen Ryan Wild'dan başkası değildi.

"Lanet olsun," diye mırıldanıp gözlerimi kapatıyorum. "Bir türlü rahat edemiyorum."

Biri camıma vurur, camı indirip Ryan'a gülümserim.

"Selam."

"Araban mı bozuldu?" diye soruyor, dudakları seğiriyor. Bunu komik buluyor. Ve itiraf etmeliyim ki, biraz komik.

"Benzinim bitti." Omuz silkiyorum. "Buradan işime yürüyerek gidebilirim ama arabamı bırakmak istemedim."

"Bende benzin var," diye Mac arkamdan sesleniyor. "Deponun kapağını aç."

Söyleneni yapıp Ryan'a bakıyorum. "Onunla gelmene gerek yoktu."
"Takılıyorduk," diyor Ryan. "Mac atlara bakmak istiyor." "Mac her zaman atlara bakmak ister," diyorum gülerек. "Onun yaşam nedeni."
"Kapa çeneni," diye cevapladı Mac. "Seni duyabiliyorum. Motoru çalıştır." Biraz uğraşarak motor çalıştı.
"Sizler benim kahramanlarımsınız. Benzin istasyonuna gitsem iyi olacak. Atı incelerken iyi eğlenceler."
"Akşam görüşürüz," diyor Ryan ve arabamın tavanına hafifçe vurup geri çekiliyor, böylece ben de arabayı hareket ettirebiliyorum.
Son zamanlarda Ryan Wild'ı çok görüyorum ve kesinlikle şikayet etmiyorum.

"Milyarderle randevuya ne giyerim?" Dolabımın önünde, Ryan'ın gözlerini yerinden çıkaracak siyah bir sütyen ve külotla durup, giysi duvarlarına bakarak yüksek sesle merak ediyorum. "Ry'nin süslü biri olduğunu söylemiyorum. Yani, Remington'ın düğününde Dior takım elbise giymişti, ama o bir *düğündü*. Genelde kot pantolon ve gömlek giyer, abartılı bir şey giymez."

Kafamı sallıyorum. Kendi kendime konuşuyorum. Belki de bir kedi almalıyım, böylece kendi kendime konuşurken aslında başka biriyle konuşmuş olurum.

Yaz olduğu için, kıvrımlarımı vurgulayan, kendimi rahatsız eden kalçalarımı ve karnımı gizleyen ve *çok* rahat olan güzel bir adaçayı yeşili, dökümlü elbise giymeye karar veriyorum. Bej sandaletler çok yakışıyor ve yürürsek mükemmel olacak. Gucci çapraz çanta ve sade altın küpelerle görünümü tamamlıyorum.

Rahat ve şık.

Kırmızı saçlarımı omuzlarımın üzerine atıp aynadaki görüntümü incelerken, kendimi her açıdan görebilmek için başımı sağa sola çeviriyorum ve bunun yeterli olduğuna karar veriyorum.

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak, denemek için çıkardığım birkaç elbise ve bluzu askılara geri asıp kaldırıyorum ve oturma odasına doğru yürürken kapı zili çalıyor.

Kapıyı açtığımda, karşımda duran yakışıklı adama gülümsemeden edemiyorum. O kadar *uzun* ki. Tabii ben kısa boyluyum, o yüzden herkes bana uzun gelir. Koyu renk saçları kısa kesilmiş, güzel bir kot pantolon ve mavi, kısa kollu, düğmeli bir gömlek giymiş, gömleği pantolonunun içine sokmamış ve açıkçası beni ağzımın suyu akıtıyor.

"Vay canına, çok güzelsin," diyor ve arkasından pembe güllerden oluşan bir buket çıkarıyor. "Bunlar senin için."

"Teşekkür ederim." Burnumu çiçeklere gömüp derin bir nefes alıyorum ve mutfığa doğru dönüyorum. "Gel de bana eşlik et, ben bunları suya koyayım. Summer sana bunların en sevdiğim çiçekler olduğunu söylemiş olmalı."

"Hayır," diye cevapladı ve ben şaşkınlıkla ona döndüm. "Düğünde, masa süslerindeki bu çiçekleri çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

Adam dikkatli biri, bunu kabul etmeliyim.

Musluğu açıp vazoya su doldururken dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayılır, sonra gülleri vazoya yerleştiririm.

"Çok güzeller," diyorum, vazoyu masanın üzerine koyup ona dönmeden önce bir kez daha kokluyorum. "Sen hazırsan ben hazırım."

"Hadi yapalım." Elimi tuttu, dudaklarına götürdü, parmaklarımı öptü ve bana gülümsedi. O ela gözleri mutluluk ve umutla doluydu, beni evin içinden geçerek ön kapıya götürdü.

Kapıyı kilitlerken bekliyor ve ona doğru dönüp kamyonetine doğru yürürken kaşlarını çatmış.

"Ne oldu?"

"Evin tek güvenliği bu mu? Sadece sürgü mü?"

Kapıya, sokağın yukarısına ve aşağısına bakıp sonra ona dönerek soruyorum. "Burası Bitterroot Valley, New York ya da Los Angeles değil, Ryan. Burası güvenli bir mahalle."

O başını sallar ama bu cevaptan pek memnun olmadığını anlayabiliyorum.

"Tatillerde teslimatçılar için atıştırmalıklar bırakırım ve hiç kimse onları çalmadı, komşu çocuklar bile. Benim bir sorunum yok, Ryan."

"Tamam," der ve başını sallayarak kamyonetin kapısını benim için açar. "Sana inanıyorum."

O göz kırpar, ben içeri girerim, sonra o kaputu dolaşıp yanıma oturur.
ben

"Çiftliğinde güvenlik sorunları çok mu?" diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi, ama gülümsemiyor. Ayrıca gitmek için arabayı da çalıştırmıyor.

Ryan iç çekiyor.

"Bazen," diye itiraf eder ve bana döner. "Bir kapım, kameralarım ve güvenlik görevlilerim var. İki kişi."

"Güvenlik görevlileri mi?" diye soruyorum.

"Evet. Benimle dışarı çıkmıyorlar, özellikle evdeyken, ama çiftlikte görevliler." Parmaklarını alına sürer ve ben içgüdüsel olarak elini tutarım. Parmaklarımızı birbirine geçirir. "Bazen insanlar berbat olur. Ya ben onları kızdırırım, ya da kıskançtırlar ya da sadece pisliktirler ve tehdit etmekten hoşlanırlar. Bu yüzden, her ihtimale karşı adamları hazır tutuyorum. Birkaç kez yanlış alarm oldu, ama burada çılgınca bir şey yok."

"Burada çılgınca bir şey yok," diye tekrar ediyorum, onu dikkatle izleyerek. "Nerede çılgınca şeyler oldu, Ryan?"

"İlk buluşmada seni korkutmak istemem."

Ona gülümserim ve elini kaldırıp yanağıma bastırırım. "Korkmuyorum."

"Henüz," diye mırıldanır. "Şey, Manhattan'daki evime girmeye çalışan biri oldu. Binadaki mükemmel güvenlik olmasaydı başarılı olurlardı ve sırt çantasında kelepçe, koli bandı, kloroform ve silah olduğu için, niyetlerinin beni kaçırıp fidye istemek olduğuna eminiz."

"Tanrım." Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Bu korkunç."

"Nadir bir durum. Musk, Zuckerberg, Bezos ve benzerleri kadar tanınmış değilim. Onlar kadar zengin de değilim. Henüz."

Kendinden emin ve kibirli gülümsemesi beni gülümsetiyor. "Ama olacaksın," diyorum.

"O kadar zengin olmaya ihtiyacım yok," diye itiraf ediyor, "ama benim için önemli olan bu değil. Neyse, güvenlik konusuna dönelim... Dikkatliyim çünkü o adamlar kadar tanınmış *olmasam* da, yaptığım işin getirdiği bir tür ünlü statüsü var. İnsanlar bundan pay almak istiyor ve bunu elde etmek için aşırıya kaçmaya hazırlar. Bazıları da sırf benden nefret etmek için nefret ediyor. Benim için önemi yok."

"Nefret edenler nefret edecek," diye omuz silkiyorum. "Önlem aldığın için sevindim. Ama ben sen değilim. Ben Montana'nın küçük bir kasabasında küçük bir işletme sahibiyim."

"Sen *sıradan* biri değilsin," diyor ve boş eliyle parmak uçlarını çenemin aşağısına doğru kaydırıyor. Bunu sık sık yapıyor ve her seferinde kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Geçen yıl tatil döneminde büyük bir olay yaşadım. Aslında bir süredir devam ediyordu ama tatil döneminde doruğa ulaştı. Her neyse, bunun sadece ilk randevumuz olduğunu biliyorum, ama şimdiden bunun son randevumuz olmasını istemediğimi biliyorum ve bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Seni her zaman koruyacağım."

"Biliyorum." Büyük olay hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum ve akşam yemeğinde ona sormaya karar veriyorum. Ona gülümsüyorum ve midem guruluyor. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler. Şimdi acıktım, Bay Wild."

Gülümsemesi tüm kamyonetı aydınlatıyor ve motoru çalıştırıp bizi kayak merkezine doğru sürüyor.

"Tesisin içindeki Soleil Grill'e gidiyoruz," diyor. "Hiç gittin mi?" "Uzun zamandır gitmedim ama Fransız yemeklerini çok *severim*."

Iconic Women's Collective toplantılarımızın çoğunu oradaki Snow Ghost adlı barda yapıyoruz. Çok güzel bir yer. Yerel halkın çoğu inşa edildiğinde hiç sevmemişti, ama ben muhteşem buluyorum."

"Ben de," diye cevaplar. "Kolektifiniz hakkında daha fazla şey duymak isterim." Ona gülümserim. "Bu en sevdiğim konulardan biri."

"O zaman akşam yemeğinde konuşalım."

Kamyonetı portikonun altına park eder ve genç bir adam koşarak Ryan'dan anahtarlığı alır ve ona vale için bir bilet uzatır.

İçeri girince, nefesimi kesen dağ manzaralı özel bir masaya götürülürüz.

"Biliyor musun, ben burada doğdum," diyorum, menüyü tamamen görmezden gelerek, "ama bu manzara hiç eskimiyor."

O da benim bakışımı takip edip başını sallar. "Katılıyorum. Dünyada böyle bir yer yok."

Garson gülümseyerek gelir ve su bardaklarımızı doldurur. "Merhaba, ben Hillary, bu akşam size hizmet edeceğim. Ne içmek istersiniz? Mükemmel şaraplarımız var."

Ryan bana bakar ve kaşlarını kaldırır. "Şarabı ben sipariş edebilir miyim?"

"Tabii."

"LaTour 2010 Merlot alabilir miyiz lütfen?"

Garson başını sallayarak siparişi not aldı. "Mükemmel seçim. Menüye bakmak ister misiniz, yoksa aperatif sipariş etmek ister misiniz? Brie peynirli puf böreği tavsiye ederim."

"Oh, kulağa çok lezzetli geliyor." Ona gülümserim. "Tabii ki, peynirli, yani benim dilimden konuşuyorsun."

"Katılıyorum," dedi Ryan. "Öyle yapalım, sonra menünün geri kalanına bakalım."

"Harika," diye cevaplar Hillary ve siparişimizi almak için telaşla uzaklaşır.

"Tamam," diye başlar Ryan, öne eğilerek. "Bana Kolektif'ten bahset." "Eminim kız kardeşin sana biraz anlatmıştır," diye cevaplarım.

"Millie bana hiçbir şey anlatmaz." Başını sallar. "Ayrıca, *senden* duymak istiyorum."

"Şey, bu fikir ortaya çıktı çünkü arkadaş çevremdeki herkes iş sahibi ve biz gerçekten birbirimizi desteklemek, birbirimize yardım etmek istiyoruz, anlarsın ya?"

O başını sallayıp buzlu suyundan bir yudum aldı.

"Ama sonra bir topluluk duygusuna, pazarlama, strateji veya sadece beyin fırtınası yapmak gibi konularda birbirimizden öğrenebileceğimiz bir yere ihtiyacımız olduğunu fark ettik. Toplantılar çok eğlenceli ve her zaman bize düşünmemiz için fikirler veren bir konuk konuşmacı oluyor. Kısa bir süre önce bir toplantıda birinden aldığım hafif mobilyaların fikrini orada buldum ve markalaşma konusunda dahi birini buldum. Çok seviyorum."

"Kulağa harika geliyor," diye onayladı ve Hilary şarap şişesini getirince arkasına yaslandı. Hilary şişeyi açtı ve bir kadehe bir yudum kadar şarap döktü ve Ryan'a uzattı. Ryan şarabın kokusunu aldı, sonra bir yudum aldı ve tadına baktı. "Harika."

Masada duran şarap listesine gözüm takıldı ve bu şişenin fiyatını görünce dilimi yutmak üzere oldum.

Tanrım, bu benim ev kredimin taksidi. Bir şişe şarap için!

Ama kadehim doldurulurken tek kelime etmiyorum ve o kadehini kaldırıp bana gülümsediğinde, "İlk randevulara." diyorum.

"İlk randevulara."

"İlk randevulara," diye tekrarlarım ve kadehlerimizi tokuştururuz. Bu şarap çok zengin ve boğazımdan çok güzel akıyor. Şaşkınlıkla mırıldanırım. "Vay canına, bu harika."

"Beğendiğine sevindim."

"Ben de, fiyatını düşününce." Elimi ağızıma kapatıp şok içinde ona bakıyorum.
"Kahretsin, özür dilerim. Yüksek sesle söylemek istemedim."

ALTINCI BÖLÜM

RYAN

Polly'nin yüzündeki tam ve mutlak dehşete gülmeden edemiyorum. "Önemli değil, Polly."

"Bu *çok kabaydı*," diyor yüksek sesle fısıldayarak, kimse duymuş mu diye etrafına bakınıyor. "Ve özür dilerim."

"Kaba değildi. Doğruydı. Fiyatına göre şarap berbat olsaydı çok kötü olurdu. Ama şarap iyi."

"İnsanlar senin yanında hep garip mi davranıyor?" diye soruyor. Tanrım, o çok seksi, karşımda oturmuş, altında ne olduğunu merak ettiğim bir elbise giymiş. Dolgun dudaklarını yaladığında, akşamın büyük bir kısmını onları ısıırıp öperek geçirmek istiyorum. Polly, son bir yıldır tüm günahkar fantezilerimin merkezinde. "Ryan?"

"Anlamadım?"

"İnsanlar senin yanında hep garip şeyler mi söylüyor? Paran yüzünden mi? Lafı dolandırmayalım, merak ediyorum ve burada yumurta kabuğunda yürür gibi hissetmek istemiyorum."

"*Her zaman* mı? Hayır. Devam etmeden önce, şunu bilmeni istiyorum ki benim yanımda yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi hissetmene gerek *yok*. Asla. Ne söylemek istiyorsan söyle. Beni kırmazsın Polly. Uzun zamandır tanışıyoruz. Sen en iyi arkadaşımın kız kardeşisin. Hiçbir şey için kendini bilinçli hissetmene gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Katılıyorum. Bu yüzden sordum. Yani, insanlar tuhaf davranmaz mı?"

"Öyle demedim." Garson masaya mezeyi koyup şarap kadehlerimizi doldururken gülüyorum. "Ailem ve beni yıllardır tanıyan insanlar bana hiç farklı davranmadı. Remington'la çözmem gereken sorunlar var, ama bunların parayla bir ilgisi yok."

Şarabımı yudumlarken düşünürüm.

"Çoğu insan benden bedavaya bir şeyler alabileceğini düşünüyor. Ailem mi? Evet, kesinlikle. Hediyeler benim sevgi dilim, bu yüzden hediye vermeyi *seviyorum*. Ama beni tanımayan, tanımak da *istemeyen*, sadece pastadan bir parça isteyenler? Siktir et onları. Ya kovulurlar ya da hemen hayatımdan çıkarılırlar."

"Kadınlar da dahil mi?" Kaşlarını kaldırıp şarabından bir yudum aldı. "Kırmızı halıda, kolunda kadınlarla birlikte çekilmiş fotoğraflarını ve haberlerini gördüm."

"Kadınlar da dahil," diye onayladım, onu izleyerek. "Çevrem küçük ve ben böyle seviyorum. Tabii, bazen insanlar gergin oldukları için bazı şeyler söylenir. Sen gergin olduğun için öyle demedin."

"Hayır, sadece kendimi filtrelemiyorum."

"Aynen, ben de öyle seviyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu? Zenginlik mi?"

Hemen inkar etmedi ve bunu takdir ettiğimi itiraf etmeliyim. Bir an durup dağlara bakarak şarabını yudumladı, sonra o muhteşem yeşil gözlerini bana çevirdi.

"Rahatsız mı? Hayır. Öyle deme. Seninle bu randevuya, banka hesabındaki bakiye yüzünden çıkmadığımı açıkça belirtmek istiyorum. Ya da milyarderlerin kullandığı hesaplar her neyse."

Buna gülerek sessiz kalıyorum ve konuşmasına izin veriyorum.

"Buradayım çünkü senden hoşlanıyorum." Omzunu silkiyor ve lezzetli kokan peynirli bir pasta parçasına uzanıyor. "Ve seks muhteşemdi."

Az önce yudumladığım şarap boğazıma kaçtı ve o karşımda sırttı.

"Ve şimdi bu peynir yüzünden buradayım," diye devam eder, parmaklarındaki parçaya kaşlarını çatarak. "Tanrım ve havariler, bu inanılmaz. Şimdi sen neden burada olduğunu söyle."

"Çünkü senden uzak durmak bir seçenek değil."

Çiğnemeyi bırakır ve dudaklarını yalarken gözleri benimkilere takılır.

"Düğünden ve birlikte geçirdiğimiz inanılmaz geceden sonra hayatım çok yoğunlaştı." Masadaki bıçağın ucuyla oynarken, hala ona bakıyorum. "Jake var ve bir süreliğine tüm dikkatimi ona vermem gerekiyordu. Ben de ona verdim."

"Olması gerektiği gibi," diye onayladı ve yüzündeki ifadeden her kelimesinde samimi olduğunu anlayabiliyordum. Bu onu daha da sevmemi sağladı. "O bunu hak ediyor."

"Evet, hak ediyor. Ama şimdi iyi gidiyoruz ve seni düşünmeden duramıyorum. Bu yüzden buradayım."

"İyi cevap." Aferatıfları işaret etti. "Lütfen biraz ye, yoksa hepsini yiyip bitireceğim."

Onu içime çekmek istiyorum. Onu eve götürüp kendimi ona kaptırmak istiyorum. Vücudunun her kıvrımını yeniden keşfetmek istiyorum.

Ama şimdilik bununla yetineceğim.

"Şimdi başka bir sorum var," diyor, aferatıfını yerken o muhteşem zümrüt gözleriyle bana bakarak.

"Sor bakalım. Ben açık bir kitabım."

"Bana bu *önemli* güvenlik durumundan biraz daha bahset."

Masaya kaşlarını çatarak bakıyorum, lezzetli yemekler artık ağzımda karton gibi tadı var. Aniden masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Gözlerine bakıyorum ve açıkçası, bu kadına bilmek istediği her şeyi anlatabilirim.

"Gerçekten çok kötü müydü?" Sesi yumuşaktı, acıma dolu değil, anlayışlıydı.

Yutkunarak elimi avuç içimi ona doğru çevirip onun elini tutuyorum.

"Evet, çok kötüydü." Aniden boğazımda bir düğüm oluşur, boğazımı temizlerim. "New York'ta kaçırılma girişiminden bahsetmişim."

O başını sallayarak sabırla bekliyor.

"Ondan sonra birkaç ay her şey sakinleşti. Sonra mali sıkıntısı olan bir şirket buldum ve onu satın almak istedim. Satmak istemiyorlardı. Aslında, sadece *yatırım* yapıp onları sıkıntıdan kurtarmamı istiyorlardı, ama o durumda benim istediğim bu değildi."

"Bunu hiç yapar mısın?" diye sorar.

"Geçmişte yaptım, ama bu durumda yatırım yaparsam, iki yıl içinde yine aynı duruma düşeceklerini biliyordum. Sahipleri berbat iş adamlarıydı. Potansiyelini gördüğüm için şirketi devralmak istedim."

O zamanları düşünmek bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve su bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum.

"Başka seçeneği yoktu, *satmak zorundaydılar*. Bana satmak istemiyorlardı çünkü yatırım teklifini reddetmişim, ama başka isteyen yoktu."

"Yani, düşmanca bir devralmaydı," diye tahmin ediyor ve midemde yükselen endişeye rağmen gülümsememi engelleyemiyorum.

"Öyle de denebilir," diye onaylayarak hızlıca başımı sallıyorum. "Bana misilleme olarak suikast düzenleyeceklerini tahmin etmemiştim."

Polly nefesini tutar, gözleri fal taşı gibi açılır ve bana bakabilir. "Ne?"

"Gerçek hikaye." Tanrım, sadece düşüncesi bile terletiyor beni. "Satın alma işlemi tamamlandıktan birkaç ay sonra, aniden başka biri Manhattan'daki daireme girmeye çalıştı. Önceki olaydan dolayı kendi özel güvenlik görevlilerimi tutmuştum, bu yüzden engellediler."

"Yakalandılar mı?"

"Hayır." Somurtkan bir şekilde şarabımı yudumladım. "Kaçtılar ama başarılı olamadılar. Ve denemekten vazgeçmediler."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, hala elimi tutuyor.

"Yaklaşık üç ay sonra, Montana'ya geri dönmenin herkesin yararına olacağına karar verdim. Evimi çoktan inşa etmişim ve orada oturmuş, yaşamayı bekliyordu. İlk başta inatçıydım, kimseye beni New York'tan kovmanın zevkini yaşatmak istemiyordum, ama orada güvende olmadığım açıktı."

"Ryan, Tanrım."

Ağzıma gelen kusmuğu yutuyorum ve devam ediyorum, geri kalanını da dışarı çıkarıyorum.

"Buraya geleli birkaç ay olmamıştı ki ekibim, birinin çiftliğime girmeye çalıştığına dair işaretler görmeye başladı. Kameralar kurduk ve daha fazla adam ekledik ve Noel'den hemen önce..."

Duraklayıp elimi yüzümden aşağıya doğru sürükledim.

"Sorun değil," diyor, gözleri kargaşayla dolu. "Daha fazla anlatmana gerek yok."

"Hayır, bitireceğim. Kameralarımı bozarak mülküne girmeye çalıştılar. Ve başardılar. Jake o gün ailemle birlikte olduğu için evime girmediler, çok şükür."

"Hayır."

"Adamlarım onları yakaladı. Ben evde değildim. Aslında kasabada idim. O gün *seni* gördüm."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Noel arifesinde miydi?" "Evet."

"Eldivenlerin hala bende."

Dudaklarım seğiriyor ve bana gülümsediğinde içim rahatlıyor. "Sende kalabilir."

"Saklayacağım, çok sıcak tutuyorlar. Ee, ne oldu?"

Derin bir nefes alıp daha fazla peynir alıyorum. "Şey, tutuklandılar. Diğer şirket *bana ders vermek* için bir tetikçi tutmuştu,

ama onun söylediğine göre, ama beni öldürmeyi planladığı belliydi." "Nereden biliyorsun?"

O orospu çocuğunun üzerinde bulunan silahları, işkence aletlerini düşünüyorum ve başımı sallıyorum.

"Biz sadece biliyoruz. Bu kadar söyleyeceğim." "Ama o hapiste, değil mi?"

"Otuz yıldır," diye başımı sallayarak onayladım. "Ve bir kanarya gibi konuştu, onu işe alanlarla arasındaki tüm iletişimleri belgelemişti ve onlar da hapse girdi."

"Tanrıya şükür," der kadın iç çekerek. "Bunu yaşadığın için çok üzuldüm."

"Korkutucuydu," diyorum. "Ve ben kolay kolay korkmam. İlk adam başarısız olursa diye ikinci bir adamın kiralanmış olabileceği söylentileri dolaştığı için güvenliği daha da artırdık."

Gözleri endişeyle büyüdü. "Ryan—"

"Hiçbir girişimde bulunulmadı. Dünyanın her yerinde kulaklarımız var," diye onu sakinleştiriyorum ve elini dudaklarıma götürüp parmaklarını öpüyorum. "Ama emin olmak için her şeyi takip ediyoruz. Rahatlayıp sonra sürprizle karşılaşmak istemiyorum."

"Hayır, haklısın. Şimdi evimin sadece sürgü kilidi neden seni endişelendirdiğini anlıyorum. Ama daha önce de söylediğim gibi, benim için yeterli."

Şimdilik. Birlikte devam edersek, evinin güvenliğini artırmam gerekecek. Ona hiçbir şey olmasına izin veremem.

"Sana lezzetli bir şeyler hazırladım," diyor Hilary gülümseyerek, tabaklarımızı büyük bir tepside getirirken, Polly tabaklarımız önümüze konduğunda elini elimden çekiyor.

Yemek sırasında sohbetimiz daha az yoğun geçiyor ve Polly'nin hızlı zekâsı ve mizah anlayışını çok seviyorum. Beni yıllardır gülmemiştin.

"Çok *doydum*," diyor ama Hilary tatlı menüsüyle geri geldiğinde dudaklarını ısırtıyor. "Evet, o crème brûlée beni çağırıyor. Benimle paylaşır mısın?"

"Harika. Ben de kahve istiyorum."

"Ben de isterim," diyor Polly ve Hilary işini yapmak için aceleyle kalkıyor. Pencereden dışarı bakıp gülümsüyor. "Alpenglow'a bak."

Güneş dağların karşısında batarken, dağlar pembeye bürünüyor. Saatlerdir burada oturmuş, konuşuyor, yiyor ve gülüyoruz. Onunla birlikte sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyor.

"Chase ve Summer pazar günü benim çiftliğime geliyorlar," diyorum. "Summer ilk kez ata binecek."

"Şaka yapıyorsun." Polly bana göz kırpar ve sonra kahkahalara boğulur. "Ah, duvarda bir sinek olmak isterdim."

"Aslında, sen de bize katılsan çok sevinirim. Öğle yemeğinden sonra gelecekler, ama sen daha erken gelebilir ve sana etrafı gezdirebilirim. Oraya daha önce gittiğini biliyorum, ama..."

"Ama evi gezmek için pek zamanımız olmadı," diyor göz kırparak. "Pazar günü izin alabilirim sanırım. Çok isterim, teşekkürler."

"Henüz teşekkür etme. *Seni* ata da bindireceğim."

Bunu düşünür. "Uzun zaman oldu ama hala yapabilirim." Hesabı ödedikten sonra Polly'yi eve bırakıp kapısına kadar yürürüm. "İçeri girmek ister misin?" diye sorar.

Her şeyden çok istiyorum.

Ama eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Eve gitmem gerek."

"Tamam." Burnunun ucuna öptüğümde içini çekiyor. "Anlıyorum. Pazar günü görüşürüz."

Ellerim saçlarına dalar ve başının arkasında yumruk yapar, ona gömülürüm ve tüm gücümle onu öperim. Tanrım, onun tadını, bana dokunuşunu özlemişim.

O inliyor ve kollarını boynuma doluyor, ben de onu kaldırıp yüz yüze geliyoruz, böylece ona ulaşmak için o kadar eğilmem gerekmiyor.

Tadı cenneti andırıyor ve kokusu daha da güzel, ve o benim adımlı söyleyip o zümrüt bakışlarıyla beni kendine kilitletiğinde, neredeyse pes edip ona giriyorum.

Ama sonra telefonum çalıyor ve beni gerçeğe geri getiriyor.

"Jake'e gitmem gerek," diyorum pişmanlıkla. "O, beni kontrol ediyor."

"Anlıyorum," diyor, ama sesinde pişmanlık var ve ben de aynı şekilde hissettiğimi itiraf etmeliyim.

"Pazar günü. Pazar günü görüşürüz."

Onu ayağa kaldırırken başını sallar ve kapının kilidini açmasını beklerim. Bana gülümser ve sonra gider. Kamyonete geri döner, kot pantolonumu düzeltir ve Jake'i geri ararım.

"Selam dostum, eve gidiyorum. Neredesin?"

"Eve yeni geldim. Russ'la biraz oynayacağım. Pizza getirir misin?"

Havayı içime çekip, hala sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Tabii. Pizza getiririm."

"SESSİZ GEÇİYOR." Axel, güvenlik şefimdir ve her hafta bir kez ofisimde buluşuruz, böylece bana herhangi bir sorun hakkında bilgi verebilir. "Burada yirmi dört saat iki adam olmasını istediğini biliyorum, ama artık buna gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Endişelenecek *bir şey olmadığı* söylendi, duydun mu?"

Axel ayaklarını yerinden oynatıp içini çekti. "Hayır."

"O zaman kalacaklar. Sorun çözülmüş, görevli sayısını bire indireceğiz. Çiftliğin her yeri kamera ile izleniyor, ama o zamana kadar iki kişi olsun istiyorum."

"Evet, efendim," diye cevapladı Axel.

"Buralarda her şeyin sakin olmasına sevindim. Bugün çiftlikte misafirlerim var ve yaz boyunca sık sık misafirimiz olacak çünkü kardeşimin çocukları yüzmeye gelmek istiyor ve ben de biraz sosyalleşmek istiyorum. Polly Allen'ı, istediği zaman çiftliğe tam erişim hakkı olanların listesine ekliyorum."

Bunu duyunca kaşları yükselir. "*Tam* erişim mi, efendim?"

"Evet. Gündüz veya gece, hemen içeri alın. Bana haber vermenize gerek yok. Plakasını sisteme girin, kapı otomatik olarak açılsın."

"Hemen hallederim. Sadece sen ve Jake tam erişim hakkına sahipsiniz."

Gözlerim Axel'in gözlerinin hizasında. "Ve şimdi Polly." O başını sallar ve daha fazla tartışmadan, "Hepsi bu kadar." derim.

"Efendim." Başını sallar ve ofisten çıkar.

Birkaç dakika sonra Jake, uykulu gözlerle ve yataktan kalkmış gibi dağınık bir halde içeri girer. Üzerinde büyük bir tişört ve gri eşofman altı vardır ve çıplak ayaklarıyla mutfağa doğru yürür.

"Bagel ister misin?" diye soruyor.

"Sana gerçek bir kahvaltı hazırlasam nasıl olur?"

Bu sorum üzerine, yataktan kalkmış saçlarını kaşıyarak bana bakar. "Ne tür gerçek kahvaltı?"

"Yumurta, pastırma, patates kızartması. Tost. Protein."

Jake mutfağa döner ve tekrar bana bakar. "Burada mı?"

"Hayır, akıllı, gerçek mutfakta."

"Tabii." Dönüp hemen dışarı çıkar ve bu beni gülümsetir. Sabahları pek konuşkan bir çocuk değildir, ama her zaman beni bulur ve birlikte kahvaltı yaparız.

Ofisimden çıkmadan önce Arthur'a bir mesaj atarım.

Ben: Günün büyük bir kısmında ofiste olmayacağım. Tüm aramaları beklet ve randevuları ertelet.

Mesajla cevap vermek yerine beni arar.

"Vahşi."

"Efendim, bu öğleden sonra Tokyo ile toplantınız vardı." "Yeniden ayarlayın."

"Ama geçen hafta yeniden ayarlamıştık."

"Tekrar yap," diye kolayca cevap veriyorum. "Bugün Pazar ve biraz dinlenmeye karar verdim."

daha."

"Vay canına," diyor Arthur. "Evet, efendim. Ama onlarla olan yeniden planlanan toplantıyı kaçıramayız."

"Peki." Tokyo meselesi canımı sıkıyor. "Yarın sabah altıya kadar benden haber almayacaksın."

"Alo?"

"Bütün gün izin mi alıyorsun?"

"Öyle dedim. Sen de öyle yapmanı istiyorum. Git... Manhattan'da pazar günleri ne yapıyorsan onu yap."

"Eric'le öğle yemeğine gidebilirim," diyor. "Sonra da çiftçi pazarına gidebiliriz."

"Kocanla eğlenmene bak," diyorum. "Yarına kadar iş yok. Dünya yıkılmayacak. Muhtemelen."

"Eğer yıkılırsa, bunun için kovulmam."

Gülümserim ve telefonu kapatıp mutfığa inerim. Jake, benimle yaşamaya başladığından beri edindiği bir alışkanlık olan kahvesini içerek mutfak adasında oturmuş, telefonunda bir şey izliyor.

"Arthur'la konuşup bugün izin aldığımı söylemek zorunda kaldım."

"Bütün gün mü?"

"Öyle dedi." Buzdolabından yumurta ve pastırmayı çıkardım. "İstersen Fransız tostı yapabilirim."

"Diğer abur cuburları da alabilir miyim?" diye soruyor, telefonundan başını kaldırmadan.

"Tabii."

"Tamam. Neden bütün gün izin alıyorsun?"

"Bugün Chase ve Summer bisiklete binmeye geliyorlar," diye hatırlatıyorum.

"Biliyorum. Bu sabah dışarı çıkıp kızları hazırladım." O, bizim küçük at sürüsüne hep "*kızlar*" der. "Dizginler ve eyerler de hazır. Sadece *bütün* gününü alacağını düşünmedim. O kadar uzun sürmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Summer daha önce hiç ata binmedi. Ata çok uzun süre binerse, bir hafta yürüyemez."

Gülümserim ve kaseye süt ve yumurta döküp çırpırım. "Polly de geliyor."

"Harika."

Hâlâ lanet olası telefona bakıyor.

"Konuşurken telefonu bırakır mısın lütfen? Ne bu kadar ilginç?" Sabah toplantılarımızda, yani birlikte kahvaltı yapmaya başladığımızdan beri, genellikle böyle yapmazdı.

"Üzgünüm." Telefonu kapatıp tezgahın üzerine yüzüstü koyar. "At yarışı. Sen ve Polly çıkıyor musunuz?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü aptal değilim. O hoş ve güzel bir kız, geçen hafta akşam yemeğine çıktığınızı söylemiştin."

"Evet, hepsi doğru. Sanırım çıkıyoruz." Yukarı bakıyorum ve onun beni ilgiyle izlediğini görüyorum. "Ne bilmek istiyorsun? Bana her şeyi sorabilirsin."

"Bazen burada kalacak mı?" "Belki, ama

sen buradayken kalmayacak."

"İyi. Tuhaf olurdu." Ayağa kalkıp mutfak adasının etrafında dolaşarak bana pastırmayı kesmeme yardım ediyor. "Onunla evlenecek misin? Evlenirsen, evlilik sözleşmesi yapacaksın mı? Yapmalısın. Sen zenginsin ve kızlara güvenilmez."

"Vay canına, burada konuşulacak çok şey var." Gülerek çocuğu kucaklamak için kendime çektim, sonra başını omuzlarıma yaslayıp saçlarını karıştırdım. "Şu ana kadar çıkıyoruz. Ondan hoşlanıyorum. Oldukça rahat bir ilişki."

Şimdilik.

"Eğer *biriyle* evlenirsem, büyük olasılıkla bir tür yasal işlem gerekecek çünkü evet, ben zenginim. Merak etme, sen

."

Kafası ortaya çıkıyor ve bana sırtıyor. "Öyle mi? *Güzel*. Merak etme, sırf para için seni öldürmem."

"Teşekkürler. Bu çok güven verici. Ve son olarak, kadınlara güvenilebilir. Joy, Erin ve Summer'a bak. Millie. Hatta Polly'ye bile. Polly'yi tanıyorsun ve onu seviyorsun."

Omzunu silkiyor. "Evet, onu severim. O aptalları hırsızlık yaparken yakaladığında bile, öfkeli bir cadaloz gibi davranmadı."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Dilin diline dikkat et, evlat."

"Sadece o kadar da kötü olmadığını ve dükkanda ona yardım etmeyi sevdiğimi söylüyorum. Bana her zaman iyi davrandı. Beni bir çocuk gibi değil, bir insan gibi davranıyor. Yani, eğer etrafta olursa, sorun olmaz herhalde."

"İyi. Peki, neden kadınlara güvenilmez diye düşünüyorsun?"

Ve her zaman onun geçmişinden bahsetmek istediğimde olduğu gibi, Jake hemen susuyor.

"Şu at yarışı," der, konuyu değiştirerek. "Oldukça havalı." Bana yarıştan bahseder, ben de kahvaltıyı bitiririm. Yemeğimizi bitirdiğimizde Polly'nin arabasının sesi duyulur.

"Polly erken mi geldi?" diye sorar, dışarıya bakarak kim olduğunu görmek için.

"Ona erken gelmesini söyledim, böylece ona etrafı gezdirebiliriz." Bana bakar. "Ben ahıra gidiyorum."

"Olmaz. Sen bizimle kal ve ona etrafı gezdirmeme yardım et." "Onu öpme," diyor, üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Bunu görmem gerekmiyor

. Ben kolay etkilenen bir çocuğum."

Burnumdan hava çıkardım. "Tabii."

Ben bulaşık makinesini doldururken kapı zili çalar. "Ben açarım," der Jake ve kapıya koşar.

Onu bu tarafa getirirken sohbet ettiklerini duyabiliyorum ve onu görür görmez, önceki gece yaptığım gibi onu öpmek istiyorum. Bunun yerine ona gülümsüyorum.

"Kapı kendiliğinden açıldı," diyor şaşkın bir ifadeyle. "Zili bile çalmam gerekmedi."

"Onlara, geldiğinde seni içeri almalarını söyledim. Zili çalmana gerek yok."

"Oh, teşekkürler. Mutfak çok etkileyici. Beyaz renk seçmişsin."

Boya. Bu muhtemelen en akıllıca yol. İstedğin renge boyayabilir ve mevsimlere göre değiştirebilirsin.

"Biz pek dekorasyon yapmayız," diyor Jake, beni gülümseterek. Polly gergin.

"Doğru," diyor Jake'i kaşlarını çatıtan bir kahkaha ile. "Tabii ki. Bekar evi falan. Çoğu erkek mevsimlere göre dekorasyonu değiştirmez. *Ben* bile hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Duvarlarımda iki yıldır boya örnekleri var."

"Şaka yapma," diye Jake'in omzuna dokunarak fısıldıyorum ve yanından geçip Polly'yi kucaklamak için çekiyorum. Kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve omuzlarının rahatladığını hissediyorum. "Buradasın çünkü ben istedim. Fazla düşünme, tamam mı?"

"Üzgünüm," der titrek bir nefesle. "Neden gergin olduğumu bilmiyorum."

"Sorun değil. Sadece evi gezeceğiz." Ondan uzaklaşıp, nazıkçe gülümsedim ve parmak uçlarımla çenesinin hatlarını takip ettim, sonra bizi merakla izleyen Jake'e döndüm. "Turumuza nereden başlayalım, dostum?" "Tabii ki." O da odadan çıkmak için döndü. "Sinemadan. Milk Duds istiyorum."

Milk Duds istiyorum."

"Bu çocuk hiç yemek yemeyi bırakmıyor," diye ona arkasından söylerken Jake'e. "Daha kahvaltıyı bitirdik. Bir yıl içinde beni mahvedecek."

"Yok, o bunu karşılayabilir," diyor Jake neşeyle ve bizi koridordan sinema salonuna götürüyor. "Bu oda harika."

"Vay canına," diyor Polly. "Haklısın, çok etkileyici. Burada patlamış mısır makinesi bile var. Ve soda makinesi."

"Gerçekten," diye onayladı Jake. "Bazen sinemalarda oynayan filmleri burada izleyebiliyoruz. Ryan'ın sihirli güçleri falan var galiba."

Sırıtır ve başımı sallarım. "Sadece insanları tanıyorum. Hadi, görecek daha çok şey var."

Spor salonundan geçip birkaç misafir odasının önünden geçerek mutfağa geri döndük.

"Dışarıda daha fazlası var," diyor Jake ve bizi açık mutfak, yemek ve oturma alanının bulunduğu arka tarafa götürüyor. "Ve bir havuz."

"*Havuzunuz* mu var?" diye sorar Polly şaşkınlıkla. "Ve açık."

"Adam geçen hafta geldi," diyor Jake gururla. Onun burada kendini evinde hissetmesi ve evimizle gurur duyması çok hoşuma gidiyor. "Jakuzisi de var. Ve ateş çukuru. Ry, ailesi gelecek hafta sonu havuz partisi için geliyor mu?"

"Evet, s'mores yapacağız. Sen de gelmelisin Polly." "Oh, aile zamanına karışmak istemem."

"Kesinlikle gelmelisin," diyor Jake başını sallayarak. "Herkes çok rahat. Onları tanıyorsun. Bu sezonun ilk partisi. Ry, birkaç arkadaşımı da getirebileceğimi söyledi

arkadaşlarımı da getirebileceğimi söyledi, yani *sadece* aile üyeleri olmayacak."

"Peki, teşekkürler. Öyleyse gelmek isterim."

Onu kucaklamak istiyorum. Bu çocuğu ve onun bu kadar sıcakkanlı ve samimi olmasını seviyorum. Bu, *ona* zarar veren insanlara daha da zarar vermek istememe neden oluyor.

"Hadi ofisi bir gezelim," diyor Jake gülümseyerek ve içeri giriyor.

"O harika bir çocuk," diyor Polly arkamızdan gelirken bana fısıldayarak.

"Harika bir çocuk, Ryan."

"Biliyorum."

Ofisime girince Jake, Polly'ye mini barı ve genellikle kahvaltı yaptığımız yeri gösteriyor.

"Chase bize bir masa yapacak, böylece sabahları orada kahvaltı yapabileceğiz," diyor gülümseyerek ve yumruğunu benimkine doğru uzatıyor, ben de seve seve kabul ediyorum. "Kanepede oturmam sorun değil, ama sanırım Ryan benim ahırda doğmuş gibi davranmamı istemiyor."

"Masa başında medeni insanlar gibi yemek yemenin nesi yanlış?"

"Tabii." Gözlerini deviriyor ama hala gülümsüyor. "Ve şuradaki onun komuta merkezi."

Sırıttım ve Polly gülümsedi.

"Bu tanıma bayıldım," diyor. "Çok yakışmış. Antarktika'yı buradan mı satın aldın?"

"Antarktika'nın *sahibi* olmak ister miydin?" diye soruyorum ona.

"Hayır." Gülererek cevaplar. "Bu odada büyük şeyler olmuştur eminim.

Çok havalı. Şimdi evin en önemli yerini görmek istiyorum."

"Video oyun sistemim mi?" Jake heyecanla ellerini ovuşturarak sorar.

"Gerçekten mi?"

"Hayır, ondan daha önemli."

"Ondan daha önemli bir şey *yok* bayan," der ve onu tekrar güldürür.

"Sahibinin odasındaki dolabı görmek istiyorum."

Hemen gülümser ve parmağımı kıvrırım. "Beni takip et."

"Kızlar *tuhaf*," diye mırıldanır Jake bizi takip ederken.

İçeri girdiğimizde yüzündeki ifadeden onun sıkıldığını anlayabiliyorum.

"Bu kadar *büyük* bir evin, tüm bu güzel eşyaların var ve *bu* mu dolabınız?"

Etrafıma bakıyorum, basit raflar ve kıyafet asmak için çubuklar var. Sade ve çok büyük değil, ama Manhattan'da da böyle bir dolabım var. Burada çok fazla kıyafete ihtiyacım yok.

"Sadece bir dolap," Jake omuz silkiyor. "Ne var bunda?"

"Sana öğretecek çok şeyim var," diye mırıldanıyorum, Polly şok içinde ona bakarken. Aklıma geliyor, o tek sefer buraya geldiğinde, evin sadece yatak odasını, banyosunu ve girişini görmüştü.

. Dolaba bile girmemişti.

Bana kaçmasaydı, oraya da girerdi. "Her şeyi gördük mü?" diye soruyor.

"Hayır," diyoruz Jake ve ben aynı anda.

"Hala misafir evi, garaj ve ahır var." "Çatıyı unutma," diyor Jake.

"Çatıda ne var?" diye soruyor Polly. "Sana gösteririz."

YEDİNCİ BÖLÜM

POLLY

Merdivenleri çıkarken Ryan'ın arkasından giderken, onun kışına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Bugün ata bineceğimiz için kot pantolon giyiyoruz ve pantolon onun seksi kışına tam oturmuş, *mükemmel bir şekilde* sarılmış.

Bir kapıyı açıyor ve beni evin arka tarafında, çatıya gizlenmiş, aşağıdan pek görünmeyen güzel bir balkona çıkarıyor. Ama balkon açık da değil.

Camla çevrili.

Ve ortasında, şimdiye kadar gördüğüm en büyük teleskop duruyor. Tamamen krom ve parlak, ürkütücü.

"Sen anlat," diyor Jake. "Ben üstümü değiştirip diğerleri için hazırlanmam lazım."

Merdivenlerden aşağı koşarak iner ve Ryan bana döner, o yoğun ela gözleriyle beni izler.

"Bu Jake'in ilgi alanı değil. Benim."

"Burada neye bakıyorum?"

Ellerini ceplerine sokup etrafına bakınıyor. "Bu, bir astronomik gözlemesinde olmadan alabileceğin en güçlü, en son teknoloji teleskop."

Bir iPad'i eline alır ve bir düğmeye basar, cam tavan açılır ve şaşkınlıkla gözlerim büyür.

"Vay canına."

"Cam ısıtmalı, bu yüzden kışın bile burada oturup gökyüzünü seyredebilirim."

"Ryan." Etrafta dolaşıp, evin çevresindeki manzarayı seyretmek için yerleştirilmiş sandalyelerin üzerindeki güzel turuncu yastıklara elimi sürtüyorum. "Bütün bunlar *inanılmaz*."

"Burada çok zaman geçiriyorum." Omuzlarını silkiyor, ama bu muhteşem mekanda dolaşırken beni izleyen ela gözlerinde kırılganlık görüyorum. "Şey,

mümkün olduğunca çok."

"Hiç uyumaz mısınız?"

Elleri hala kot pantolonunun içinde. "Aslında pek uyumuyorum."

Ona yaklaşıyorum, uzak duramıyorum ve elim göğsüne kayıyor. Onun kadar uzun olmadığım ve gözlerine iyi bakamadığım için sinirleniyorum, bir pufun üzerine çıkıp gülümsüyorum.

"Merhaba."

"Merhaba," diyor. Gözleri şimdi mizahla dolu, ama hala bana dokunmadı.

"Çok uzaktaydın." "Buradayım."

Dudaklarımı yaladım ve sertçe yutkunurken boğazının hareketini izledim. Ellerim başının arkasına gitti ve uzun, sıkı bir kucaklaşma için ona doğru eğildim.

Sonunda kolları beni sarar ve o da sarılmaya karşılık verir, uzun bir süre öylece dururuz, birbirimizi içimize çekerek. *Harika bir his.*

"Az önce için teşekkürler," diye mırıldandım. "Beni sakinleştirdiğin için."

Sinirlerimi yatıştırmak için tek gerekenin onun dokunuşu olması şaşırtıcı.

"Seni istiyorum," diyor basitçe ve yanağıma öpücük konduruyor. "Seni istemek asla bitmiyor ve bu sadece cinsel bir şey değil, her ne kadar çok olsa da. Seni burada, evimde, benim alanımda istemiyorum."

Gözlerime bakacak kadar geri çekiliyor. "Bugün geldiğine sevindim."

"Ben de." Gülümsüyorum ve onu öpmeden önce, araba yolundan gelen bir ses duyuyoruz. "Gelmiş olmalılar."

"Bekleyebilirler." Ağzı benimkini kapattı, önce yumuşakça, sonra acıyla. Dudaklarımı ısıırıp ayırdı, dilimi okşayabilmek için. Bir eli kalçama indi, diğeri saçlarıma, yumruğunu sıkarak, beni daha fazlasını istemeye zorladı.

Saçlarımı sevdiğini biliyorum. Dokunmayı hiç bırakmıyor.

Ama Jake merdivenlerden koşarak bize katılmak için yaklaşıp yaklaşmaz benden uzaklaşır. "Harika değil mi?" diye sırtarak sorar. "Diğerleri geldi, Ry."

"Duydum, teşekkürler. Hadi at binmeye gidelim, ne dersin?" "Tabii ki," diyor Jake ve önümüze geçerek aceleyle uzaklaşıyor.

Dudaklarımı yaladım ve hala Ryan'ın tadı ağızımda kalmıştı. O da bu hareketi izledi ve sonra uzun ve derin bir nefes aldı.

"Bütün gün kal," diye ısrar ediyor. "Akşam yine buraya geliriz."

"Çok isterim."

Elimi tutup parmaklarımı öper, parmaklarımızı birbirine kenetler ve beni aşağıya götürür. Chase ve Summer'ı görmek için ön kapıdan çıktığımızda, Summer şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Selam," diyor, bana *olan biten her şeyi anlatman gerektiğini* söyleyen bir bakış atarak. "Buradasın."

"Buradayım," diyorum gülerek ve ona sıkıca sarılıyorum. "Sonra anlatırım."

"Daha iyi," diyor ve çekilmeden önce fısıldıyor. "Jake, bugün sırtımı arkamı kollasın. Ve kışımı da, çünkü düşersen kırılmasını istemiyorum."

"Düşmezsin," Jake gülümseyerek onu temin etti. "Seni Lullaby'ye bindiriyorum. Ona bu ismi verdik çünkü yavaş ve kendi hızında gidiyor. Rahat bir kız."

"Tanrıya şükür," der Summer rahat bir nefes alarak.

"Bugün yolculuk kısa olacak," diyor Ryan, "ama ahırda su şişeleri ve güneş kremi var. Hazır mısınız?"

"Arabamdan botlarımı almam lazım," derken park ettiğim yere doğru aceleyle yürürüm. Kardeşim atlara çok düşkün olduğu için binmek için kovboy botlarım var, ne zaman beni ata bindireceği belli olmaz. Summer yanıma gelir ve ben koltuğa oturup spor ayakkabılarımı çıkarırken başımın üzerinde durur.

"Neler oluyor?"

"Geçen gece harika bir randevumuz vardı," diye cevap veriyorum çabucak. "Seks yok. Bugün beni davet etti, ben de evet dedim, etrafı gezdirmek için erken gelmemi istedi."

"Ev çok tatlı değil mi?" "Öyle de denebilir."

"Sen ne dersin?" diye sorar, başını yana eğerek. "Korkutucu. Kocaman. Muhteşem. Görkemli."

Summer gülüyor ve ikinci botumu giydiğimde, beni ayağa kaldırmak için elini uzatıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, kilitlemeye gerek görmüyorum. Buradaki tüm güvenlik önlemlerine bakılırsa, burası güvenli diyebilirim.

"Çocuklara katılalım ve beni ata bindirelim," diyor Summer, adımlarında zıplama var. "Chase geçen yıl bunu yapacağını söylemişti, ama zaman kaçtı."

"Beğeneceksin." Kolumu onun koluna dolayarak, birlikte geçirdiğimiz bu anın tadını çıkarıyorum. "Eğlenceli. Dükkanın açılışına hazır mısınız?"

"

"Hayır," diyor, çok üzgün görünüyor. "Benim hiçbir bilgim olmayan bir olay oldu ve şimdi iki ay daha gecikecek. Belki daha da fazla."

"Ne?" Ona kaşlarını çatarak baktım. "Ah, arkadaşım, bu hiç hoş değil. Üzgünüm."

"Her şeyden çok doğru bir şekilde yapılması gerektiğini biliyorum, ama *Çok yakındı*. Neyse, belki ata binmek kafamı dağıtır. "Güzel botlar," diyor Ryan, ayaklarıma bakarak gülümsüyor.

"Teşekkürler. Bir milyon yıllık ve kirli, bu yüzden ata binmek için mükemmel."

"Atla. Ben sürerim." Jake, yan yana duran büyük aracı gülümseyerek gösterir.

"Yürümek istiyorum," der Chase, çocuğu şüpheyle süzerek, bu Jake güldü. "Ayrıca, Montana ehliyet yaşı yasalarını yeniden gözden geçirmeli. On beş yaşında motorlu araç kullanmak için çok genç."

Jake sadece güldü. "Hadi, korkak olma."

Arabaya biniyoruz, ben arka koltuğun ortasında, Summer ve Ryan'ın arasında oturuyorum ve Jake ahıra doğru yola çıkıyor. Evden *çok* uzak değil, ama yürüyerek gitmekten daha hızlı olduğunu itiraf etmeliyim.

Oraya vardığımızda, atları görünce sevinçle iç çekiyorum. Altısı küçük çitlerle çevrili otlakta otluyor ve hepsi bizi görmek için yanımıza geliyor.

"Merhaba, bebeğim," Jake kahverengi-beyaz bir kısırağa şefkatle seslenir. "Bu Ladybug, bugün Polly'nin atı olacak."

"Çok güzel," diyorum ve ona katılarak yüzünü okşayıp onunla konuşuyorum. "Merhaba, güzel kız. Bugün senin arkadaşın olacağım."

Jake gülümser ve diğerlerine döner. "Summer, şuradaki beyaz kısırağa binecek. Ben Cowboy'a bineceğim, Ryan her zaman Firefly'a biner. Chase, sen hangisini istersin?"

"Snickers'a hiç binmedim," diyor. "Onu alacağım."

"O zaman Blossom yalnız kalır," diyor Ryan. "Başka birini daha çağırmalıydım."

"Bekle," der Chase, parmağını kaldırarak telefonunu çıkarır ve bir numarayı çevirir. "Selam, meşgul müsün? Ryan'ın ahırında buluşup ata binmek ister misin? On dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp gülümser.

"Kiminle konuştun?" diye sorarım.

"Erin. Yolda. Çiftlikte at binmeyi öğreniyor ve pratik yapması lazım. Çocuklar bugün annemlerle."

"Harika," der Summer gülümseyerek. "Onu beklerken ne yapalım?"

"Atlara bineceğiz," Jake ona haber verir. "Ve sana da bunu öğreteceğim sana da öğretirim."

"Öğrenmeye hazırım." Summer, gencin peşinden ahıra girer. "Heyecanlı," derim Ryan ve Chase'e arkalarından giderken. "

Harika olacak. Jake bu işte çok iyi. Ders vermeli, profesyonel binicilerle çalışmalı."

"O gerçekten çok iyi," diye onayladı Chase ve ben Ryan'ın dalgın dalgın düşündüğünü fark ettim.

Hızımı yavaşlatıyorum ama Chase ilerliyor ve Ryan benimle kalıyor.

ben

iml "İyi misin?" diye sorar bana.

e "Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Birden sessizleştin." "Kötü anlamda değil."

kalı Bana gülümsüyor. "Sadece her şeyi içime çekiyorum.

r.

Ladybug'u seveceksin.

"Zaten seviyorum." Kendimi tutamıyorum. Elini tutup sıkıyorum ve ahıra girdiğimizde herkes atlarına eyer takmakla meşgul olduğu için bizi fark etmiyor. "Ben kendim eyer takabilirim."

"O zaman yapalım."

On dakika sonra Erin arabasını durdurur ve SUV'sinden atlar. "Bu çok eğlenceli. Beni de davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Fazladan bir atımız vardı ve onu bırakmak istemedik," diyor Jake. "Blossom iyi bir kızdır. Onu seveceksin."

"Onunla tanıştım," diyor Erin ve atın burnunu okşuyor. "Biz arkadaşız, değil mi güzel bayan?"

Tüm atları hazırlamak yaklaşık otuz dakika sürer ve hepimiz binmeden önce Jake, Summer'ı otlağa çıkararak Lullaby'yi nasıl idare edeceğini gösterir.

"Onlara karşı çok iyi," diyor Erin yumuşak bir sesle. "Hem atlara hem de binicilere. O atlar onu iyileştirmeye yardımcı oldu, Ryan."

"Birbirlerini iyileştirdiler," diye cevaplar Ryan.

"Başardım!" Summer bize gülümseyerek eğilir ve atın boynunu okşar. "Bu harika."

"Bizimle birlikte binmeye ne dersin?" Jake ona sorar.

"Böyle mi? Evet, ama abartma."

"Tamam, o zaman." Jake gülüyor ve hepimize onları takip etmemizi işaret ediyor. Atlara bindikten sonra, ikiye ikiye çiftlikte daha derine doğru ilerliyoruz. Uzakta mavi gökyüzüne yükselen muhteşem dağların arasında, otlakta açan tüm güzel kır çiçeklerini fark etmeden edemiyorum.

"Burada kaç dönüm arazin var?" Yanımda at süren Ryan'a soruyorum.

"Yaklaşık beş bin, aşağı yukarı."

"Yaklaşık beş bin dönüm." Bana gülümsüyor. "O atın üzerinde çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Saçlarımı omzuma atıp ona göz kırptım. "Her türlü şeyi sürmeyi severim."

"Mesela?"

"Bilirsin işte. Atlar. Lunaparkta binilen şeyler. Ryan Wild."

Bu onu kahkahalara boğar ve diğerleri bize bakar, sonra kendi sohbetlerine geri dönerler.

Atım ayaklarını yere vuruyor ve uzun çimlerdeki bir şeyden rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Sakin ol kızım. Sakin ol. Ne oldu?" Gözlerimi kısarak aşağıya bakıyorum ve hemen atımı Ryan'a doğru çeviriyorum. "Yılan."

Çimlerdeki yılanın etrafından geniş bir çember çizerek geçtik ve Ryan hayranlıkla bana baktı.

"Ne?"

"Paniklemedin."

"Ben paniklersem at da panikler ve yılanın üzerine düşmek istemem. O iyi bir kızdı ve beni uyardı, biz de sorunu çözdük."

"At üzerinde kendini idare edebilmeni seviyorum," diyor. "Ben her yerde kendimi idare edebilirim."

"Russ'la oyun oynayacağım," diyor Jake, akşam yemeğinden sonra Ryan'a. Diğerleri geziden döndükten sonra sinemada bir film izledik, sonra geç saatte akşam yemeği olarak somon balığı yaptım. Jake ve Ryan bulaşıkları yıkadılar ve yemekleri ben yaptığım için yıkamama gerek olmadığını söylediler.

Bu teklifi seve seve kabul ettim.

"Ve," diye devam etti Jake, "Dışarı çıkmayacağım. Yani, öpüşürseniz falan, görmem gerekmez. Bugün çok iyiydin Polly."

Bu sözler beni çok mutlu etti çünkü bu çocuktan gelen övgü çok değerliydi. "Teşekkür ederim. Çok eğlendim. Atlarla aran çok iyi, Jake."

"Evet, onlar benim işim. İyi geceler."

Hızla mutfağa gidip cips ve kurabiye aldı, buzdolabından iki soda çıkardı ve yukarı çıktı.

"Su da iç!" Ryan onun arkasından seslenir. "Odasına buzdolabı istedi, ama ben hayır dedim. Bir ara odasından çıkıp enerji toplaması lazım, ayrıca onu görmek hoşuma gidiyor."

Şarap dolabından bir şişe şarap çıkarır, dolaptan iki şarap kadehi alır ve beni çatıya çıkmam için işaret eder.

Güneş dağların ardında batmaya başlıyor ve ben bir dakika gözlerimi kapatıp temiz havayı içime çekiyorum.

"Burası *çok* güzel, Ryan."

Dışarıdaki kanepenin bir tarafına oturuyorum ve Ryan'ın şarabı açıp iki kadeh doldurmasını izliyorum, sonra birini bana uzatıyor. Kadehlerin üst kısmına dizilmiş ışıklar yanıyor ve odaya sıcak, güzel bir ışık yayıyor.

"Burası dünyadaki en sevdiğim yer," diye itiraf ediyor. "Burada, bu yerde. Tüm mülkü seviyorum, ama burası kimseyle paylaşmadığım tek köşe. Jake ara sıra gelir, ama ona pek ilginç gelmiyor."

"Yıldızlara hep ilgi duydun mu?" diye soruyorum ve gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissediyorum. "Oh, lanet olsun, sen de uzaya gitmek için roket gemisi yapan milyarderlerden biri mi olacaksın? Öyle bir adam olma, Ryan."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, öyle bir şey yapmayacağım. Uzaya gitmek istersem, parasını ödeyerek gidebilirim. Her zaman ilginç bulmadım. Birkaç yıl önce Hawaii'de, dünyanın en büyük ve en yüksek gözlemevindeydim ve çok etkilendim. Her zaman ilgimi çeken bir şey olduğunda yaptığım gibi, bu konuya daldım ve mümkün olduğunca çok okudum. Öğrenmek için zamanım olmadığı için asla bilemeyeceğim çok şey var, ama bu teleskop harika çünkü görmek istediğim şeyi girip teleskopun bana göstermesi için ayarlayabileceğim bir uygulaması var. Bu sayede tahmin yürütmek zorunda kalmıyorum."

“Çok güzel.” Şarabımı yudumlarken teleskopu hayranlıkla izliyorum. “Satürn’ü görebiliyor musun?”

“Satürn’ü görebiliyorum,” diyor. “Burada biraz daha karanlık olunca gösteririm.”

“Böyle sakın günleri ne sıklıkla geçiriyorsun?” Şarabımı yudumlarken, yumuşak yastıklara yaslanıp onu izliyorum. “İş yok, telefon yok, sadece at binip biraz eğlenmek ve yıldızları izlemek mi?”

“Hiç yaptım mı bilmiyorum. Ama hoşuma gidiyor. Daha sık yapmalıyım. Arthur kalp krizi geçirirdi.”

Onunla birlikte gülüyorum ve ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımın altına sokuyorum. “Bugün ne yaptı?”

“Kocasıyla geçirdiğini söyledi.”

“Onun için sevindim. Umarım bizimki kadar güzel bir gün geçirmiştir.”

Ryan elimi tutar. Bana dokunmadan uzun süre duramaz. “Ben de öyle umuyorum.”

Beni kucağına çeker ve bana yumuşak bir gülümsemeye bakar, saçlarımı yanağımdan çeker. Elimde tuttuğum bardağı alıp kenara koyar, yüzümü ellerinin arasına alır ve beni kendine çekerek tatlı bir öpücük verir.

“Öpüşmeyi çok iyi biliyorsun,” diye fısıldadım dudaklarına. “*Gerçekten* iyi öpüyorsun.”

“İki kişi lazım,” diye hatırlatıyor, eli tişörtümün üzerinde dolaşüyor, yanımdan aşağıya doğru iniyor ve eteğimin altına girerek tenime dokunuyor. Tüylerim diken diken oluyor, o da hissediyor olmalı, çünkü bana bakarken gözleri parlıyor. “Sen inanılmazsın.”

“Ah, yapma.”

Bu sözüm dudaklarını gülümsetir ve gökyüzünü gösterir. “Şu parlak yıldızı görüyor musun?”

Yukarı bakıp ona yaslanıyorum. “Tabii.”

“Aslında yıldız değil. Venüs. Diğer yıldızlar gibi göz kırpmıyor ve daha parlak.”

“Tamam, teleskopla göster bana.”

Kucağımdan atladım ve Ryan, iPad’in bulunduğu küçük bir bölmeden gözlüklerini çıkarıp taktı. Siyah çerçeveli gözlükler onu daha da seksi gösteriyordu, ki bunun mümkün olmadığını düşünürdüm.

iPad’in ekranına dokundu ve teleskop hareket etmeye başladı. “Bak,” dedi, muhteşem makineyi işaret ederek.

Yaklaşıp vizöre bakıyorum ve nefesimin kesildiğini hissediyorum. Sarımsı, kahverengi çizgili ve parlıyor.

"Çok karanlık olduğunda Venüs'ü görmek zor," diye açıklıyor Ryan. "Çünkü bize çok yakın ve güneş onu aydınlatıyor. Bu yüzden, şu anda olduğu gibi alacakaranlık vakti onu görmek için en iyi zaman. Tamam, geri gel."

Geri gidiyorum ve o tekrar ekrana dokunuyor, sonra bir kez daha bakmam için başını sallıyor. "*Bu* nedir?"

"Jüpiter." Ben bakarken sessiz kalıyor. "Çok büyük ve güzel. Oraya uçmak bir yıldan biraz fazla sürer."

"Çok uzun bir yolculuk," diye mırıldanıyorum ve geri çekilip çıplak gözle bakıyorum. "Bununla Samanyolu'nu görebilir miyiz?"

"Hiçbir şey olmadan yaklaşık bir saatte Samanyolu'nu görebilirsin," diye gülümseyerek cevapladı. "Gösteri yeni başlıyor."

"Popcorn bile getirmedi."

"Atıştırmalık bir şeyler istersen, gidip alabiliriz ve bir süre oturup dinlenebiliriz. Sana harika şeyler gösterebilirim." "Çıplak

olarak mı göstereceksin?" Durur.

Gözlerini kırpar. Ve ben gülerim.

"Şaka yapıyorum, ama *o da* eğlenceli olurdu. Belki Jake yokken bir ara."

Bir de bakmışım, sırtım evin yan tarafına yapışmış, bacaklarım Ryan'ın beline dolanmış ve dudakları sert ve istekli bir şekilde dudaklarıma yapışmış.

"Ne kadar sessiz olabileceğini göreceğiz," diyor kulağıma. "Söz vermiyorum."

BÖLÜM SEKİZ

RYAN

İşleri daha yavaş almaya çalışıyorum. Polly'nin benden tek istediğimin seks olduğunu düşünmesi beni çok kızdırdı. O bundan daha değerli.

Ama lanet olsun, *onu istiyorum*. Ve şu anda bana sarılma ve tepki verme şekline bakılırsa, bu his tamamen karşılıklı diyebilirim.

"Ses çıkarma." Dudaklarını ısırp onu ayağa kaldırıyorum, kot pantolonunu ve külotunu çıkaracak kadar uzun süre ayakta tutuyorum ve en mahrem dudaklarını gıdıklayarak, çoktan ıslandıklarına emin olarak tatmin oluyorum. "Siktir, ıslanmışsın."

"Senin suçun," diye nefes nefese ve boğuk bir sesle söylüyor, ben parmağımı içine sokarken. "Oh, Tanrım, Ryan."

"Şşş." Ağzını tekrar ağızımla kapatıp onu kolayca kaldırıyorum, duvara dayayıp yüzümü boynuna gömüyorum. "Küçük olmanı seviyorum. Seni kaldırabilir, hareket ettirebilir ya da istediğim yere atabilirim."

"Neden *ben* sessiz olmak zorundayım da sen değilsin?"

Onun cildine gülümserim, sonra eğilip kendi kot pantolonumu açarım ve içimden küfür ederim.

"Ne oldu?"

"Prezervatif yok.

Kahretsın."

Polly yüzümü ellerinin arasına alıp sırtıttı. "Doğum kontrolünü hallettim."

"Senden sonra kimse olmadı," diyorum ve o zümrüt gözlerin şaşkınlıkla açılmasını izliyorum. "Emin misin?"

"Ryan," diye fısıldadı ve alt dudağımla ısırıldı. "Kapa çenenini ve sik beni."

İçine çok kolay giriyorum ve dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum çünkü o kadar sıkı, o kadar *mükemmel* ki, beş saniyeden daha kısa sürede boşalarak bunu mahvetmek istemiyorum.

Ama uzun aylar boyunca onsuz kalmak, onu bu kadar uzun süre arzulamak ve sonunda ona kavuşmak, yavaşlamama izin vermiyor. Sert ve hızlı bir şekilde ona giriyorum

ve bağırmasını engellemek için ağzını ağızımla kapatıyorum.

Kollarımda titriyor, ürperiyor ve orgazm onu sararken uzun ve düşük inlemeler çıkarıyor. Sanki cinlenmiş bir adam gibi, kendi boşalmamı hissedene kadar hızımı koruyorum ve sonra kendimi bırakıyorum.

Nefes nefese, kendimize gelirken bana sarılıyor ve sonunda onu ayağa kaldırdığımda, yarı gülerek diyor ki

"Atıştırmalık almak için yol üzerinde senin elli banyondan birine uğramam gerekecek."

"Sorun değil." Pantolonunu giyerken kıvrılır, sonra çenesini kaldırıp dudaklarını bu sefer daha yumuşak bir şekilde dudaklarımla kaparım. "İyi misin, tatlım?"

"Oh, evet. İyiden de öteyim."

Onu bir kez daha öptüm ve kapıyı açtım. "Atıştırmalık bir şeyler alalım."

Mutfağın yanındaki tualete uğrar ve ben de kiler kapısını açıp içindekileri kontrol ederim.

"Mutfağında çok fazla yiyecek var." Bana katılarak kiler önünde durur ve içeriye bakarız. "Gerçekten *çok fazla*."

"Jake yemek sever," diye cevapladım. "Ve bence ondan önce ona bakan pislikler onu cezalandırmak için yemek vermiyorlardı."

Bana bakar ve gözleri yaşlarla dolar. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Bundan bahsetmiyor," diye devam ediyorum, başımı sallayarak. "Sordum ama konuyu değiştiriyor. Biyolojik ailesi hakkında da konuşmuyor. O zamanlar da ev hayatının pek iyi olmadığını hissediyorum. Ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum, babası vefat etmeden önce bir süre çiftlikte çalışmış. Remington, Jake'in ailesi hakkında pek konuşmadığını söylemişti."

Biraz kurabiye alıyorum, Polly peynirli kraker kapıyor ve tekrar yukarı çıkıyoruz. Gözlemevine girip kapıyı kapatana kadar bu konuyu bir daha açmıyoruz.

"Odasına geçerken oyun oynadığını duyabiliyordum," diyor Polly, krakerini ağzına atarken. "Birine orospu çocuğu diyordu."

"Sık sık olur," diye gülerek cevap veriyorum. "Benim önümde küfür ederse, onu engellerim, ama o bir ergen, ve ergenler küfür eder. *Ben* de ederdim. Eğer yaptığı en kötü şey buysa, şikayet edecek pek bir şey yok."

O gülümser ve krakerden bir parça koparır. "Haklısın. Peki, o büyük... teleskopunla bana ne tür şeyler göstereceksin?"

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum ve o kıkırdıyor. "Bu gece imalı sözlerle dolusun."

"Evet, sonunda beni yatağıma attın, bravo bana." Bir kurabiye uzanır. "Bu kadar uzun süren neydi ki?"

Polly işte. Son derece açık sözlü ve bundan hiç utanmıyor. Onun bu yanını seviyorum.

"Beyefendi olmaya çalışıyordum." "Bitti mi?"

Polly'nin altından çıkıp onu altıma alıyorum. "Pollyanna, sikimi özledin mi?" altına sıkıştırdım. "Sikimi özledin mi, Pollyanna?"

O burnunu çekip gözlerini kısarak altımdan kurtulmaya çalışıyor ama ben sıkı tutuyorum.

"Benim adım Pollyanna *değil*. O ismi nefret ediyorum. Ben iyi kız değilim. Yaptığımız tüm kirli seksin kanıtı da bu."

Bu beni duraksatıyor. "*Kirli* seks mi?"

"Yani, *temiz* seks değildi."

Başparmağımı gömleğinin ve sütyeninin üzerinden meme ucuna doğru kaydırıyorum ve dokunuşumla sertleşmesini hissediyorum, bu da beni memnuniyetle gülümsetiyor. "*Kirli* bir şey yapmadık. Seksi. İnanılmaz. Ama kirli değil."

"O kelimeyi sevmedin."

Bakışlarım onun bakışlarıyla buluşur ve sabit tutarım. "Hayır. Sevmedim. Çünkü yanlış bir şey yaptığımızı ima ediyor."

"Ben öyle demedim," diye karşılık verdi ve tırnaklarını yanağımda gezdirdi. "*Yanlış* değildi. Bu kadar iyi hissettiren bir şey yanlış olamaz. Tipik sıkıcı misyoner seks değildi."

"Yaparız," diyorum ve dudaklarını öpüyorum. "Ne zaman istersen. Şimdi, şansımı zorlayıp çocuğum aşağıdayken seni iki kez becermeyeceğim. Bu gece evde kalacağını söyledi ama..."

"Ama asla bilemezsin," diye onayladı ve beni öpmek için yukarı doğru itti. "Bana gökyüzünden daha fazla bahset. Bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Burada biraz kalacağız."

"Bütün gece vaktim var."

Teleskopun yönünü değiştirmek için iPad'e uzanamadan telefonum çalar ve kaşlarımı çatırım.

"Güvenlik," diye mırıldanarak cevap verdim. "Vahşi."

"Bir sorun var, efendim."

"Burada, evde mi?" Ayağa kalkıp, beni iri gözlerle izleyen Polly'ye baktım.

"Evet, efendim. Az önce binaya girmeye çalışan birkaç çocuğu yakaladık.

Buraya gelmeniz gerekiyor."

"Neredesiniz?"

"Onlar ofiste," diye cevaplar Axel. "Jake'i de yanınızda getirseniz iyi olur."

Bu beni duraksatır. "Neden?"

"Çünkü o bu çocukları tanıyor."

İç çekip Polly'ye bakarım. "On dakikaya oradayım." "Ne oldu?"

diye sorar.

"Bazı çocuklar izinsiz girmeye çalıştı ve güvenlik ekibim Jake'i de getirmemi istiyor."

Polly'nin gözleri öfkeyle keskinleşir ve kızarır. "Neden?"

"Çünkü onları tanıyor, görünüşe göre. Sen bekleyebilirsin..."

"Beklemeyeceğim," diye ısrar eder, kapıya doğru ilerlerken peşimden ayrılmaz. "Seninle ve Jake'le birlikte geleceğim."

"Eğer istediğin buysa, benim için sorun yok."

Jake'in kapısını çaldım ve bilgiyi ilettim.

"Russ, gitmem gerek dostum. Geri döneceğim." Oyunu kapatır, ayakkabılarını giyer ve bizimle birlikte merdivenlerden aşağı koşarak benim kamyonetime çıkar.

Güvenlik merkezi mülkün diğer tarafında. İki yatak odası, tam donanımlı bir mutfak ve monitörler ile bilgisayarlar için büyük bir komuta merkezi olan güzel bir bina. İçeri girdiğimde, iki adamımı ve yüzlerinde tavırları okunabilen iki çocuğu orada buluyorum.

"Sizi dava edeceğim," diyor biri, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Elinizdeki her şeyi alacağım."

"Tamam," diyorum ve Axel'e dönüyorum. "Ne durumdayız?"

"Bu ikisi ana kapıdan yaklaşık 150 metre ileride çiti keserken yakalandı," diye başlıyor Axel, sanki hala polis memuruymuş gibi raporunu sunuyor. "Mülke izinsiz girdiler ve çantalarında spreyci boya ve zehirli tahıl olduğunu öğrendik."

"Ne oluyor lan?" Jake, kendi yaşlarında iki çocuğu izleyerek haykırdı. "*Dalgamı geçiyorsunuz?*"

"Siktir git," diye alaycı bir şekilde cevaplar birinci çocuk, diğeri ise hayalet gibi bembeyaz, sanki yerin dibine girip onu yutmasını istemiş gibi bakıyor.

"Zehirle ne yapacaktınız?" diye soruyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ikisine de öfkeyle bakıyorum.

"Seni ilgilendirmez." "Adlarınız ne?"

"Seni ilgilendirmez," diye tekrarlar birinci çocuk.

"Todd Wells," Jake, birinci çocuğu işaret ederek, "ve Steve Taylor." "Sen tam *bir sıçansın*," Todd, açıkça sinirlenmiş bir şekilde söylüyor.

"Hey!" diye bağırarak dikkatini çekerim. "Bana bak. Zehirle ne yapacaktın? Atlarımı mı öldürecektin?"

"Onları özler misin sanki," diye cevaplar Todd. "Sen zengin bir adamsın, yenilerini alabilirsin."

"Bunlar geçen yıl benim dükkânımda hırsızlık yaparken yakalanan iki çocuk," diyor Polly arkamda fısıldayarak. "Jake'in eski ortakları."

"Polisi aradınız mı?" diye soruyorum Axel'e, o da başını sallıyor. "Evet, efendim. Yoldalar."

"Dostum, bu aptalca," diyor Todd. "Sadece biraz boya, kimse zarar görmedi. Şakaydı."

"Sen bir salaksın," diye Jake patladı.

"Sen bir *pisliksin*," diye karşılık verir Todd, en sevdiği kelimeyi kullanarak.

"Dostum, kes şunu," diye mırıldanır Steve, ama Todd dinlemez.

"Bu pislik seni evlatlık aldı diye kendinizi bizden üstün mü görüyorsunuz? Saçmalık. Sen bir hiçsin, boktan insanlardan geliyorsun ve bu da seni bok yapar. Sen değersizsin."

"*Yeter!*" diye bağırıp öne çıkıyorum. "Çenenin kapat. Duydun mu?"

"Her neyse," diye homurdanır Todd, dışarıda bir araba durduğunu duyduğumuzda, genç gözlerinde ilk kez biraz korku belirir. "Umurumda değil. Hepiniz bittiniz."

Bir saat sonra, çocuklar kelepçelenip geceyi geçirmek üzere hapishaneye götürüldükten sonra, Polly ve Jake ile eve girip iç çekiyorum.

"Üzgünüm," Jake kederle söyledi.

"Ne?" Ona dönüp kaşlarımı çatarak soruyorum. "Neden üzgünsün?"

"Onlar buraya benim yüzümden geldi," diye cevaplar. "Ben olmasaydım, bu olmazdı."

"Başkalarının yaptıklarını kontrol edemezsin," diye hatırlatıyor Polly ve elini onun sırtında yukarı aşağı gezdiriyor. "Ve benim dükkânımdaki olaydan sonra onlardan uzaklaşarak doğru şeyi yaptın. Yani bu kesinlikle senin suçun *değil*, Jake."

"Öyle hissediyorum," diye mırıldanır. "Atlara zarar vereceklerine inanamıyorum. Ne tür bir manyak böyle bir şey yapar?"

"Hey." Yanına yaklaşır genç yüzünü avuçlarıyla kavrarım. "Nefes al, dostum. Atlar iyi. Onlara bir şey olmadı ve o çocuklar muhtemelen bir süre ıslahevine gidecekler."

"*Olmalılar*," diyor Jake. "Onların yaptıklarının ve yaptıklarıyla paçayı kurtardıklarının yarısını bile bilmiyorsun. Onlar iyi çocuklar değil ve onların arkadaşı olmaya çalıştığıma inanamıyorum."

"Zor bir dönemden geçiyordun," diye hatırlatır Polly. "İşler zorlaştığında hepimiz kötü seçimler yaparız. Sen bunu düzelttin."

"Sen hallettin," diye ekledim başımı sallayarak. "Ve şimdi, hayatımıza devam ediyoruz."

"Dava açacak mısınız?" Jake, gözlerimi kendininkilerle tutarak bana sorar.

"Tabii ki evet."

"Güzel. Çok iyi." Dudaklarını yaladı ve geri adım attı. "Gitsem giriş yapıp Russ'a haber versem iyi olur."

"İyi geceler," der Polly, yanından geçerken sırtını okşayarak, sonra Jake'in üst kattaki kapısının kapandığını duyunca bana bakar. "Zavallı çocuk."

"İyi olacak," diyorum somurtkan bir şekilde. "Yıldızları izlememizi böldüğüm için üzgünüm."

Elini uzattı. "Hâlâ yapabiliriz. Hadi."

"BANA BAK, RYAN AMCA!" Holly havuzun kenarından coşkuyla el sallar ve ben gülümseyip el salladığımda koşarak suya atlar. Suyun yüzeyine çıkıp öksürürken beni arar. "Gördün mü?"

"Gördüm," diye bağırıp ona başparmağımı kaldırıyorum. "Aferin, tatlım."

Ev hareketli bir arı kovanı gibidir. Havuzda birçok kişi vardır, diğerleri havuzun kenarındaki sandalyelerde ve şezlonglarda oturmuş, daha da fazlası ise açık hava oturma alanında oturmuş, izliyor, yemek yiyor ve gülüyor.

Bu evin gördüğü en büyük kaos ve ben buna bayılıyorum.

Bayıldım.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler, Bay Wild." Jake'in arkadaşı Russ bana başını sallayıp cheeseburgerinden bir ısırık alıyor. Brady bir saattir ızgarada herkesin öğle yemeğini hazırlıyor. "Bu harika."

"Geldiğinize sevindim. Sizinle tanıştığımıza da sevindim. '*Russ'la zombi avlayacağım*' cümlesinin gerçek bir kişi olduğunu merak ediyordum."

"Kesinlikle gerçek," diye gülerek cevap veriyor Russ ve Jake ile birlikte Chase ve Remington'un masasına gidip öğle yemeğini yemeye başlıyorlar.

Kalabalığı tararken, Polly'yi Erin, Summer, Millie ve Abbi ile otururken görüyorum. Beş kişi başlarını bir araya getirmiş, gülerek bir şey hakkında dedikodu yapıyorlar.

Ne hakkında konuştuklarını öğrenmek için yanlarına gittiğimde, susup bana gülümserler.

"Selam," diyor Polly ve elimi tutuyor. "*Harika* bir parti."

"Bunu yapabileceğini bilmiyordum," diye ekler Millie ve "*Ben senin kardeşinim, istersem seni sinirlendirebilirim*" der gibi sırtarak. "Bunun yaz boyunca tüm aile etkinliklerinin merkezi olacağını biliyorsun. Havuz ve diğer her şey var."

"Sorun değil," diyorum ve zorla gülümsüyorum. Polly'ye baktığımda, gözleri kısılmış.

"Ben gelirim çocuklar," der ve ayağa kalkar. "Ryan'ı yalnızken öpmek istiyorum."

"İğrenç," diye bağıyor Millie, Polly beni içeriye çekerken.

"Gerçekten öpüşmek istiyor musun?" diye soruyorum, onu kendime çekerek. "Çünkü seni memnun edebilirim."

"Hayır, neyin var bilmek istiyorum."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum ama o geri adım atmıyor.

"Cidden, bir şey var. Dün gece gördüm, her şey yolundaydı, ama şimdi bir şey seni rahatsız ediyor."

Gözlememimde geçirdiğim geceden bu yana bir hafta geçti ve o günden beri her gün görüşüyoruz. Her ne kadar sadece birkaç dakikalık kaçamaklar olsa da, onunla geçireceğim zamanı iple çekiyorum.

"Herkesin burada olması ve iyi vakit geçirmesi gerçekten çok hoşuma gidiyor," diye ısrarla söylüyorum ve parmak uçlarımı çenesinden aşağı doğru kaydırıyorum.

"Ama?"

"Yarın şehir dışına çıkmam gerekiyor." İçimdeki hayal kırıklığını gizlemeden iç çekiyorum.

"Ne kadar süreliğine?"

"Birkaç hafta."

"Birkaç... *hafta* mı?"

"Evet. Avrupa ve Asya'da işim var, bu yüzden tüm önemli mülklerime uğrayıp yüz yüze görüşmeler yapayım dedim. Önce birkaç günlüğüne Manhattan'daki evime uğramam lazım, sonra neredeyse her gün seyahat edeceğim."

"Peki Jake ne olacak?"

"Onu da götürmeyi düşündüm, ama atlarla kalmak istedi. Brady ve Millie sırayla onunla kalacaklar. Genelde tek başına sorun çıkarmaz, ama geceleri bir yetişkinin yanında olmasını istiyorum. Ailem ona göz kulak olacak. Bir köyüm var." İlk düşüncesinin benim ergen çocuğum olması beni duygulandırdı ve ona gülümsedim.

"Bir şeye ihtiyacı olursa beni arayabilir," diyor.

"Teşekkürler. Çok nazıksın."

Polly koluma girip beni belimden sarar, kulağını göğsüme dayar.

"Bu kadar uzun süre gitmen çok kötü."

"Ben de seni özleyeceğim." Saçlarını öpüp kokluyorum. "Ama zaman çabuk geçer. Millie'ye işlerinin de iyi gittiğini duydum."

"Çılgın bir sezon," diye onaylıyor iç çekerek. "Evet, çok meşgulüm. Ve bencil davranıyorum. Umarım verimli ve güvenli bir yolculuk geçirirsin. Sana uygunsuz mesajlar atacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Kapı arkamızda açılır ve arkama dönüp annemin elinde boş bir limonata sürahiyle içeri girdiğini görürüm.

"Oh, pardon," der ve yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Askerlere limonata daha doldurmam lazım."

"Ben yardım ederim," der Polly.

"Oh, teşekkürler canım, ama oğlumla biraz konuşabilir miyim?"

Polly gülerek başını sallar. "Tabii ki hayır. Başın belada gibi görünüyor." Kapıya doğru yürürken koluma hafifçe vurur. "İyi şanslar."

Kapıyı kapatır ve ben göğsümdeki acıyı okşayarak, güzel yüzünde yapışkan bir ifadeyle duran anneme dönerim.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

"Öyle mi?" Dilini şaklatıp limonatayı sürahiye döker. "Neymiş o?"

"Polly ve benim yakışıklı bir çift olduğumuzu ve beni ne zaman evlendirebileceğini merak ettiğini."

"Biraz erken gibi ama tabii. Seni ne zaman evlendirebilirim? Polly'yi çok seviyorum. Annesi benim kitap kulübümde ve benimle birlikte gıda bankasında yardım ediyor. Hatta liseye birlikte gittik. Onu uzun zamandır tanıyorum."

"Biliyorum," diye cevap verip ağır sürahiyi ondan alıyorum. "Mac en eski arkadaşım. Ailelerini tanıdığını biliyorum."

"Akrabalarsa ne eğlenceli olurdu?"

Bunu hiç düşünmemiştim. "Anne, Polly ve ben şu anda sadece çıkıyoruz. Onu çok seviyorum ama kimse evlilikten bahsetmiyor."

"Sen bir aptalsın." Bunu büyük bir sevgiyle ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle söylerken yanağıma hafifçe vurur. "Ama sen de bir gün anlarsın. Limonatayı dışarıya getirir misin? Çocuklar da içmek istiyor."

En son ne zaman biri bana aptal dediğini hatırlamıyorum. Muhtemelen Remington, ona çiftlikten taşınmak ve Montana'yı terk etmek istediğini söylediğinde.

Ve bana bunu söyleyenin kendi *annem* olması beni biraz rahatsız etti.

"Bana söylemek istediğin tek şey bu mu?"

Annem bana gülümsüyor. "Annemi çok iyi tanıyorsun."

Onu dışarıya takip ettim ve Remington, Holly'nin elini tutmuş duruyordu.

"Kaka yapmam lazım," diyor ve ben ona gülmeden edemiyorum.

"Ben götüreyim mi?" diye sorar annem ve Holly'nin elini tutup onu banyoya götürür.

"Çocukların harika," derim Rem'e, o da başını sallar ve ayaklarını sürür. Herkes konuşuyor, yüzüyor ya da çimlerde oyun oynuyor, biz yalnızız.

Ve bir yıldır evde olmama rağmen, Rem hala benimle rahat değil.

"Bu saçmalığı kesmeliyiz," diyorum, sesim alçak. "Kardeşime ihtiyacım var dostum. Çok uzun zaman oldu."

"Altı yıl," diyor başını sallayarak. "Altı yıl önce kardeşim *bana* lazımdı, ama o umursamadı."

Gözleri benimkilere bakıyor, yine öfkeli ve kızgın.

"Öyle olmadı."

"Siktir et," diye bağıyor, başını sallayarak. "Aynen öyle oldu. Karım öldü, iki bebeğim vardı ve birkaç hafta çiftlikte kalmama ihtiyacım vardı."

"Annem ve babam vardı, Chase ve Brady. Millie."

"*Sana* ihtiyacım vardı," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Sen benim en iyi arkadaşımın ve yardımına ihtiyacım vardı. Ama sen oradan bir an önce kaçmak için can atıyordun. O gün bana önceliklerinin ne olduğunu gösterdin ve onlar aileme ait değil."

"Rem—"

"Hayır. Bizi buraya getirip çocuklarımla oynayabilir, her şeyi çözmüş gibi davranabilir, eve temelli döndün gibi davranabilirsin, ama yine gideceksin, Ry."

"*Bir yıldır* evdeyim. Ve sen fark etmediysen, artık kendi çocuğum var. Atların olduğu bir çiftlik, bir çocuk ve lanet olası bir *kız arkadaş*. Bitterroot Valley'de bir hayatım var, bu yüzden orada durup beni her an kaçırmaya hazır olmakla suçlamak çok adice bir hareket ve bunu sen de biliyorsun. Altı yıl önce kalamadım. Kalmak istedim ve kendimi çok suçlu hissettim..."

"Evet, o kadar suçlu hissediyordun ki, *eşyalarını* gönderdin. Bebek eşyaları, market alışverişi, her türlü ıvır zıvır. Ben bunları istememiştim."

"O anda sana ihtiyacın olanı veremedim ve bunun için yüzüm morarana kadar özür diledim, Rem. Tanrım, seni ve o çocukları *seviyorum* ve sizin için yapmayacağım çok az şey var."

"Kalmak hariç." Gülümsemesi alaycı. "Sen kalmazsın ki."

Havuzun ve oyunların önünden geçerek uzaklaşır, ağaçların arasına doğru yürür, her zaman onda uyandırdığım öfkeyi atmaya çalışır.

Erin verandadan koşarak çıkar ve onun peşinden gider. Rem elini onun eline sokar ve ağaçların arasına girerken hiçbir şey söylemezler.

"Bir babanın kalbini kırar," diyor babam yanımda. Yanıma geldiğini bile hissetmedim. "Oğullarının kavga ettiğini görmek, ikinizin bu halini görmek."

"Onu incittim," diye mırıldanıyorum ve keskin bir nefes veriyorum. "Ve ne yaparsam yapayım, bunu düzeltemiyorum."

"Bazen tek yapabileceğin zaman vermek, evlat." Elini omzuma koyar ve sıkıca tutar. "Seni çok seviyor. İkiniz

her zaman çok yakındınız, aranızda sadece bir yaş fark var ve belki de senden biraz fazla şey bekliyor."

"Hayır, benden çok şey beklemeli. Her şeyi mahveden benim."

"Kötü bir durumdu," diye cevapladı babam. "Üzücü bir durum. Ama hepimiz bunu atlattık. Remington da er ya da geç acısını unutacaktır. Biraz daha zaman tanı."

Başımı sallayıp babama bakıyorum. Bütün erkekler ona çok benziyoruz. "Teşekkürler, baba."

Omzumu bir kez daha sıkıp Chase ve Brady'nin yanına gider. Holly ve annem evden çıkar ve Holly Chase'in yanına koşar.

"Havuzda tavuk oyunu oynayalım," diyor. "Hadi, Chase amca, beni omuzlarına al!"

"Kime karşı tavukçuluk oynayacağız?" diye sorar Chase. "Daisy!" der Holly.

Chase, Brady'ye bakar. "Daisy'yi omuzlarına al ve havuza gir. Emir aldık."

Daisy ellerini çırpıp ve Brady'nin onu kollarının arasına alıp havuza girmesine izin verir. İki adam da kızları omuzlarına alır ve oyun başlar. Kızlar birbirlerini erkeklerin omuzlarından çekmeye çalışır.

"Daisy çok tatlı," Millie'nin Abbi'ye söylediğini duyarım. "Ve Brady'den hoşlanıyor."

O tarafa bakıyorum ve Abbi'nin gülümsediğini görüyorum.

"O bir Wild kardeşi," diyor Summer kendini beğenmiş bir şekilde. "*Tabii ki* onu seviyor. Hepsi çok yakışıklı."

Abbi'nin yanakları kızarıırken gülümsemeden edemiyorum. "Bence Abbi de Brady'den hoşlanıyor," diye ekliyor Millie.

Kimsenin kardeşimden hoşlandığını duymak istemediğim için havuz kenarındaki yerime dönüp şezlonga oturarak sudaki maçı izlemeye başladım.

"Buraya oturabilir miyim?" diye soruyor Polly, sandalyemdeki küçük boşluğu işaret ederek.

"Tabii." Onu kucağıma çekip herkesin önünde öpüyorum. Gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum ama umurumda değil.

"Bu planladığımdan daha iyi oldu," diyor Polly gülerek.

"Güzel." Onu kendime yaslayıp etrafa bakındım. "Bunu sevdim. Çok sevdim." çok

"Biliyorum." İcini çekip bana daha da yaslandı. "Ben de seviyorum. Çok eğlenceli. Seyahatten döndüğünde, belki 4 Temmuz'da da böyle bir parti verebilirsin."

"Tamam." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Ama sen de geleceğine söz verirsən

."

" Şaka mı yapıy ? I miss it." She frowns up at me.

"Kayıp şeylerden bahsetmişken, IWC yaz partisine gelemeyeceksin."

Gözlerine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ne demek?"

"Her sezon, önemli kişileri davet edebilmek için resmi bir parti düzenliyoruz ve aslında bugün *seni* davet edecektim, ama şehirde olmayacaksın. Yani, sorun değil. Belki de gitmek isteyeceğini varsaymakla haddimi aşım."

Bu onun için çok önemli. "Gitmek isterdim. Kahretsin, üzgünüm tatlım."

"Önemli değil. Gerçekten."

O çok anlayışlı. Bu seyahatin zamanlamasından nefret ediyorum. Ona zamanında dönebileceğime söz vermek istemiyorum, ama onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum.

"Bir şekilde halletmeye çalışacağım."

"Ryan." Yanağımı avuçlayıp güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Önemli değil. Başka zamanlar da olur. Takma kafana."

Alnını öptüm ve havuza baktım. Johnny ve Holly bizi izliyorlardı. Kusma sesleri çıkardılar ve sonra kahkahalarla güldüler.

Ve o anda, bu seyahati mümkün olduğunca çabuk bitirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma karar verdim. Hiçbirinden uzun süre uzak kalmak istemiyorum.

"BU İŞ UZAKTAN DA HALLEDİLEBİLİRDİ." Stockholm'den Berlin'e uçarken, jet uçağında karşımda oturan adama bakarak soğuk bir sesle konuşuyorum. "Neden bu bok için üç hafta boyunca evimden uzaklaştırıldım? Şimdiye kadar, beş gündür seyahat ediyoruz ve acil ya da şahsen ilgilenmem gereken tek bir şey bile olmadı."

Arthur'un ifadesi değişmez. "Çünkü geçen sonbahardan beri hiçbir şantiyeye gitmedin. Yılda birkaç kez kendi ofislerinde olmalısın.

. Efendim, çalışanlarınız sizi şahsen görmelidir. Bu moral için iyidir." Gözlerimi ona dikip bir bacağıma diğerinin üzerine attım.

"Bana bu saçma sapan turneye göndermeye karar verdiğini, bunun *moral* için iyi olduğu için mi söylüyorsun?"

"Evet, efendim."

Boğazını sertçe yutar, bu onun kararından pişman olabileceğinin ilk işaretidir.

"Bana acil olarak ilgilenmem gereken ciddi durumlar olduğunu söylemiştin."

"Evet, söyledim. Ve hala bunun doğru olduğuna inanıyorum."

Parmak uçlarımı çeneme dokundurup, evde yalnız başına bir ergenim ve yeni yeni ilerleme kaydettiğim bir kadın varken, ikisiyle birlikte olmak yerine, hiç gerek yokken dünyanın öbür ucunda jetle seyahat ettiğimi düşündüm.

"Bu seyahati üç hafta yerine iki haftada bitireceğim," diyorum asistanıma, "ve senin planladığın her şeyi yetiştirmek için gece gündüz çalışacağım. Sonra eve döneceğim. Bununla bir sorunun varsa, eminim başka bir yerde iş bulabilirsin."

Arthur'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bay Wild, olayı abartıyorsunuz."

"*Biliyorsun*," diye sözünü kesiyorum, öne eğilerek. "Geçen yılın sonlarında neler yaşadığımı, çocuğumun neler yaşadığını ve onunla evde olmanın benim için neden önemli olduğunu bilen birkaç kişiden birisin. Londra'da, Dublin'de veya lanet olası Berlin'de bana ihtiyaç varsa, sorun yok, giderim, ama *moral için* iyi olduğunu düşündüğünüz için beni kendi ofislerimde görünmek için dünyayı dolaştırmayacaksınız. Çalışanlarımla sürekli iletişim halindeyim, bunu biliyorsunuz. Beni desteklemenizi bekliyorum, patronum veya lanet olası babam gibi davranıp işimi nasıl yapacağımı dikte etmenizi değil."

"Bu değil—"

"Aynen öyle yaptın, Arthur. Bunu kabul edemem. Hayır, artık günde yirmi saat çalışmıyorum ve çalışmayacağım da. Buna mecbur *değilim*. Anlaşıldı mı? Çünkü bu konuyu seninle bir daha tartışmayacağım."

"Anlıyorum." Boğazını temizledi ve başını salladı. "Eskiden çok odaklanmış, *acımasızdın*."

"Şimdi öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?" "Eskisi gibi değilsin."

"Otuz dört yaşındayım, herkesin imreneceği bir imparatorluğum var. Ve şimdi, o imparatorluğun dışında bir ailem ve bir hayatım var ve bunun için özür dilemeyeceğim. *Sana* kendimi aıklamayacağım da. Berlin'e indiğimizde seni Manhattan'a geri göndereceğim."

Burun delikleri genişledi. "Beni kovuyor musun?"

"Hayır, sadece bu seyahate seninle devam etmek istemiyorum." "Ama tüm bilgiler bende..."

"Bana gönder. Evet, sana çok güveniyorum ama sen vazgeçilmez değilsin. Bunu hatırlamanın zamanı geldi."

Ayağa kalkıp jetimin başka bir koltuğuna geçiyorum, kemerimi takıyorum ve cebimden telefonumu çıkartıyorum. Montana'da saat sabahın ikisi, Polly'yi aramak için pek uygun bir saat değil, ama şu anda onun sesini duymayı çok isterdim.

Beş gündür yokum ve bu çok sinir bozucu. Her adımda Arthur'dan hayal kırıklığına uğradım ve ziyaret ettiğimiz ofislerin yöneticileri neden orada olduğumuzu anlamadılar. İşlerin bensiz yürümesi için doğru insanları işe alıyorum.

Aynı anda dünyanın her yerinde olamam. Olmam da gerekmiyor.

iftliğimi, ocuğumu ve kız arkadaşımı özledim ve bu saçmalık bir hafta daha sürecek. Madem buradayım, seyahati bitireceğim, ama Arthur'un benim için planladığı rahat tempoda devam etmeyeceğim. Polly'nin gitmemi istediği yaz partisine kadar eve dönmeyi başaracağım.

Telefonumdaki fotoğraf uygulamasını açıp Jake'in atlarla çekilmiş fotoğraflarına gülümsedim, sonra Polly'nin hiç fotoğrafı olmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Bunu yakında değiştireceğim.

BÖLÜM DOKUZ

POLLY

"Ee, Ryan'la aranızda ne var?" Kardeşim kollarını göğsünde kavuşturup, ızgarada bifteklerin pişmesini beklerken, annemlerin arka terasındaki korkuluğa yaslanıyor.

"Şey, geçen hafta pek bir şey olmadı," diye cevap veriyorum ve saçlarımı omzuma atıyorum. "O yoktu, biliyorsun."

"Ha ha, çok komiksin. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kaşlarımı çatıp dudağımı ısııyorum. Gerçek şu ki, Ryan'ın yokluğunda benimle sık sık iletişim kurmasını ummama rağmen, ondan pek haber almadım. Arada büyük bir saat farkı var ve muhtemelen çok çalışıyordur, zamanı yoktur herhalde.

"Çıkıyoruz." Omuz silkiyorum ve ızgaranın kapağını açmak için hareket ediyorum ama Mac beni durduruyor.

"Bırak öyle kalsın," der, kıpırdamadan. "Sıcak havayı dışarı çıkarma. Eşit pişmez. Hadi, bana konuşabilirsin. Beş yaşından beri en yakın arkadaşım ve küçük kız kardeşim olması biraz tuhaf, o kadar."

Ben yüzümü buruşturup iç çekiyorum. "Geçen hafta sonu partide bizi gördün." "Ryan ve ben arabana benzin getirdiğimizde de gördün," diye cevaplıyor.

"Yani, sana açıkça söylememe *gerek* yok. Birlikteyiz."

"Umarım her şey yolunda gider, çünkü o seni incitirse ya da *sen onu* incitirsen, bir şeyler yapmak zorunda kalacağım ve bu çok garip olur."

"Kimse incinmedi."

"Henüz." Mac iç çekip elini saçlarına daldırdı. "Bakın, ikiniz de iyi insanlar ve iş ahlakınız güçlü, ikinizi de seviyorum, ama *sen* benim kız kardeşimsin. Her şey bozulursa beni taraf tutmaya zorlama."

"Ben yetişkin biriyim," diye hatırlatıyorum. "Senin gelip beni kimseden kurtarmana ihtiyacım yok, en iyi arkadaşın olsa bile. Onu seviyorum, Mac. Aramızda kimya var ve... onu seviyorum. Şu an için bu yeterli."

"Tamam."

"Beni ondan uzaklaştırmaya çalışmamana şaşırdım. Muhtemelen onun kirli geçmişini biliyorsundur ve belki de onu kız kardeşinle istemiyorsundur."

Mac düşünür ve elini ağzına götürür. "Ry'nin 'in kirli bir geçmişi *olduğunu sanmıyorum*. İşine çok odaklanmış biri, kadınlarla oynaşacak biri değil." Kaşlarını kaldırdım ve Mac gözlerini devirdi.

"O keşif değil," diye itiraf etti. "Flört etmişlik var ama o yılan değil, Poll. Geçmişinde kırık kalpler bırakmış olduğunu sanmıyorum. Sen iyisin. Ama o işine evli ve her şeyden çok çalışıyor."

"Eh, bu bizim ortak bir yanımız," diyorum. "Onun iş ahlakı beni korkutmuyor."

"Yemekler nerede?" diye sorar babam dışarı çıkarken. "Her şey hazır. Biftekler nasıl?"

"Neredeyse hazırlar," diye cevaplar Mac. Daha önceki konuşmamız belli ki bitmiştir, bu da beni rahatlatır. Ryan hakkında konuşmak sorun değil benim için. Aramızda bir şey olup olmadığı soruldu sayısız kez ve ben dürüstçe cevap verdim.

Başka türlü davranmayı bilmiyorum ve o adam beni *ailesinin* önünde öptü, bu yüzden görüştüğümüzün sır olmadığını varsayıyorum.

Ama bunu kardeşimle konuşmak... garip.

Genelde Mac, biriyle çıkmayı bitirdikten *sonra* onu öldürmekle tehdit eder.

"Hadi çocuklar," diyor annem, kapıdan başını uzatarak. "Yemek hazır. Açlıktan ölüyorum."

Ayda bir kez, Mac ve ben büyüdüğümüz eve gidip ailemizle akşam yemeği yeriz. Burada büyümüş olsak da, ev artık eskisi gibi değil.

Annem değişiklik yapmayı çok sever. Burada her zaman bir proje vardır ve benim evime gidip duvarlardaki boya örneklerini görmekten deliye döndüğünü saklamaz.

Annemle ben birbirimizden çok farklıyız.

Ama onu çok seviyorum.

"Elimi yıkamalıyım," diyerek koridordaki banyoya doğru yürürken birden durdum. "Anne? Banyo nereye gitti?"

"Oh, üzgünüm tatlım. Dün onu yırttım. Güncelleme zamanı gelmişti.

"

"Üç yıl önce yenilememiş miydin?" diye sorar Mac.

"Üç yıl önce boyadım," diye cevaplar annem. "Ama siz çocuklar küçüklüğünüzden beri

. Polly, yatak odamızın yanındaki banyoyu kullan."

Evi geçip, tanıyamadığım yatak odasından geçerek, dergiye çıkmış gibi yeni ve dekore edilmiş banyoda ellerimi yıkadım.

Evet, elma *gerçekten* ağaçtan çok uzağa düşmüş.

Gülümseyerek mutfığa geri dönüp, oturup yemek yemeden önce masaya son birkaç şeyi koymaya yardım ediyorum.

"Ee," diyor babam, bana iki kez pişirilmiş patatesleri uzatırken. "Ryan Wild'la görüştüğünü duydum."

Gözlerim masanın diğer ucundaki Mac'inkilerle buluşuyor. O gülüyor. Ben iç çekiyorum. Yine başlıyoruz.

ONU ÖZLEDİM.

Sırt üstü yatıyorum, doğduğum günkü gibi çıplak, tavana bakıyorum, terliyorum ve bunun eğlenceli bir nedeni yok. Böyle anlarda, evime klima taktırmamakla ilgili hayat seçimlerimi sorguluyorum. Elbette, yazın en sıcak dönemi kısa sürüyor, ama geceleri çok rahatsız edici oluyor.

Üzerime iki vantilatör yöneltmişim, ama yine de çok sıcak.

Ve şu anda dünyanın öbür ucunda, muhtemelen şık bir takım elbise giymiş, Mısır'ı falan satın alan bir milyarder düşünmeden edememem de hiç yardımcı olmuyor. Bu canlı görüntü dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

Onu IWC partisine daha önce davet etmediğim için pişmanım. Muhtemelen yine de bu seyahate çıkmak zorunda kalacaktı, ama yine de ona bahsetseydim keşke. Benimle gelemediği için kendini suçlu hissetmesini istemem, çünkü bu *sadece* bir parti ve onun önemli işleri var. Onu partime davet etmek için başka fırsatlar da olacaktır. Ama keşke benimle gelseydi.

Bütün akşam ailemle onun hakkında konuştuktan sonra, Ryan aklımdan hiç çıkmıyor ve itiraf ediyorum, onu çok özleyorum. Onun önemli olduğunu ve meşgul olduğunu biliyorum, ama sesini duymak için her şeyi verirdim.

"Boş ver," diye mırıldanıp telefonuma uzanıyorum. Onu arayacağım. Muhtemelen telesekreterine düşecektir, ama umurumda değil. Ekranı dokunup telefonu kulağıma dayıyorum ve büyük bir şaşkınlıkla cevap veriyor.

"Polly?"

"Selam," diye cevap veriyorum. "Üzgünüm, muhtemelen meşgulsündür..."

"Asla çok meşgul değilim. Bir saniye bekle." Telefonu ağzından uzaklaştırıyor ama onu hala duyabiliyorum. "Çok önemli bir telefon var. Herkes ara versin. Ofisime geçiyorum."

Yürüyor. Bir kapının kapandığını duyuyorum, sonra geri geliyor. "İyi misin?"

"Evet. Özür dilerim, Ryan. Acil bir durum yoktu. Seni toplantıdan çıkarmamalıydım." Suçluluk duygusu midemi ağırlaştırıyor. Sırf uyuyamadım diye önemli bir şeyi böldüm.

Bu çok saçma.

"Özür dileme," diyor iç çekerek ve sandalyeye oturduğunu duyuyorum. "Ara vermem ve sesini duymam gerekiyordu. Ama orada saat sabahın ikisi olmalı."

"Öyle," diye itiraf ettim. "Uyuyamıyorum. Evim çok sıcak ve rahatsızım, ayrıca burada gece yarısı ve karanlık olduğu için seni özlediğimi itiraf edebilirim."

"Bunu sadece gece yarısı itiraf edebiliyor musun?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve bu beni rahatlatıyor. Ryan'ın her şeyi beni sakinleştiriyor. Kaslarımın gevşediğini hissedebiliyorum ve yatağa gömülerek rahat bir pozisyon alıyorum.

"Belki." Kıkırdayarak kolumu başımın üzerine atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor.

"Yatakta yatıyorum, battaniye yok çünkü dedim ya, *sıcak*, tavana bakıyorum."

"Ne giyiyorsun, tatlım?"

Kahretsin, sesinin böyle derin ve boğuk çıkmasına bayılıyorum. "Hiçbir şey."

O içini çekiyor. "Her zaman bununla mı uyuyorsun?"

"Evet, aslında. Sanırım birlikte hiç bütün gece uyumadık, değil mi?"

"Bu, ilk fırsatta düzeltmeyi planladığım bir şey."

"Nasılsın? Yanlış anlama, flört etmek eğlenceli ama nasıl olduğunu bilmek istiyorum, Ryan."

Yine o iç çekiş, bu beni kaşlarımı çatırttı.

"Ben iyiyim. Eve gidebilmek için bu seyahati atlatmaya çalışıyorum, ama her şey yolunda. Benim için endişelenme, bebeğim."

"Bir keresinde bana hediyelerin senin aşk dilin olduğunu söylemiştin; benimki ise insanları düşünmek. Benim işim bu."

"Bunu bilmek güzel. Ama endişelenmene gerek yok, söz veriyorum. Hadi, çıplak olduğun gerçeğine geri dönelim."

Telefona gülerек cevap verdim. "Tamam. Bununla ilgili başka ne bilmek istiyorsun?"

"Göğsünü avuçla ve parmak uçlarınla meme uçlarını okşa."

Onun istediğini yapıyorum ve vücudumdaki her sinir dikkatini vererek gerginleşirken içimden bir iç çekiyorum. "Oh, bu çok hoş."

"Mm-hmm." Sandalyesinde kıpırdadığını duyuyorum. "Az önce pantolonunun fermuarını mı açtın?"

"Muhtemelen." Buna gülmeden edemiyorum. "Parmak uçlarını karnının aşağısına doğru sür. Yavaşça, nazikçe."

"Tüylerim diken diken oldu," diye fısıldıyorum. "Vay canına, Batman."

"Güzel. Bacakların açık mı?"

"Penisin elinde mi?" "Senin önündeyim."

Dudaklarımı ısırp elimi daha aşağıya kaydırıyorum.

"Amına dokunma," diye kulağıma fısıldadı. "Uyluklarına dokun. Bacağının ortasına geldiği o seksi kıvrıma dokun."

"Bunun beni deli ettiğini biliyorsun." Keskin bir nefes alıyorum.

"Doğru. Şimdi dudaklarına hafifçe dokun. Benim için ıslandın mı, Polly?"

"Oh, evet. Kesinlikle."

"Senin küstah ağzını seviyorum." Sözleri beni daha da kıvrandırıyor ve parmağımı içime sokmak için can atıyorum, ama onun talimatlarını bekliyorum.

"Peki klitorisin? Sert mi?"

"Dokunabilir miyim?"

Nefesi benimki gibi düzensizleşir. "Dokunabilirsin, evet."

Parmaklarım o hassas ete dokunduğunda dudaklarımı ısırıp inledim. "Evet. Buraya gelebiliriz. Keşke burada olsaydın. Sen varken çok daha eğlenceli oluyor."

"Yakında," diye söz veriyor. "Şimdi, parmaklarını o ıslaklığın içinden aşağı kaydır ve bir parmağını içime sok."

"Lanet olsun, Ry."

"Aferin kızım." Sesi, beni daha da çıldırtan bir mırıldanma. "Benim için kendini tatmin etmeni istiyorum."

"Ben de." Nefesimi tutmak ve sertçe yutkunmak zorunda kaldım, elim bacaklarımın arasında çalışırken. "Ağzımın senin üzerinde olduğunu, seni okşadığını hayal etmeni istiyorum ve boşaldığını duymak istiyorum."

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, sırtım kamburlaşıyor ve orgazmın içimden geçmesine izin veriyorum, hiç de sessiz değil, kalçalarım onunla birlikte sarsılıyor.

Nefes nefese yatarken, hattın diğer ucundaki onun zorlu nefeslerini dinliyorum.

"Bugün neredesin?" diye soruyorum sessizce.

"Şu anda kendi adımları bile bilmiyorum," diye itiraf etti ve beni gülümsetti. "Tokyo."

"Orada saat kaç?"

"Öğleden sonra beş."

"Vay canına." Yan dönüp çarşafı kalçalarımın üzerine çekiyorum. "İşten yakında çıkacaksın, değil mi?"

"Birkaç saat sonra. İşimi bitirmeden önce halletmemiz gereken bazı şeyler var. Yemeği odama getirteceğim."

"İyi bir patronsun."

Gözlerim ağırlaşıyor, kapatıyorum ve telefonun diğer ucundaki sesinin tadını çıkarıyorum.

"Birini tanımak için bir tane olmak lazım," diye cevap verdi ve beni gülümsetti. "Uykun geldi mi?"

"Evet. Uykum var. Seni özledim."

"Mm-hmm." Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü sonra onun "Tanrım, ben de seni çok özledim, bebeğim" dediğini duyuyorum.

"Bana öyle demene bayılıyorum."

"Bebeğim?"

"Evet, öyle."

"Bunu bilmek güzel."

Uykuya dalarken iç çekiyorum.

"İyi geceler, Polly," diye fısıldadı kulağıma. "İyi geceler."

ONUNCU BÖLÜM

RYAN

Telefonu kapattıktan hemen sonra Mac'i arar ve sesli mesaj bırakırım.

"Selam, benim. Kız kardeşinin evinin anahtarı lazım. Onun için klima taktırmak üzereyim. Rahatsız ve bu beni rahatsız ediyor. Klima tamircileri seninle iletişime geçecek, sen onları içeri al. Bu hafta içinde hallolacak. Herhangi bir sorun olursa mesaj at. Teşekkürler. Sana borçluyum."

Telefonu kapatıyorum, evimde gece yarısı olduğu için sinirliyim.
daha da sinirliyim çünkü orada değilim.

Polly'nin yanına kıvrılıp onunla uyumaktan başka bir şey istemiyorum.
Bu konuşma tam da ihtiyacım olan şeydi.

Onun sesini, kahkahasını ve telefondan gelen gülümsemesini duymak ihtiyacım olan şeydi.

Neredeyse eve gitmek kadar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

POLLY

"Jackie," diye sesleniyorum The Sugar Studio'ya girerken ve kalçalarımın en az üç kilo aldığını hissediyorum. "Bu sabah biraz erken geldim."

"Önemli değil," diye seslendi mutfaktan. "İki dakika bekleyin. Siparişinizi paketliyorum. Bu limonlu kurabiyeler çok lezzetli, kendim söyleyeyim."

Sadece tatlılardan bahsedilmesiyle ağzım sulanmaya başladı.

"Cumartesi gecesi galaya geliyor musun?" diye soruyorum, kutuları bana getirirken.

"Tabii ki," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Bugün ya da yarın elbise almaya geleceğim. Sosyal medyada yeni aldığın şeyleri gördüm."

"Aslında sana *çok beğeneceğini* düşündüğüm bir şey var. Tabii ki baskı yapmıyorum." Aylık hesabımı ödemek için kredi kartımı ona verip kaşlarımı oynatıyorum. "Erkeğin de geliyor mu?"

"Bu onun tarzı değil," diyor gülerek, "ama onu ikna ettim. Kravat takmayacağına söz verdim, ama sonuncu işim olsa bile o adama spor ceket giydireceğim."

"Ben sana bahse giriyorum," diyorum göz kırparak. "Ryan'ı da getiriyor musun?" diye soruyor.

"Şehir dışında." Omuz silkiyorum ve bunu düşündüğümde her zaman hissettiğim hayal kırıklığını silkelemeye çalışıyorum. "Bu sefer gelemeyecek. Belki bir dahaki sefere."

"Çok yazık. Bir dahaki sefere mutlaka," diye kabul ediyor ve kartımı geri veriyor.

Faturayı imzaladıktan sonra kutuları kaldırıp Jackie'ye gülümserim.

"Teşekkürler dostum. Yarın sabah daha fazla kurabiye için görüşürüz."

"İyi günler," der, ben kapıdan çıkıp dükkânıma doğru ilerlerken eliyle bana veda eder.

Hava bulutlu bir yaz günü ve öğleden sonra fırtına olacağına eminim, bu da genellikle müşterileri dükkana çeker, bu yüzden şikayet edemem.

"Günaydın," diyor Jessica, ön kapıyı benim için açıp geri çekilerek geçmemi sağlıyor. "Tanrım, ne güzel kokuyor."

"Biliyorum. Jackie şekerle çok yetenekli." Kutuları büfeye koyup, müşterilerin kendileri alabilmeleri için ikramları yerleştirmeye başlıyorum. "Yeni bluzları astın mı?"

"Evet, hanımefendi, bu sırada buhar makinesi de ısınıyor. Melissa da yakında gelir."

"Katie'yi çağırırsam mı acaba?" Ellerimi belime dayayıp yaptığım işi kontrol ediyorum. "Grace şehir dışında, ama bugün dördümüzün olması en iyisi olabilir. Bugün işler yoğun olacak gibi hissediyorum."

"Fena fikir değil," der Jessica, tişörtleri katlarken. Kararlı bir şekilde başımı sallayıp cep telefonumu çıkarır ve genç kıza ararım.

"Alo?" diye cevap verdi. Belli ki onu uyandırmıştım. "Polly?"

"Merhaba Katie, uyandırdığım için özür dilerim. Bu öğleden sonra birkaç saat çalışabilir misin diye merak ettim. Belki öğlen ile beş arası?"

"Tabii, yapabilirim. Teşekkürler, Polly."

"Teşekkürler. Öğleden sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve Jessica gülümsüyor. "O kız burada çalışmayı *çok seviyor.*"

"Kıyafetlerdeki indirimi seviyor," diye karşılık verip gülüyorum. "Onu suçlayamam. Gece gelen bazı online siparişler var ve bunların da bugün hazırlanması gerekiyor."

"Ben halledebilirim," diyor Jessica. "Onları hazırlamayı seviyorum ve çok zamanımı almıyor."

"Yoğunluk başlamadan önce ilk iş olarak bunlarla ilgilenir misin?"

"Tabii." Jessica bana katlanmamış gömlekleri uzatır ve doğrudan bilgisayara geçerek fatura yazdırmaya başlar.

Katlamayı devralıyorum ve bir saat boyunca yerde duran kıyafetleri yeniden düzenleyip düzeltiyorum, bu hafta sonuna gelmesi beklenen yeni stoklar için yer açıyorum. Bu işin en iyi yanı, ürünlerin sürekli değişmesi.

Katie geldiğinde işler yoğunlaşmaya başlamış ve ben bir turiste gelecek hafta sonu katılacağı düğün için elbise bulmasına yardım ediyorum.

Müşteriyi prova odasına yerleştirdikten sonra Katie, "Beni çağırdığın için teşekkürler," diyor. "Bugünkü planlarım iptal oldu, yoksa sıkılacaktım."

sıkılacaktım."

"Bunu istemeyiz," diyorum göz kırparak. "Geldiğin için teşekkürler. O etek çok güzel."

"Teşekkürler." Gülümsemeyle küçük bir dönüş yapıp durduktan sonra boğazını temizledi ve omzumun üzerinden birine baktı. "Oh, merhaba Jake."

Dönüp gülümsedim ve sonra elinde pembe güllerden oluşan bir buket gördüğümde kaşlarımın kalktığını hissettim.

"Selam, Katie." Başını sallar, yanakları kızarır ve ben gülümsemeden edemem. "Polly, Ryan uğrayıp bunları sana vermemi istedi."

Çiçekleri bana uzattı, ben de kabul ettim ve Ryan'ın beni düşündüğü için mutlu olarak burnumu çiçeklere gömdüm.

"Ne *tatlı*," diyor Katie arkamdan.

"Evet, sessiz kaldığı için üzgün olduğunu söylüyor," diye devam etti Jake.

"Sadece meşguldü. Kişisel bir şey değil, anlarsın ya?"

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Teşekkürler, Jake." "Ryan'dan," diye açıklıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Anlıyorum. Yine de uğrayıp bunları bırakman çok nazikçe. Orada tek başına nasılsın?" Jake'i dükkânın önüne kadar eşlik edip dışarı çıkıyorum, böylece kimse duymadan konuşabiliriz.

"Aslında yalnız değilim," diyor gülerek, Katie'nin duyamayacağı bir mesafeye geldiğimiz için hemen rahatlayarak. "Hemen hemen herkes bana kalmaya geldi. Mac bile."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum. "Gerçekten mi? O bahsetmedi."

"Evet, bir dakika bile rahat edemiyorum." Ama yüzündeki gülümseme kaybolmuyor.

"Sen popüler bir çocuksun, herkes seninle vakit geçirmekten hoşlanıyor," diye hatırlatıyorum. "Ryan *nasıl*?"

"Çok meşgul," diye iç çekerek söylüyor. "Günde bir kez aramayı başarıyor, ama sadece birkaç dakika, sonra başka bir toplantıya gitmesi gerekiyor. Sanırım şu anda Stockholm'de. Ya da Almanya'da olabilir. Tokyo mu? Açıkçası, takip edemiyorum."

"Çok seyahat ediyorsun." Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Hiç onunla gitmek ister misin?"

"Kısa bir seyahate belki, ama bu kadar uzun süreliğine olmaz. Atların bakacak biri lazım ve beni tanıyorlar. Birbirimize güveniyoruz."

"Haklısın." Keşke Ryan'ın bu seyahati için iki haftası daha olmasaydı. Az önce konuştuğum halde onu özleyorum. "Bu gece

"

"Millie. İyi bir kız, ama benimle konuşmamı falan istiyor, ama ben akşamları Russ'la video oyunu oynamak istiyorum, anlarsın ya?"

"Zavallı şey." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Hoş bir bayanla sohbet etmek zorunda kalmak falan."

Jake gülüyor. "Evet, biliyorum. O kadar da kötü değil. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Bu çocuk tanıdığım en iyi, en düşünceli çocuk. "Ben iyiyim. Bir şeye ihtiyacın var mı? İstedğin zaman arayabilirsin, biliyorsun."

O başını sallar. "Biliyorum. Hayır, ben de iyiyim. Onun bu kadar uzun süre gitmiş olması garip, anlarsın ya?"

İşte bu. Etrafında ona bakacak bir köy olabilir, ama Jake Ryan'ı özlüyor.

Onu suçlayamam. Ben de özlüyorum.

"Taşındığınızdan beri en uzun süreli yokluğu bu mu?"

Başını sallar ve ayaklarına bakar. "Evet. Önceden... tüm o kötü şeyler olmadan önce, bana çok yakındı. Beni korumak, iyi olduğumdan emin olmak istediğini biliyorum. Ama şimdi her şey daha iyi ve sanırım gitmek daha rahat geliyor. O önemli biri."

Ama o senin için de önemli.

"Umarım önümüzdeki birkaç hafta çabuk geçer ve farkına bile varmadan geri döner. Konuyu değiştirip de sorun olur mu?"

"Tabii."

Gülere baktım, sonra Jake'e döndüm. "Katie'ye çıkma teklif etmelisin, Jake. Yani, randevuya."

"Ne? Hayır. Olmaz."

"Neden olmasın? O senden hoşlanıyor ve bence sen de ondan hoşlanıyorsun. Neden onu yemeğe ya da sinemaya falan götürmüyorsun?"

"O benimle çıkmak istemiyor," diye ısrar etti, başını sallayarak. "Biz tamamen farklı çevrelerde takılıyoruz."

"Ne olmuş yani? Bak, lise klikler halinde olabilir, ama inan bana, hayat her zaman böyle değildir."

"Ben iyiyim." Boğazını temizledi. "Gitmeliyim."

"Hey, seni kovmak istemedim. Söylediklerimi unut. Ben kendi işime bakmalıyım."

Yüzü yumuşar ve dirseğiyle bana hafifçe dokunur. "Sorun değil. Ama gerçekten gitmem gerek. Russ ile buluşacağım."

Russ'ı severim. Onunla havuz partisinde tanıştım ve iyi bir çocuğa benziyordu.
"Tamam, iyi eğlenceler. Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni. Ve ihtiyacın yoksa

."

Jake başını sallar ve elini sallayarak kamyonetine koşar ve içine atlar.

Çalışmaya dönme zamanı geldi, ama önce güllerin arasından kartı çıkarıp okudum.

Seni özleyeceğim, bebeğim.

Bugün Katie'yi işe getirmem iyi oldu. Beklediğimden daha yoğunluk, ki bu her zaman iyi bir şeydir. Tabii bu, eve dönerken yorgun olduğum anlamına geliyor. Mahallemde küçük evime doğru yürüyorum. Karla kaplı aylar boyunca işe yürüyerek gitmek her zaman iyi bir fikir gibi gelir, ayrıca egzersiz de yapmış olurum, ama iş çıkınca eve yürüyerek dönmem gerektiğini unutuyorum.

Ve o zaman pek de eğlenceli olmuyor. En azından çok uzak değil.

Umarım yeterince yorgunumdur da, ısı yüzünden yine gece yarısına kadar uyanık kalmam. Dün gece çok eğlenceli geçse de, Ryan'ı arayıp toplantısından çıkarmak alışkanlık haline gelsin.

Jake'in daha önce getirdiği buket içindeki güllerden birini koklamak için burnumu eğmeye dayanamıyorum. İkisi de çok düşünceli davranmış.

Kaldırıma çıktığımda, ekran kapımın dışına yapıştırılmış beyaz kağıda kaşlarımı çatarak bakıyorum. Kağıdı soyup kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. Evimin içi yüz derece sıcak değil, bu yüzden kaşlarım kalkıyor.

Hatta... *soğuk* bile denebilir.

Işığı açıp kapıdaki notu okudum. Sonuna kadar göz gezdirince, Ryan'ın bir HVAC şirketine gönderdiği e-postadan yazdırdığı bir not olduğunu gördüm.

P

Bana kızma, tamam mı? Dün gece rahatsızdın ve ben bu durumu düzeltebilirim. Umarım şimdi huzur içinde uyuyabilirsin. Ben gelene kadar üstüne bir şeyler giy, seni kendim ısıtayım.

-R

"Bir günde evime klima mı taktırdın?" Kafamı sallıyorum ve fazla düşünmeden onu arıyorum. Bu sefer sesli mesaja düşüyor. "Selam, eve geldim ve bu sıcak yaz gününde notun ve soğuk bir ev buldum. Cidden Ryan, bunu yapmana gerek yoktu. Ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem ve açıkçası biraz şaşırdım, ama

bunu yapmana gerek yoktu. Dün gece seni bu yüzden aramadım. Teşekkürler. Çok teşekkürler. Tamam, umarım günün iyi ge eyordur, ya da sabahın, ya da orada saat ka sa, yakında konu uruz. Ho  a kal."

Telefonu cebime koyup duvardaki yeni termostata doğru yürüdüm. Sıcaklık 67 dereceye ayarlanmıştı, bu *biraz so uktu*. Ben de 70 dereceye çıkardım ve karde imi aradım.

"Selam," diyor kulağıma.

"Bunu biliyor muydun?" Koridorda volta atıyorum.

"*Hangisinden* bahsediyorsun?"

"Ryan'ın evime taktırdı ı yeni klima. *Biri* onu evime sokmu ."

"Evet, biliyordum. Hayır, bu i e karı mayaca ım. Bana söyleneni yapıyorum. Zaten ihtiya ın vardı. O ev fırın gibi."

"Bunun için suçluluk duymalı mıyım?"

"Ondan bunu yapmasını sen mi istedin?"

"Hayır." Gözlerimi devirdim ve koridora geri döndüm. "Ondan bahsetmedim. Buraya sıcak olduğunu söyledim ama ondan bir şey istemedim."

"O zaman hayır, suçluluk duymamalısın. Ry böyle şeyleri yapmayı sever. Sadece keyfini çıkar."

"Tamam."    çekip mutfa a geri döndüm ve koklayarak ka larımlı çattım. "Uh, Mac?"

"Evet?"

"Mutfakta gaz kokusu var."

"*Ne?* Tanrım,  ık hemen oradan Poll. Gaz  irketini arıyorum, hemen oraya geliyorum."

"Tamam. Bu evde hep bir şey oluyor, yemin ederim."

Telefonu kapatıp çantamı alıp kaldırıma  ıkıyorum. Oraya vardı ımda telefonum çalıyor.

"Alo?"

"Ben gaz  irketinden Matt. Mutfa ınızda bir sorun olduğunu duydum."

"Evet, mutfakta gaz kokusu var. Oca ım gazlı ama bozuk ve uzun zamandır kullanmıyorum."

"Tamam, birini size gönderiyorum. Dışarıda mısınız?" "Evet."

"Güzel, teknisyenimiz gelene kadar dışarıda kalın, tedbirli olmak için. On dakika içinde orada olur."

"Tamam, çok teşekkürler."

Telefonu kapatıp iç çekiyorum. Yeni bir klima almak bana kalmış, aynı gün evim gaz kaçağı yüzünden havaya uçuyor.

Benim şansım işte.

Yaklaşan bir aracın sesine dönüp baktığımda, kardeşim kaldırıma yanaşıp yüzü asık bir şekilde bana doğru yürüyor.

"İçeri girip bir daha kontrol edeyim," diyor.

"Akıllıca. Kokuyu kafamda uydurmuşsam çok utanırım."

Mac içeri girer ve birkaç saniye sonra hemen geri çıkar. "Kesinlikle orada. Ne olmuş acaba?"

Omuz silkiyorum, tam o sırada başka bir kamyonet yaklaşıyor ve onun gaz şirketinden teknisyen olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Merhaba millet." Kamyonete uzanıp siyah bir kutu çıkarır. "İçeri girip önce gaz ölçümü yapayım, sonra devam ederiz."

"Teşekkürler."

Eve girdikten birkaç saniye sonra geri gelir ve başını sallar. "Evet, mutfakta bir sızıntı var. Ocak arkasındaki hortum sızdırıyor gibi görünüyor. Kapatabilirim ama o zaman ocağınızı kullanamazsınız."

"Zaten çalışmıyor," diye bilgilendiriyorum onu. "Öyleyse kapatın gitsin."

Başını sallayarak işe koyuluyor ve Mac bana somurtarak dönüyor.

"Ne?"

"Ocağın çalışmadığını bilmiyordum."

"Değiştirmeye hazır değildim," diye omuz silkiyorum. "Zaten benim için çok şey yapıyorsun, öncelikli olmayan işlere seni de bulaştırmaya gerek yok. Zaten evde nadiren yemek yerim."

"Bozuk bir gaz ocağı tehlikelidir, Polly." "Ve şimdi hallediliyor."

O içini çekip parmaklarını göz çukurlarına gömer, beni sinir ettiğimde her zaman yaptığı gibi.

"Sen gidebilirsin," diye ekledim. "O geldiğine göre, her şey yoluna girecektir."

"Ben kalacağım."

Tamam, Ryan'sız iki hafta sinirlerimi bozmaya başladı ve eve dönmesine hala bir hafta var.

"Bu gece benimle gelmediği için kendime acıyorum." Bu özel gün için aldığım beyaz resmi elbiseyi giyiyorum. Kısa, dizimin hemen üstüne kadar geliyor, yakası yüksek ama kolsuz ve belimi ince gösteren güzel bir gümüş kemerle tamamlanıyor.

Giysileri seviyorum.

Kemerle uyumlu gümüş renkli bantlı topuklu ayakkabılarımı giyip, el çantamı almaya döndüm. Turuncu renkli, kıyafetimdeki tek renkli parça ve onu çok seviyorum. Bu ayki lüks harcamam.

Tabii ki, lüks harcamalarım her zaman modayla ilgili.

Saçlarımı Fransız topuzu yapmışım ve gümüş küpelerimi takarken kapı zili çalıyor.

"Komşumuz Zach olmalı," diye mırıldanarak ikinci küpeyi takıp evin içinden geçiyorum. "Geçen gün çimleri kestiği için ona parasını vermem lazım. Merhaba Zach," diye kapıyı açarken başlıyorum, ama birden durup inanamadan bakakalıyorum.

"Zach kim lan?" Ryan'ın sesi sakindir, ama ela gözleri soruyu yansıtan sert bir bakışla donmuştur. Ve aman Tanrım, *muhteşem* görünüyor.

"Ryan." Elini tutup onu içeri çekiyorum, kapıyı çarpıp ona sarılmak için yaklaşıyorum ama o bir adım geri çekilip beni durduruyor, çenesindeki kaslar gerginlikten titriyor.

"Zach kim, Polly?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve sonra anladım. Başka birini beklediğimi sanmıştı.

"Komşunun çocuğu," diye cevap veriyorum ve yüzü gevşediğinde gülümsemeden edemiyorum. "Çalıları budadığı için yirmi dolarını almaya geldiğini sanmıştım. Onun yerine, kapımda parti için giyinmiş gibi görünen süper seksi bir adam buldum."

Beyaz gömleğinin yakası açık, koyu mavi pantolon giymiş, mavi spor ceketıyla günah kadar seksi. Yaka cebinde pembe bir mendil var ve o... *çok çekici*.

"Tanrım, seni özledim," diyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp, beni yıllardır görmemiş ve her gün özlemiş gibi öpüyor.

"Gelmişsin," diyorum ve gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissederek utaniyorum, bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum ve ona sarılıyorum, beni ayaklarımdan kaldırmasını seviyorum. "Gelmene gerek yoktu, biliyorsun."

"Evet, geldim. *Eve* gelmem gerekiyordu. Bir saniyemiz var mı, yoksa hemen gitmemiz mi gerekiyor?"

"Bir dakikamız var," diye cevap veriyorum, ondan ayrılmak istemiyorum ve onu bir sürü insanla paylaşmaya kesinlikle hazır değilim. "Çok meşguldün, Ryan. Eğlenceli telefon görüşmemizden sonra bana iki kez mesaj attın."

"Üç haftalık toplantı ve uçuşları iki haftaya sığdırdım," diyor ve kanepeye oturup beni kucağına alıyor. "Daha erken eve gelebilmek için neredeyse hiç durmadan çalıştım. Jake'i, çiftliği ve *seni* özledim."

"Bunu yaparak herkesi kızdırdın mı?"

"Umurumda değil," diyor ve parmak uçlarını çenemin çizgisini takip ederek aşağı doğru kaydırıyor. "Onlar *benim için* çalışıyor, tersi değil, ve Arthur'a bundan sonra beni bir seferde üç günden fazla şehir dışına göndermeyeceğini açıkça belirttim. Yapacağım tek şey bu."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Vay canına. Jake bunu takdir edecektir. Çocuk seni çok özlemiş."

"Biliyorum. Eve gittim ve ayrıldığımdan beri olan her şeyi anlattı. Uzun bir konuşma oldu." Gülümsüyor ve eğilip alnımı öpüyor. "Aynı şeyi senden de duymak istiyorum, biliyorsun."

"Ben de. Burası ne kadar güzel ve serin, hissediyor musun?"

Alnıma tekrar öpücük kondurur ve içim erir. "Çok daha iyi. Bana çok kızdın mı?"

"Kızmadım. Kafam karıştı ve belki biraz suçluluk duydum ama kızmadım. Teşekkür ederim. Arjantin'i aldın mı?"

"Bu sefer almadım." Bana gülümsüyor. "Bu gece partiye gelebilir miyim?"

"Dalga mı geçiyorsun? O halinle benimle gelmek istemezsin. Benim kol süsüm olursun."

"Zor bir iş," diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Ama birinin yapması lazım."

"Kapıyı açtığımda gerçekten kışkandın mı?"

"Zach adında birini öldürüp kardeşlerimi cesedi ortadan kaldırmaları için çağırmam gerekeceğini düşündüm." Dudakları sıkılaşıırken gözleri

ağızıma doğru indi. "İki hafta yoktum diye başka birine geçemezsin."

"Tek düşündüğüm sensin." Sözlerim yumuşaktı, ama gözlerinin parladığını görünce etkisini anladım. "Sadece sen, Ryan. Eve döndüğüne *çok* sevindim. Seni çok özledim. Hadi partiye gidelim de seni herkese göstereyim. O ceketle çok seksi görünüyorsun. Gucci mi?"

"Nasıl bildin?"

"Moda benim *işim*. Tabii ki bilirim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

RYAN

"Wild River Ranch Etkinlik Merkezi'ndeki ilk resmi etkinlik olduğu için *çok heyecanlıyım*," diyor Polly, yanımdaki koltukta neredeyse zıplıyor. Onu o küçük beyaz elbisesiyle görünce gözlerim yuvalarından fırladı ve başka bir erkeğin adını duymadan önce onu eve itip duvara yapıştırmak üzereydim. Sonra tek düşünebildiğim cinayetti. Başka birinin bu kadına elini sürmesi tamamen kabul edilemezdi.

Elimi uzatıp prensip olarak elini bacağına koydum.

"Harika olacak." Elim eline aldı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Bunun aile çiftliğinde düzenlenen ilk etkinlik olduğunu bilmiyordum. Tesisin neredeyse tamamlandığını ve Rem ile Erin'in harika bir iş çıkardığını biliyordum. Birkaç ay önce görmüştüm ve şimdiden harika görünüyordu.

Köşeyi döndüğümde mekan göründü ve gururla dolup taşım. Eskiden, çocukken kardeşlerimle birlikte oynamak için yasak olmasına rağmen oynadığımız, yüz yıllık yıkık, harap bir ahır olan yer, şimdi arkasındaki dağlarla uyum içinde, güzel, rustik bir bina haline gelmişti. Beyaz boyalı, siyah süslemeli binanın, otoparktan devasa sürgülü kapıya uzanan uzun bir beton yürüyüş yolu vardı.

"Şu kırmızı halıya bak," diyor Polly nefes nefese.

Gerçekten de, yürüyüş yolunda, üzerinde Iconic Women's Collective logosu bulunan bir fotoğraf fonu ile kırmızı bir halı serilmiş. Kapının üzerinde devasa bir çiçek kemeri var. Çiftler çoktan toplanmış, sohbet ediyor ve fotoğraf çekiliyor, binaya girmeye hazırlanıyorlar.

"Harika görünüyor." Bu geceki etkinlik için garajdan çıkardığım seksi küçük Aston Martin'i park ediyorum ve Polly'ye gülümsüyorum. "Seksi randevum kadar harika değil, ama burası kesinlikle çok güzel."

"Bu gece gelen herkesin kendini önemli hissetmesini istedik." "Bence amacına ulaştın, daha içeri bile girmedik."

Bana gülümseyerek yaklaşır, bana sert ve hızlı bir öpücük verir ve sonra kapı koluna uzanır.

"Dur, ben açarım." Arabadan inip yolcu tarafına doğru yürürken ceketimin düğmelerini ilikledim. Kapıyı açtıktan sonra Polly'nin elini tutup ayağa kalkmasına yardım ettim, elini koluma takıp yürüyüş yoluna kadar eşlik ettim.

"Gelmişsin," diye gülümseyerek seslenir Summer. "Buraya gel de kurucuların fotoğrafını çekelim."

"Beni çağırıyorlar," diyor bana. Tüm vücudu heyecan ve beklentiyle titriyor.

"O zaman gitsen iyi olur." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve o da arkadaşlarıyla fotoğraf çekirmek için uzaklaşıyor. Ailemle birlikte.

Beş kişi, Polly, Erin, Summer, Millie ve Abbi, kameralara poz veriyorlar. Eller kalçalarında, başları eğik, sanki fotoğraf çekilmek için yaşamışlar gibi.

"Onlar kendi dünyalarında," diyor Chase, Rem'le birlikte yanıma gelerek.

"Erin bütün hafta bunu konuşup durdu. Hatta bütün ay," diyor Rem, karısını izlerken sırtarak.

"Bununla gurur duymalılar," diyorum. "Bu çok önemli bir olay." "Er gelmişsin," diyor Chase, omzuma vurarak.

"Gelmek zorundaydım. Bu Polly için önemli ve ergenlik çağındaki kızımı özledim. İkisini de şaşırttım ve beni gördüklerine sevindiler."

"Eminim öyledir," diyor Chase, kızlarımızın fotoğraf çekimini bitirmesini izlerken.

"Umarım yemek vardır," diyor Rem. "Açlıktan ölüyorum."

"İçeride bizi güzel bir biftek beklediğini güvenilir bir kaynaktan duydum," diyor Chase, biz de eşlerimizle poz vermek için el sallanarak çağırılırken. "Wild River Ranch'ten biftek."

"Olması gerektiği gibi," diyorum gülümseyerek.

"Fotoğraf çekilmek istiyorum," diyor Polly elimi tutarken, ama sonra yüzü ciddileşiyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Tabii istemiyorsan."

"Neden istemem ki?"

"Bunun basına nasıl yansıyacağını kontrol edemem," diyor ve konuşabilmemiz için beni kenara çekiyor. "Bunun tek amacı basın ilgisini *çekmek*, ama seni ya da nüfuzunu kolektifimiz için dikkat çekmek amacıyla kullandığımı düşünmeni istemem ve..."

Sadece eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdım ve etrafımızda kameraların deklanşör sesleri duyuldu. Bizi kim görürse görsün umurumda değildi.

"Ben iyiyim, tatlım. Sen benim sırrım değilsin. Ben senin kol süslemesinin, unuttun mu? Bana söyleneni yapmak için buradayım."

"Tamam o zaman," der, dudaklarını yalar ve sırtarak, "Hadi fotoğraf çekilelim. Daha fazla fotoğraf, demek istediğim."

Kırmızı halı afişlerinin önünde birkaç dakika poz verdikten sonra, diğerlerine de aynı şeyi yapma fırsatı vermek için oradan ayrılıyoruz.

"Bence bu kadar telaşlanmamıza gerek yok."

Polly bu söz üzerine dönerek kaşlarını çatıyor. "Jackie Harmon, oraya gidip fotoğrafını çektirin. Aman Tanrım, bu elbiseyle muhteşem görünüyorsunuz! Yani, geçen gün dendiğinde de güzel olduğunu biliyordum, ama saçın ve makyajın da *çok* yakışmış. Ve o ayakkabılar! Nereden buldun? Benim dükkânımda yok."

"Geçen hafta sonu kızım ile Missoula'ya gittim," diye itiraf eder Jackie, Polly'nin övgüleriyle yüzü parıldayarak. "Çok yakışmadılar mı?"

"Harika, çok kışkırdım. Hadi, sen ve Brandon buraya gelin."

Şimdi Jackie, kocasıyla fotoğraf çektirirken gülücükler saçıyor.

"İnsanlarla aran iyi," diye Polly'ye söylüyorum, mekana girerken. "Bu benim işim ve ona söylediğim her şey doğrudur. Bazen, sadece biraz güvenceye ihtiyacımız olur. Aman Tanrım, burası muhteşem." İkimiz de her şeyi içimize sindirmek için durduk.

Binanın içi tamamen ahşaptan yapılmış, tonozlu tavan boyunca odanın uzunluğu boyunca uzanan devasa kirşler var. Bol ışık alan pencerelerden dağlar bize partiye katılmak için kapımızı çalıyor gibi geliyor.

Odanın her yerine açık pembe masa örtüleri ve çiçek süslemeli yuvarlak masalar dağılmış. Mekanın bir ucunda, bir grup için her şey hazır bir sahne var.

Polly ve ben yerlerimizi bulurken, "Dans olacağını bilmiyordum" diyorum.

"Oh, evet, bol bol dans var. Kardeşinin geçen yıl yaptığı bar *muhteşem*. Şuna bak."

"Chase bir şeyler yapmakta çok iyidir," diyorum. "Ve bana hala bir masa borçlu. Onu bu konuda biraz zorlamam gerekecek."

"Bak!" Polly kapıyı işaret ediyor. "London ve Drew Montgomery geldi! Onları davet etmiştik ama gelip gelemeyeceklerinden emin değildik."

Erin kuzeni Drew'a sarılmış bile, Polly ise mutlu zümrüt gözleri ve geniş bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Seni bu kadar mutlu görmek çok hoşuma gidiyor," diyorum ve parmak uçlarımı çenesinden aşağı doğru kaydırıyorum.

"Bu tür partileri *seviyorum*. Herkes harika görünüyor. London Louis Vuitton elbise giymiş, *muhteşem* olmuş."

"Yani, bu tür partileri moda için seviyorsun." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Evet, tabii ki."

"Peki, *hiç* moda haftasına gitmedin mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir gün giderim."

Bu yıl dene, bebeğim.

"Polly, akşam yemeği başlamadan önce sana bir şey sorabilir miyim?" Kırklı yaşlarında güzel bir esmer kadın Polly'ye sorar. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Önemli değil, Elizabeth," diye cevaplar Polly. "Ryan Wild'ı tanıyor musun?"

"Sanmıyorum," Elizabeth başını sallayarak cevaplar. "Ama geçen yıl Bitterroot Valley'e taşındım, hâlâ yeni insanlarla tanışıyorum." Gülümser ve elini uzatarak benim elimi sıkar, sonra bana kaşlarını çatarak bakar. "Bir dakika. Sen o Ryan Wild mısın?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Hangisi?"

"Evet, o o," diyor Polly gülerek. "Nasıl yardımcı olabilirim?" "Özür dilerim."

Elizabeth gülümsüyor ve boğazını temizliyor. "Seninle tanıştığıma sevindim Ryan. Bildiğin gibi Polly, ben emlakçıyım ve işlerim çok iyi gidiyor. Bu bölgeye yeni geldiğim için umduğumdan daha iyi. Bitterroot Valley şu anda çok popüler. Ama geçen toplantıda söylediğin bir şey beni düşündürdü."

"O herhangi bir şey olabilir," diyor Polly gülerek.

"İşlerimizi tanıtmak için trendlere para harcamamız gerektiğini söylemiştin. Bunun israf olabileceğini ve kâr getirmeyeceğini."

"Ah, o. Tabii. Yani, modaya bağlı olarak değişir elbette, ama evet." Polly'nin tüm tavırlarının değişmesini, partideki kaygısız kadından sert bir iş kadınına dönüşmesi, görülmeye değer bir manzara

. Her iki yüzü de çok çekici.

"Benim alanımda eğlenceli görünen bazı yeni trendler dolaşıyor," diye devam ediyor Elizabeth. "Ama lanet olsun, bunların masrafları çok büyük ve bana pek bir yatırım getirisi yok gibi geliyor, anlıyor musun? Ama çok *güzeller*."

"Ben güzel şeyleri sevenlerin kraliçesiyim," diyor Polly, çenesine dokunarak. "Ama Liz, güzel şeyler işine yarıyor mu? Yoksa insanlar satın alacak ya da satacak mı? Çünkü sonuçta, hesabımda para olsun ki *kendime* güzel bir şey alayım ya da işim için daha fazla para kazandıracak başka bir şey için biriktireyim."

"Haklısın," diyor Liz başını sallayarak. "Eğlenceli trendlere atlamak çok cazip geliyor."

"Ama bu iyi bir iş kararı mı?" diye karşılık verdi Polly. "Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum. Eğer işini geliştirmeyecek veya bir şekilde gelirini artırmayacaksa, buna değmez."

"Teşekkürler." Liz derin bir nefes alır ve ikimize de gülümser. "Bunu içten içe zaten biliyordum. Sadece duymaya ihtiyacım vardı."

"İçgüdülerine güven," diye tavsiye etti Polly. "Harika olacaksın. Bu gece eğlenmene bak." "Oh, eğleneceğim. Şimdi gidip kocamı bulmam lazım. Drew Montgomery adında biriyle futbol hakkında konuşuyordu, bu da onu bir daha göremeyebileceğim anlamına geliyor."

Liz uzaklaşır ve ben eğilip Polly'nin kulağına fısıldarım.

"Seni buradan çıkarıp sessiz bir yer bulmak ve nefes alamayana kadar sevişmek istiyorum."

Yeşil gözleri şaşkınlıkla benimkilere bakar. "Neden? Yani, şikayet etmiyorum ama ne yaptım ki?"

"İşinde çok iyisin Polly. İş danışmanı olmalısın."

"Öyleyim. Bu yüzden bu kolektifi kurduk. Tam da bunun için."

Diğer dört kadınla birlikte bir masada yerimizi bulduk ve ben kız kardeşimin yanına oturdum. Rem ve Erin karşımızda oturuyorlardı, Abbi, Summer ve Chase ise bir yerlerde sohbet ediyorlardı.

"Bitterroot Valley'in dışına çıkmayı düşündünüz mü?" diye soruyorum Polly ve Erin'e.

"Evet," diye iki kadın aynı anda cevap veriyor.

"Missoula ve Bozeman'a şimdiden ilgi duyuyoruz," diye açıklıyor Erin. "Ve sanırım kuzenlerim Seattle'da bir kolektif kurmayı düşünüyorlar."

"İsim ve logo için telif haklarını alıyoruz, bu tür şeyleri hallediyoruz," diye devam eder Polly, Erin de onaylayarak başını sallar. "Farklı şubelerin, güçlü ahlaki değerlere sahip ve başkalarına yardım etmeye tutkulu kadınlar tarafından yönetilmesini sağlamak için yasal işlemler ve zorluklar var."

"Franchise satabilsek en iyisi olur," diyor Erin, çenesine dokunarak. "Böylece katılmak isteyen her şehir için yasal olarak sorumlu tutulmayız."

"Ben de bunu düşünüyordum," diyor Millie, Abbi, Summer ve Chase bize katılırken. "Montana'daki şubelerin çoğunu biz halledebiliriz, ama bunun dışında franchise satmamız gerekir. Düşünmemiz gereken çok fazla yasal konu var ve bu şekilde o tür işlerle uğraşmak zorunda kalmayız. Hepimizin zaten kendi işleri var. Çok fazla iş olur."

"Personel alabilirsiniz," diyorum ve tüm gözler bana dönüyor. "Eğer şirket içinde halletmek istiyorsanız tabii."

"Çok fazla para kazanmıyoruz," diye hatırlatıyor Abbi düşünceli bir şekilde. "Aslında Kolektif'in masraflarını karşılamaya yetiyor. Aylık toplantılara bilet satıyoruz, sadece yemek ve içecek masraflarını karşılamak için. Konuşmacılar zamanlarını bağışlıyor. Bu gecenin bilet fiyatı bile akşam yemeği, müzik grubu, dekorasyon ve benzeri masrafları karşılamaya yetiyor. Erin ve Remington bu geceki mekanı bağışladı, bu arada, bu *harika bir şey*."

"Harika değil mi?" Erin, Rem'e öpücük vermek için eğilirken gülümseyerek sorar.

"Ryan'ın bu konuyu nereye götürdüğünü beğendim," diyor Summer, masaya muhteşem beyaz tırnaklarıyla hafifçe vurarak. "Bunu kadınlara yardım amaçlı bir hayır kuruluşuna dönüştürebiliriz. Çevrimiçi kurslar, üyelikler ve benzeri şeyler yapabiliriz, böylece birkaç kişi işe alıp kadınları destekleyen kuruluşlara bağış yapabilecek kadar para toplayabiliriz. Sonuçta bunun amacı da bu."

Beş kadın birbirlerine bakar ve gülümser.

"Bunu daha ayrıntılı olarak tartışacağız," diyor Polly. "Bu hafta. Şimdilik bu konuyu rafa kaldıralım ve eğlenelim."

"İyi plan," Erin başını sallayarak cevaplar.

"Bir iş konusu var," diyor Summer. "Bitterroot Valley Nursery, benim dükkanım açılana kadar orada çalışırken mağazalarında kesme çiçek satmaktan çok memnun kaldı."

Yeniden inşa edildi ve orada küçük bir kiosk açmamı istediler, Sharla da onu işletmeyi kabul etti. Yani artık resmi olarak bir zincir mağazayım.

"Bu *harika!*" diye bağırarak Polly ayağa fırlayıp Summer'a koşarak sarılır.

"Bana söylemedin!"

"Bugün kesinleşti," diyor Summer gülerek.

"Cesur kadınlara," der Remington, viski kadehini kaldırarak. "Onlardan biraz korkuyorum."

"Hadi, hadi," diyorum gülerek. "Cesur kadınlara."

"DÜN AKŞAM EĞLENCİLİ GEÇTİ DİĞİNİ DUYDUM," diyor Jake ertesi sabah ofisimde kahvaltı yaparken. Ben masamın arkasında oturuyorum, Jake ise karşımdaki sandalyede. Chase'in o lanet masasını istiyorum.

"Nereden duydun?"

"Dün gece biz hala oynarken Russ'ın annesi eve geldi ve çok eğlenceli olduğunu söyledi. Kocasının Drew Montgomery ile tanıştığını söyledi. Hani, futbol koçu."

"Drew'u tanıyorum," diye gülümseyerek cevap verdim. "Kocası, o takımın sahibi olan London Ambrose Montgomery ile tanıştığını söylemiş miydi?"

Jake bana bakar ve bagelinden bir ısırık alır. "Bildiğim kadarıyla hayır." "Gördün mü, sorun da bu."

"Futbol koçunu sevmesi mi sorun?"

"Hayır, sorun, onun Drew'un karısının, onunla tanışmadan önce başarılı bir kadın olduğunu ve etkileyici bir kadın olduğunu kabul etmemesi. *Onunla tanışmaktan* heyecan duymaması."

"Bence o sadece futbolu seviyor." Jake gözlerini kısar. "Dur, bu kadınlara saygı duymakla ilgili bir ders mi?"

"Evet, sayılır. Dün gece harikaydı. Millie, Polly ve diğerleri önemli bir şey başardıkları için onlarla gurur duydum. Orada bulunan diğer kadınlar da onlara hayranlık duyuyor."

"Ama neden sadece kızlar hakkında olmak zorunda ki?" Jake bagelini ısırarak sorar. "Bunu sırf huysuzluk için sormuyorum. Demek istediğim, bir grup erkek bir kulüp kurup, özellikle davet edilmedikçe kızların giremeyeceğini söylese, kadınlar çılgına dönerdi. Bu konuyu hiç kapatamazdık."

Bir an ona baktım, sonra bagelimi bıraktım ve boğazımı temizledim.

"Okulda sana öğretilmedikleri şeyleri düşünmek bile istemiyorum. 1974'e kadar kadınların, koca veya babalarının kefil olmadan banka hesabı bile açamadıklarını biliyor muydun?"

Jake'in kaşları çatıldı. "Neden?"

"İyi soru. Vaaz vermek istemem ama 1920'ye kadar kadınlar seçimlerde oy bile kullanamıyordu. Bu ülkede erkeklerin kadınların giremediği kulüpleri var. Özellikle kır kulüpleri, golf kulüpleri ve benzeri yerler."

"Zenginlerin kulüpleri," diyor Jake.

"Bazıları öyle, evet. Tarihsel olarak sadece erkeklere özel olan başka tür kulüpler de var, ya da *centilmen kulüpleri* olarak adlandırılanlar. Bunlar var. Her zaman vardı. Bu ülkede kadınların hala nasıl *muamele gördüğünden* bahsetmeye gerek bile yok. Onlara nasıl bakıldığından, saygısızca davranıldığından, incitildiğinden. Bazı erkekler onlara el sürmenin, tecavüz etmenin ya da alay etmenin normal olduğunu düşünüyor."

Jake, artık dokunulmamış bagel'ine kaşlarını çatarak baktı. "Evet, bunu ilk elden biliyorum."

"Biliyorum." Elimi uzatıp Jake'in kolunu avucumla kavrarak sıkarım. "Polly ve arkadaşlarının, biri de benim *kız kardeşim*, diğer kadınların işlerinde onlara yardım etmek için bir araya gelmeleri bence harika bir şey. Bu, onların ev hayatlarına da yansımaktır. Şiddet gören kadınlara hayatlarını değiştirmek için güç verecektir. Kendileri için ayağa kalkmaları için."

"Bu çok güzel," diyor Jake düşünceli bir şekilde ve sonra bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Neden bazı erkekler kızları dövmenin normal olduğunu düşünüyor? Onlara kötü davranıp kendilerini berbat hissettirmenin?"

"Çünkü yapabilirler." Geriye yaslanıp başımı sallıyorum. "Çünkü kadınlar genellikle fiziksel olarak daha zayıf ve bu da onları kolay bir hedef haline getiriyor."

"Bana göre erkekler kendilerinden zayıf olanlara yardım etmeliler. yardım etmeleri gerektiğini düşünüyorum."

"Sana katılıyorum dostum. Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu."

Jake bana göz kırptı ve onunla ilk kez sevdiğimi söylediğimi fark ettim.

"Oh," diyor.

"Jake, seni sadece önemsemiyorum ya da sana karşı bir yükümlülük hissetmiyorum. Sen benimle buradasın çünkü seni *seviyorum*. Koşulsuz. Sen benim çocuğumsun, biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Gözlerini hızla kırptırıyor, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Evet, biliyorum. Yani, sanırım biliyorum."

Bana bakar ve burnunu çeker, ve o muhteşem çocuğun, onu koruması gereken bir adamın dövmesi yüzünden kırık ve incinmiş halde yatak odasında yattığı görüntüsü zihnimde canlanır, ve kalbim sanki dünmüş gibi parçalanır.

"Sen benim ailemsin, çok *büyük* bir ailenin parçasısın." Ona gülümserim. "Ve bazen bu aile çok can sıkıcı olabilir."

O da başını salladı. "Ama çok güzel. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ve daha küçükken, annemle babam hayattayken?"

Hareketsiz kalıyorum. Jake bana geçmişinden *hiç* bahsetmez. "Öyle mi?"

"Çok berbattı." Zorlukla yutkunur ve sabırsızca gözyaşını siler. "Babam annemi çok dövüyordu. Öldükleri gün onu hastaneye götürüyordu sanırım, çünkü o sabah onu dövmüştü ve annem çok yaralanmıştı. Oradan çıkmam gerektiği için okula gittim. Ona yardım etmek istedim, ama ne zaman denesem, bana yapmamam söylendi. Onun tarafından."

"Seni korumaya çalışıyordu galiba."

O da başını sallar. "Ben daha çocuktum ama onu öldürmek istedim. Öldüklerinde o kadar da üzülmedim. Bir nevi rahatlamıştım ve bunun beni kötü bir insan yaptığını düşündüm."

Kahretsin, bu çocuk için ağlamak ve anne babasını diriltip ona çektiydiklerinin bedelini ödetmek istiyorum.

"Ve sonra *onlarla* yaşamak zorunda kaldım." Yine yutkunur ve başını sallar. "Ve daha da kötüydü. Daha kötüsü olabileceğini bilmiyordum. Umarım ben onlar gibi olmam. Biyolojik babamın kanı damarlarında akıyor diye, onun gibi olmak zorunda değilim."

"Çok üzgünüm, dostum."

Karanlık gözleri yine benimkilere bakıyor. "Ama sen beni kurtardın. Buna gerek yoktu, ama yaptın. Ve sen o pisliklere hiç benzemiyorsun. Sen iyi bir insansın." "Sanırım sana bir kez baktım ve senin *benim* olduğuna karar verdim.

Sanki

sanki başından beri birlikte olmamız gerekiyormuş gibi."

"Belki de öyleydi," der yumuşak bir sesle. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, ben de seni seviyorum. Baba."

Masamın etrafından dolanıp Jake'i kollarıma alıp sıkıca sararım.

“Sen çok *iyi* bir insansın, Jake. Biyolojik ailen gibi değilsin, Wally gibi *değilsin*. Sana söz veriyorum. Çok nazik ve samimisin, içinde tek bir şiddet zerresi bile yok. Zombileri vurmadığın sürece.”

"Evet, o pislikleri öldürürüm."

Geri çekilir ve bana sırtıarak bakar. Buraya taşındığından beri çok büyümüş. Yakında benim boyuma ulaşacak.

"Biyolojik babanın eğilimlerinin sende de olup olmadığını asla merak etme Jake, çünkü *yok*. Olamazsın."

"Sanırım sana daha çok benziyorum ve bu beni mutlu ediyor."

Bu kadar basit bir cümleden bu kadar gurur duyabileceğimi bilmiyordum. "Ben de."

“Sen bana baba diyorsun, daha önce de söylemiştin, istersem soyadını alabileceğimi.”

Ellerimi ceplerime sokup ona başımı salladım. "Evet, öyle demiştim."

"Acaba..." Dudaklarını yaladı. "Hala mümkün mü?"

"Jake Wild olmak mı istiyorsun?"

"Senin için sorun olmazsa."

"Tabii." Yakışıklı yüzünde bir gülümseme yayılırken ben de ona gülümserim. "Tabii, benim için sorun değil."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

POLLY

Yaz hızla geçiyor. Yaz partisi üzerinden altı hafta geçti ve Kolektifin beş kurucusu olarak sonbahar için resmi partiyi planlamaya başladık bile. Pocket Full of Polly için şimdiye kadarki en yoğun sezon ve minnettarlık kelimesi hissettiklerimi tarif etmeye yetmiyor.

İşimi açtığımdan beri ilk kez, hesaplarımı dengelediğimde kâr ettiğimi hissediyorum ve yeni mal sipariş etmek veya daha fazla part-time çalışan almayı düşünmek için her seferinde banka hesabımı dikkatle takip etmek zorunda hissetmiyorum.

Hatta, yaklaşık bir milyon yıldır gözümün önünde olan Chanel çanta için bile bir miktar para biriktirmeyi başardım.

Ryan bütün yaz boyunca şehirde ve şehir dışında gidip geldi, ama sözünün eri olarak, hiçbir seferinde birkaç günden fazla kalmadı. Jake bile birkaç kez onunla gitti, Mac ve ben de erkekler yokken atlara sırayla baktık.

Sıcak gecelerde, ister benim evimde ister Ryan'ın evinde, terasta ateşin başında soğuk bira içerek geçirdiğimiz akşamlar oldu. Ryan, meteor yağmurlarını izlemek ya da sadece gece gökyüzünü seyretmek için her fırsatta beni gözlemesine götürdü.

Hızla aşık olduğum biriyle geçirdiğim yoğun ve harika bir yaz oldu.

"Bu akşam nereye gidiyorsun?" Grace, gecelik bilgisayarını kapatırken bana gülümsüyor ve ben de ön kapının yanındaki askıda duran tişörtleri düzeltiyorum.

"Ryan'la akşam yemeğine çıkacağım," diye cevap verip saate bakıyorum. "Hay aksi, gitmeliyim. Geç kalacağım."

"Sen git," diyor Grace, beni uğurluyor. "Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Tabii ki. Zaten bitmek üzereydik. Git, seksi erkeğinle eğlen."

Ona göz kırparak pembe dudak parlaticısını sürüp tüpü çantama atıp omzuma asıyorum.

"Teşekkürler, Grace. Çok nazıksın." "İyi eğlenceler."

Kapıyı arkamdan kilitleyip birkaç blok ötedeki Ciao'ya doğru yürüyorum. Bu İtalyan restoranı, şehirdeki en sevdiğimiz yer haline geldi ve bu akşam, bir haftalığına şehirde olan ve tatil köyündeki dairelerinde kalan Drew ve London ile buluşacağız.

Garson, masa bekleyenlerin önünden geçmem için eliyle işaret ediyor ve onu takip etmem için işaret ediyor.

"Ryan çoktan geldi," diyor gülümseyerek. "Nasılsın Polly?" "Harika, teşekkürler."

Ve bu doğru. Hayat bu aralar çok güzel.

Ryan başını kaldırıp beni görür, ayağa kalkar, herkesin önünde beni öper ve sandalyemi çekip bana oturmam için yer açar.

"Merhaba arkadaşlar," diyorum Drew ve London'a. "İyi bir şey kaçırdım mı?"

"Sadece bu lezzetli ekmek," diyor London, Ciao'nun meşhur sarımsaklı ekmeğinden bir ısırık alırken.

ekmekten bir ısırık alıyor. "Tanrım, bunu tek başıma bir sepet dolusu yiyebilirim. Aslında, bunu daha önce yaptım."

"Kim seni suçlayabilir ki?" diyorum ve Ryan'ın en sevdiğim kırmızı şarabı sipariş ettiğini görünce gülümsüyorum. Ona dönüp gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

"Ee, nasıl gidiyor?" diye soruyorum London'a. "Caleb nasıl? Dur, Caleb nerede?"

London, genellikle kendisi ve Drew ile seyahat eden sevimli oğlunun adını duyunca gülümsüyor. "*Harika*, neredeyse on iki yaşında, bizimle akşam yemeğine gelmek için çok havalı, o yüzden Quinn ile birlikte dairede video oyunu oynayıp abur cubur yiyorlar."

"Quinn'e şükürler olsun," diyor Drew gülerek. "Bu aralar Caleb'in havalı bulunduğu tek kişi o gibi görünüyor."

"En azından *birini* havalı buluyor," diyor Ryan, garson siparişlerimizi almak için yanımıza gelirken.

Hepimiz makarna ve sarımsaklı makarna sipariş ettikten sonra, London iç çekip çenesini eline dayadı ve dağlara baktı.

"Her zaman buradan ayrıldığımızda burayı özlüyorum," diyor London. "Drew ve ben sezonun tam ortasına kadar ayda bir kez gelmeye karar verdik."

"Buradan ayrıldığımızda her zaman özlüyorum," diyor London. "Drew ve ben sezonun tam ortasına gelene kadar ayda bir kez gelmeye karar verdik."

"Sezonun çoktan başladığını sanıyordum," diyor Ryan kaşlarını çatarak.

"Bu yüzden bir süre buraya gelmeyeceğiz," diyor Drew. "Sezon resmi olarak iki hafta sonra başlıyor ve biz antrenmanlara ve sezon öncesi maçlara yoğun bir şekilde devam ediyoruz, ama birkaç günlüğüne kaçıp buraya gelmek için en iyi zaman buydu. Uçuşun iki saatten az sürmesi de fena değil."

"Hiç fena değil," diyorum. "Oradaki apartmanlar güzel mi? Hiç gitmedim sanırım."

"Tatlım, *muhteşemler*," diyor London başını sallayarak. "Ben buradayken gelmelisin, sana gezdireyim. Orada üye olduğumuz ama hiç kullanmadığımız bir kulüp var. Seni üye yapayım, böylece *biri* kullanabilir."

"Ne tür bir kulüp?" diye sorup şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Küçük bir restoran, spor salonu, havuz gibi şeyler var. Küçük bir topluluk."

"Yani... bir tür kır kulübü gibi mi?"

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı London rahatça. "Kullanmalısın."

"Önemli değil," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Muhtemelen oraya çıkacak vaktim olmaz."

"Zamanın olursa kullanabilirsin," diyor rahatça.

Tanrım, bir country kulübünde ne yapacağımı bilemem. Nasıl davranacağımı, kiminle konuşacağımı bilmiyorum. London ve Ryan gibi o dünyanın bir parçası değilim.

Ve bu sorun değil.

"Dükkanda sonbahar için harika şeyler var mı?" diyor London, Ryan ve Drew futbol hakkında konuşurken konuyu değiştirerek. "Moda haftası için Paris'e gitmeden önce birkaç yeni şey almam lazım."

Ah, moda haftasına gitmeyi ne kadar da istiyorum. Çocukluğumdan beri gitmek istiyorum, *Vogue'u* sanki İncil gibi okurdum. London'la tanışalı neredeyse iki yıl oldu ve o iki kez Paris Moda Haftası'na gitti, her seferinde beni video görüşmeyle aradı, böylece onun gözünden o deneyimi yaşayabildim.

"Benim de birkaç yeni şeyim var ama o seyahat için tasarımcı markaları giyeceğinden eminim."

"Biraz." Yemeklerimiz gelince arkamıza yaslanıp oturduk. Taze biber ve rendelenmiş peynir ikram edildikten sonra sohbetimize devam ettik. "Giyecek çok tasarımcı markam var ama bazen sadece güzel bir parça giymek ya da eklemek istiyorum ve sen her zaman bu konuda tam isabetli seçiyorsun."

Herhangi bir kadının, benim mağazamda sattığım bir şeyi *moda haftasında* giymek istemesi bana inanılmaz geliyor.

"Peki, gelmeni çok isterim. Bu yıl ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta sonu," diye cevaplar ve makarnadan bir kaşık alır.

"Oradayken beni tekrar görüntülü arayın," diyorum. "Paris'e her gittiğinizde sizinle birlikte yaşıyorum, biliyorsunuz."

"Tabii ki yaparım. Keşke sen de *gelebilseydin*. Ne alışveriş yapardık, Polly!"

"Paris, ölmeden önce yapmak istediğim şeyler listesinde," diyorum ve Ryan'ın dinlediğini fark ediyorum. Elini uzatıp elimi tutuyor. "Bir gün gidip ciddi alışveriş yapacağım."

Piyangoyu kazandığımda mesela. İşlerim iyi gidiyor olabilir ama lüks bir moda evi değilim. O benim hayal bile edemeyeceğim bir dünya.

Londra, Ryan'a sırtarak dönerek, "Onu ikna edeceğini söyle. Lütfen."

"Cidden, gidemem," diyorum gülerek ve Ryan'ın elini sıkıyorum. "Ama her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Yine Ritz'de mi kalacaksınız?"

"Paris'te kalacak başka yer yok," diye cevaplar. "Sana söylüyorum, ne olursa olsun seni oraya götüreceğim."

Sadece ona gülümser ve yemeğimi yerim. Tartışmayacağım, ama bunun pek olası olmadığını biliyorum çünkü London'ın benim için ödeme yapması fikri bana rahatsız geliyor ve kendim de bu kadar pahalı bir şeyi karşılayamam.

Yemeğin geri kalanı lezzetli, sohbet ise daha da güzel. London'ın telefonuna bir mesaj geliyor ve ekrana bakarak kaşlarını çatıyor. "Caleb pizza istiyor," diyor Drew'a. "En azından zamanlaması iyi. Çıkmadan önce sipariş vereyim."

"Jake de genelde aynısını ister," diyor Ryan, o da telefonuna bakarak. "Ama bu akşam henüz bir istek yok."

"Jake'le aralar nasıl?" diye sordu Drew.

"O en en zeki, en yakışıklı en iyi huylu çocuk dünyada" "Ve bu, her ebeveynin kendi çocuğu hakkında düşünmesi gereken şeydir," diyor London. "Bu deneyimin hepiniz için iyi

"Ve bu, her ebeveynin çocuğu hakkında düşünmesi gereken şeydir," diyor London. "Hepiniz için iyi bir deneyim olmasına sevindim. Onunla iyi anlaşıyor musun, Polly?"

"İtiraf etmeliyim ki, o çocuğa biraz aşık oldum." Omuzlarımı silkiyorum ve gözlerimin dolduğunu saklayamıyorum. "O harika bir çocuk. Akıllı, eğlenceli ve çok nazik. Ryan uzun süre şehir dışındayken Jake *bana* bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Evet, onunla çok iyi anlaşıyorum."

Ryan uzanıp elini sırtımda büyük daireler çizerek okşadı ve London sevinçle gülümsedi.

Tam o sırada Ryan'ın telefonuna mesaj geldi.

"İşte geldi. Bu gece pizza yok, Russ'ın evindeymiş." Ryan bana kaşlarını oynatır. "İyi zamanlama."

"Çok uygun. Grace dükkânı kapatabildi mi acaba?" Çantamı açıp kendi telefonumu almak için uzandım ama orada olmadığını görünce kaşlarımı çattım. "Kahretsin. Telefonumu dükkânda unutmuşum."

"Eve giderken uğrayıp alınız," diye beni rahatlatır Ryan.

Hesabı ödedikten sonra dördümüz kaldırımda vedalaşıyoruz.

"Yarın uğrarım," diyor London ve beni kucaklayarak. "Seni daireye gelip etrafa bakmaya ikna edeceğim. İyi geceler, dostum."

"Sen de. Hoşça kal, Drew."

"Görüşürüz," diyor Drew, karısının elini tutup uzaklaşırken, Caleb ve Quinn için sıcak pizzaları ellerinde.

"Onları gerçekten sevdim," diyorum Ryan'la birlikte dükkânıma doğru yürürken. "Bu kadar sık ziyarete geldiklerine sevindim. Telefonumu unuttuğum için üzgünüm."

"Önemli değil." Elimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerimi öper. "Seni evine bırakmak ve seni deli gibi sıklamak için on beş dakika daha bekleyebilirim."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Bu da nereden çıktı?"

"Seni akıl almazca sıklamak istemem hiç *bitmez*," diyor, sesi sanki hava durumundan bahseder gibi sakın. "Ama giydiğin gibi küçük kıyafetler giydiğinde? Oyun biter."

Siyah tank elbiseye bakıp kaşlarımı çattım. "Sadece bir elbise." "Bu *sıradan* bir şey değil." Gözleri beni baştan aşağı süzdü, dudaklarını yaladıktan sonra dümdüz önüne bakıyor. "Mağazanda seks yapmaya ne dersin?"

ne dersin?"

Kapının kilidini açarken gülüyorum ve sonra vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor

diki

eşir. "Bir şeyler yolunda değil."

Dükkanında hızlıca ilerlerken her köşeyi ve her yeri arar, ama hiçbir şey yerinden oynamamış.

Kasayı kontrol ediyorum ve daha önce koyduğum az miktardaki nakit paranın hala orada olduğunu görüyorum.

"O kapıyı açtığımda bir şeylerin ters gittiğini hissettiğime yemin edebilirim." Ellerimi belime dayayıp kaşlarımı çatıyorum. "Ama her şey yolunda görünüyor. Arka kapı kilitli mi? Kontrol edeyim."

"Ben bakayım," der Ryan ve yanımdan geçer. Geri döndüğünde, ağzı sıkı bir şekilde kapalıdır. "Kilitli değildi."

"Öyleyse öyle olmalı." Rahat bir nefes alıyorum. "Grace çıkarken kilitlemeyi unutmuş olmalı. Normalde kilitlemez, muhtemelen gözünden kaçırmıştır."

"O zaman telefonunu unutman iyi olmuş," diyor Ryan, ben telefonumu kontrol edip hiçbir şeyi kaçırmadığımı gördükten sonra çantama koyarken.

"Unutkanlığımın bir gün işime yarayacağını biliyordum." Ona gülümserim ve nefesimin kesildiğini hissederim.

Tanrım, o kadar kalın, koyu saçları ve içinde kaybolabileceğim ela gözleriyle çok yakışıklı. Sarı düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış. Ön kolları mermerden oyulmuş gibi.

"Ağzımın suyu akıyor," diye fısıldadım ve sonra gözlerimi ona kaldırdım. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Nasıl böyle dolaşabiliyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Şu gibi" — o bana doğru yavaşça yürürken yukarı aşağı işaret ediyorum — "o gibi."

Sanki lanet bir rüyadan çıkmış gibi."

Dudakları seğirirken, ellerini kollarımın üzerinde gezdirip yüzümü kavradı. "Seni evine götürmeliyim ki, hangimizin rüyadan çıkmış olduğunu göstereyim. Spoiler uyarısı: ben değildim."

Gülümserim ve o beni öptüğünde inlerim, sonra kendimi ondan ayırıp elinden tutup ön kapıdan dışarı çıkarırım.

"Bu sabah işe yürüyerek geldim," diyorum. "O yüzden senin kamyonetini alalım."

"Sorun değil."

Tanrılara şükür ki evime varmamız uzun sürmüyor. Onu çıplak istiyorum, hem de *hemen*.

Sabırsızlıkla eve girip ona dönerim, ama gömleğine uzandığımda ellerimi tutup öper.

"Hep acele ediyoruz," diye mırıldanıyor. "Her zaman ateşli, hızlı ve sert oluyor, bu da çok güzel, ama bazen biraz daha yavaş olmasını istiyorum."

"Hızlı ya da yavaş olması umurumda değil, yeter ki bir an önce olsun."

Bu onu güldürür ve beni kolayca kollarının arasına alır ve yatak odasına doğru yürürken öper.

Sözünün eri biri olarak, benimle acele etmez. Yavaşça elbisesini çıkarır ve bakışlarını rahatça gezdirir, bu yaz sonu gününün sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yayılır içime. Dizlerinin üzerine çöker ve iç çamaşırlarımı çıkarır, sonra da bir kenara atar.

"Ryan."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, çıplak karnımı öpmek için eğilirken sesi alçak.

"Ne istiyorsun, Polly?"

"Sadece seni." Ve bu doğru. Onun parasına ya da bağlantılarına ihtiyacım yok. Sadece *Ryan'a* ihtiyacım var.

Alnını bana yaslıyor ve sonra beni yatağa geri itiyor. Ben geri çekilirken, üzerime sürünüyor, gözleri arzuyla ve şehvetle dolu, dudaklarını göğüs kemiğime doğru kaydırıyor ve sonra dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıp beni öpüyor.

Sihirli eli iç uyluklarımın üzerinde dans ediyor ve tek bir parmak ucuyla bacağımın merkezime dokunduğu en mahrem kıvrıma dokunuyor.

Ve bu dokunuş tek başına beni doruğa çıkarmaya yetiyor.

"Sanki *yıllardır* bana dokunmamışsın gibi hissediyorum." Dudaklarını meme ucuma kapatıp hafifçe çekerken dudaklarımı ısıyorum. "Daha dün gece olmasına rağmen, sanki hiç yetmemiş gibi."

"Çünkü yetmiyor," diyor ve karnımı öperek aşağıya doğru iniyor. Bacaklarımı yukarı kaldırıyor, ellerini uyluklarımın arkasına koyuyor, böylece bacaklarım iyice açılıyor ve o beni yiyip bitirebiliyor.

Ve gerçekten de ziyafet

çekiyor. "Ryan!"

"Doğru," diyor. "Lanet olası adımı söyle."

"Ryan." Artık fısıltı halinde söylüyorum, ellerim saçlarına dalıyor ve yumruk yapıyorum. Tanrım, vücudum yanıyor, o dilini yalayıp ısırıp yağmalarken kontrolüm buharlaşmak üzere. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım, yapamıyorum."

"Yapacaksın," diye söz veriyor ve bir parmağını içime sokuyor. "Aynen öyle, bebeğim. Sen çok muhteşemsin, Polly. Çok güzelsin."

Yatakta kıvrılıp titriyorum, sabit duramıyorum. Uçurumun *kenarındayım* ve düşmek üzereyim.

"Ryan."

"Evet. Evet, tatlım. Devam et, bebeğim." Uyluk içimi ısıtıyor, sonra dilini kullanarak yatıştırıyor ve klitorisimi ağzına alıp titreştiriyor, hepsi bu kadar. Ben bittim.

Orgazmla birlikte çığlık atıyorum ve o anda dünyadaki tek istediğim şey Ryan'ın *içimde olması*.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve o beni vücuduyla örtmek için hareket ettiğinde, omzunu iterek onu sırt üstü yatırıyorum.

Kaşları havaya kalkar ama itiraz etmez, hala giyinik halde sırt üstü uzanır.

"Sen bir hediye gibisin." Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum, her bir sıcak santimini ortaya çıkarırken cildini öpüyorum. "En güzel hediye gibi."

İnler ve ellerini saçlarıma gömer. Kot pantolonunu açtığımda, kalçalarını kaldırır, böylece pantolonunu bacaklarından aşağı çekip yere atabilirim.

Sonunda çıplak kaldığında, ereksiyonu gururla dik dururken, bacaklarına tırmanıp kökünden ucuna kadar yalıyorum, tüm bu sırada gözlerini gözlerimle tutuyorum.

Ela gözleri kısılır, dudakları sessiz bir iniltiyle aralanır. Yumruğum onu kavrar, emip yalarken pompalarken, tam onun nabzının atmaya başladığını hissettiğimde, onun üzerine sürünür ve onu içime alıp binmeye başlarım.

Elleri kalçama yapışmış, ikimizi de tatmin edecek bir hızda beni yukarı aşağı itiyor. Hareket etmeyi, ona sıkı sıkı sarılmayı bırakamıyorum ve onu sürerken klitorisimi okşamak için aşağı uzanıyorum, bu da beni çılgına çeviriyor.

"Ah, lanet olsun," diye inliyor ve aniden beni üstünden kaldırıyor, ben karnımın üstüne yatıyorum, kığım havada ve o bir kez daha içime giriyor, ağzı kulağımın yanında. "Sen inanılmazsın. Tanrım, seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Nefes nefese, sesi düşük bir hırıltı gibi ve eli belimin alt kısmına yapışmış, içime girip çıkarken hızlanıyor, hızlanıyor, ta ki ikimiz de

ikimiz de milyonlarca parçaya ayrılana kadar.

Benden çıkınca, yastığa düşüyorum ve nefes alamadığımı bile umursamıyorum.

Artık mutlu bir kadın olarak ölebilirim.

Ama Ryan beni yan çevirip uzun ve yavaşça öpüyor. "Su," diyorum dudaklarına. "Su lazım."

"Bacaklarımın hissi geri gelir gelmez gideriz."

Gülümserim ve onu öperim, sonra poposuna vurur ve yataktan inerim. "Hadi. Bir şeyler içip salıncakta oturalım."

"Dışarı çıkacaksan giyinmelisin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kim diyor?"

"Ben." Beni gömleğiyle sarar ve düğmelerini ilikler. "Kızımın vücuduna benden başka kimse bakamaz."

"Az önce *'bakmak'* mı dedin?"

Gülümser ve kot pantolonunu çeker ama düğmelerini iliklemeden mutfığa doğru peşimden gelir. Ona bir şişe uzatırım ve içerken onun duvardaki kumaş örneklerine baktığını fark ederim.

"Eninde sonunda burayı boyayacağım."

"Neden bana bırakmıyorsun?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ne, tüm boş zamanlarında mı?" Bu onu güldürdü. "Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Klima ile yaptığın gibi mi? Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmam gerektiğini *biliyorum*." Elini uzattı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyduktan sonra parmaklarını çenemden aşağı doğru kaydırды. "İstemediğim hiçbir şeyi yapmam."

"Dürüst olmak gerekirse, bu odanın en son ihtiyacı olan şey boya. Gaz kaçağı olduğu için ocağı hiçbir şeye bağlamadık, kapatmak zorunda kaldık. Artık sadece süs olarak duruyor."

Gözleri kısıldı. "Gaz kaçağı mı vardı?"

"Aslında çok uzun zaman önce değil. Sen yokken, klima takıldığı gün, şimdi düşününce."

"Ve bana söylemedin."

Omuz silkiyorum ve suyum içiyorum. "Hemen hallettim. Sanırım onu değiştirmeliyim."

"Polly." Su bardağını kenara koyup beni uzun bir kucaklamaya çekiyor, beni sakinleştiren ve rahatlatan o şekilde ileri geri sallıyor. Bu, dünyadaki en sevdiğim şey. "Bunu ben halledeyim."

"Bunu yapmanı istediğimi düşünmeni istemiyorum. Paranı istediğimi düşünmeni istemiyorum. Çünkü istemiyorum. Asla, Ryan."

Başımın üstünde gülümsediğini hissediyorum. "Öyle düşünseydim, şu anda burada duruyor olmazdık, bunu sen de biliyorsun. Ama bebeğim, bunu yapabilirim. Sana bu konuda yardımcı olabilirim ve bunu yapmak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Ona bakabilmek için geriye yaslandım ve onun bana gülümsediğini gördüm. "Ev tadilatını *seviyor musun?*"

"Aslında, evet."

"Vay canına. İlginç." Dudaklarımı yaladım. Hâlâ onun tadını alabiliyordum. "Senden asla yararlanmayacağım, Ryan."

"Belki birazcık yapmalısın." Ben somurtunca gülüyor. "Ben cömert biriyim, Polly. Yardım etmeyi, hediye vermeyi, değer verdiğim insanların hayatını kolaylaştırmayı *seviyorum*. Şimdi bakma, ama bu sen de dahil."

İçimde her şey parladı.

"Sen iyi bir adamsın, Ryan Wild."

"Bu, mutfağını yenileyebileceğim anlamına mı geliyor?" "Evet, ama çıldırma, tamam mı?"

"Hadi canım. Sanki yapar mıyım?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYAN

"Harikaydı," diyor London gülümseyerek Ladybug'un dizginlerini Jake'e verirken ve sonra yüzünden koyu renk saçlarını geriye tararken. "En son ne zaman ata bindiğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen çocukluğumdaydı."

"Burada yaşayabilir miyiz?" Caleb, oğlu, Lullaby'nin boynunu sevgiyle okşadı. "Burası harika."

"Hayır, ama ziyaret edebiliriz," diye cevapladı Drew gülerek. "Ve Jake'e bu bayanları temizlemede yardım edebiliriz, böylece gezintiden sonra biraz dinlenebilirler."

"Gidebilir miyiz?" Caleb umutla Jake'e bakar.

"Tabii, hadi." Jake, Drew ve Caleb'i ahıra götürür, ben de London'la geride kalırım.

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor," der, kot pantolonundan çimleri silkelerek.

"Paris'teki moda haftasına nasıl davet edilebilirim? Öylece gidip giremezsin, biliyorum."

"Haklısın, olamazsın. Lütfen Polly'ye sürpriz bir gezi yapacağını söyle. *Çok* gitmek istediğini biliyorum ama beni onu götürmeme izin vermiyor." London elini kalçasına dayar ve dağlara bakar. "Onu Paris'te alışverişe götürmeyi çok *isterim*."

"Onu ben götüreceğim," diye onayladım. "Henüz ona söylemedim. Tabii davet alabilirsem."

Londra'nın dudaklarında yavaş bir gülümseme yayıldı. "Tanıdıklarım var, Ryan. Lanet olsun, Muhtemelen tanıdıkların vardır."

"Moda dünyasında değil," diye cevap vererek başımı salladım. "Teknoloji? Finans? Otomobil ve hatta spor? Evet, bağlantılarım var, ama moda dünyasında yok. Yani, *sen* hariç."

"O zaman şanslısın, çünkü bunu senin için ayarlayabilirim. Alışveriş yapabilmemiz için birkaç gün erken gitmeyi planla."

"Kız arkadaşımın Paris tatilime mi karışyorsun?"

"Tabii ki, çünkü alışveriş önemlidir ve onu tanıdığımdan beri onu oraya götürmek için *can atıyorum*." O gülüyor ve Caleb'in kahkahasını duyunca ikimiz de ahıra dönüyoruz. "Bilgileri elimde olur olmaz sana e-posta ile gönderirim. Hemen Ritz'i ara, çünkü muhtemelen odalar dolmuştur."

"Chanel süitini istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "O *kesinlikle* çoktan rezerve edilmiştir. Anna Wintour'un o süiti tuttuğunu kesin olarak biliyorum."

Düşünceli bir şekilde çenesine dokunur ve ben heyecanla saçlarımı karıştırırım.

"Biliyor musun," diyor London, "Anna'yı arayayım. Sert bir kadındır ama durumu açıklayayım, süiti başkasına vermeyebilir."

"Elimizden geleni yapalım," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Ne kadara mal olacağı umurumda değil."

"Tabii, bu iyi, çünkü çok pahalı olacak. Ayrıca, bu özelliğini seviyorum. Şimdi, hazırlıklı ol, Polly karşı çıkacak. O gururlu biridir ve senin bu kadar para harcamanı istemeyecektir. Çünkü, dediğim gibi, çok pahalı ve o aptal değil."

"Onun ya da başka biri için servetimi feda etmeye niyetim yok, London. Para paradır, ve eğer param varsa ve onunla birlikte tadını çıkarabiliyorsam, neden yapmayayım?"

"Hey, katılıyorum." Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Ben senin tarafındayım. Sadece onu hayatının seyahatine ikna etmeye hazır olmanı söylüyorum. Çünkü o bunu *isteyecek*, ama kabul etmeyecek."

"Onu ikna ederim," diye cevap verdim. "Ve seninle iletişime geçeceğim, böylece alışveriş gezisini ve diğer her şeyi ayarlayabiliriz."

"*Çok* heyecanlıyım," diyor ve beni kendine çekip yanağıma öpüyor.

"Hey, Ryan'ı öldürmeme neden olma," diyor Drew, diğer adamlarla birlikte bize katılmak için dışarı çıkarken. "Onu gerçekten seviyorum."

"Endişelenmene gerek yok," diyor London gülerek. "Sadece Paris'in *daha da* eğlenceli olacağı için ona teşekkür ediyordum. Hadi gidelim. Seattle'a dönmek için uçağımız var."

"Uçak bizim," diye hatırlatıyor Caleb annesine. "Bizi bırakıp gidemezler."

"Haklısın," der Drew ve çocuğun saçlarını karıştırır. "İkinize de eğlenceli zaman için teşekkürler. Çiftliğiniz çok güzel."

"Bizim için zevkti," diye cevap veriyorum.

"Ne zaman isterseniz gelin," diye ekledi Jake ve Caleb'e gülümsedi. "Şehre geldiğinizde size daha fazla ders veririm."

"Harika!" diye bağırarak Caleb ayak parmaklarının ucunda zıpladı.

"Teşekkürler, Jake.

Sen en iyisin."

Üçü SUV'ye biner ve el sallayarak ahırdan uzaklaşır.

"Çok eğleneliydi," diyor Jake, atları kontrol etmek için içeri girerken. "Caleb çok iyi bir çocuk, hızlı öğreniyor ve hayvanlara saygılı. Onunla çalışacağım."

"O da çok sevecek."

"Hey." Jake bir fırça alır ve Cowboy'u fırçalamaya başlar. "Polly'yi Paris'e götüreceğinizi duydum mu?"

Blossom'un yemliğini doldururken oğluma bakıyorum. "Evet, isterim. Polly hep bunu yapmak istemişti. Sen ne dersin? Yaklaşık bir hafta yokum."

"Bence harika," diye cevaplar Jake ve Cowboy'un yanağına bir öpücük kondurur. "Bütün yaz Polly'yi gördün. Sanırım ciddi bir şey var?"

Şimdi dönüp tüm dikkatimi genç adama veriyorum.

"Yakın zamanda biteceğini sanmıyorum ve onu çok seviyorum, yani evet, ciddi bir ilişki diyebilirim."

O da başını sallar. "Ben de onu seviyorum. Sana daha önce de söylemiştim, ama bu yaz onu daha iyi tanıdım ve bence o da fena değil. Sanırım seks falan yapıyorsunuzdur."

Şimdi ellerimi ceplerime sokuyorum, çocuğumla bu konuyu konuşmak istediğimden emin değilim, ama ona yalan da söylemek istemiyorum.

"Yakınız, evet, ama onu bunun için kullanmıyorum ve tamamen rızaya dayalı."

"Biliyorum," diyor ve gülüyor. "Anlıyorum. Dinletmediğin için teşekkürler. Bu... iğrenç."

"Sen sormadıkça Polly ile fiziksel bir ilişkimiz olduğunu asla bilmeyeceksin. Bu ikimizin arasında ve senin bilmek istemediğini biliyorum. Bilmemelisin de. Jake, nasılsın? Her şey hakkında ne hissediyorsun? Altı aydan fazla bir süredir buradasın ve mutlu olduğundan emin olmak istiyorum."

"Mutluyum." Şimdi bana bakıyor ve eldivenlerini çıkarıyor. "En iyi eve sahibim. O evi gördün mü? Ve bu kızları?"

yulaf yemeye meşgul olan atları işaret ediyor. "Geçen yıl bu zamanlar ile şimdi arasındaki hayatımdaki fark inanılmaz ve ben tamamen mutluyum. Ayrıca sen, bir milyon teyze ve amca ve tüm o insanlar varsınız. Mutlu olmamak için ne var ki?"

"Sadece ara sıra kontrol etmek istiyorum, çünkü sen benim için önceliğimsin ve bunu unutmamı istemiyorum."

Bana gülümsedi ve omzunu silkti. "Eğer öyle düşünüyorsan, kendimi ihmal edilmiş hissetmiyorum. Randevularına falan gitmen umurumda değil. Birlikte çok vakit geçiriyoruz ve her sabah kahvaltıda buluşuyoruz."

"Evet." Başımı sallayıp omzuna vurmak için elimi uzatıyorum. "Evet, öyle. Aramızın iyi olduğuna sevindim. Her şey harika. Senin burada olman, Polly'nin hayatımda olması, bu çiftlik, ailemiz. Her şey muhteşem."

"Kesinlikle," diye onayladı. "Polly'yi Paris'te şımartmak çok eğlenceli olacak. O kızsalsaylar çok sever." "İyi kurtardın."

"Hafta sonu Brady ile rodeoya gideceğim. Sana söylemeyi unuttum, ama beni davet etti ve ben de merak ettim. Sorun olur mu?"

Bu beni şaşırttı. Brady aileden hiç kimseye binmesini göstermez. "Tabii, dikkatli ol ve *seni* seni düşürmek için hayvanın üzerine bindirmesine izin verme."

seni atmak niyetinde olan bir hayvanın üzerine bindirme."

Jake başını sallıyor. "Binmek istemiyorum, ama at veterineri olacaksam, bazen rodeoda çalışmam gerekebilir, anlarsın ya?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Okulunun iki yılı kaldı, biliyorum, ama hala bunu yapmak istediğini düşünüyor musun?"

"Evet, istiyorum. Fort Collins'teki Colorado State Üniversitesi'ne bakıyorum. Ülkedeki en iyi veterinerlik fakültelerinden biri." "Önce lisans diploması alman gerekmiyor mu?" diye soruyorum.

"Evet. Bunun için evden uzaklaşmak istemiyorum. Belki Missoula'daki Montana Üniversitesi'ne giderim. Orası sadece dört saat uzaklıkta."

"Seni buraya yeni getirdim, sen şimdiden beni terk etmekten bahsediyorsun."

"Aaa, ağlama." Jake gülümsüyor. "Muhtemelen ara sıra ziyarete gelirim, özellikle de seni huzurevine yerleştirdiğimde."

"Bunun için seni pataklayacağım." Onu kovalamak için harekete geçiyorum, Jake gülerek benden uzaklaşıyor. Hiç korkmuş gibi görünmüyor, çünkü benim palavra attığımı biliyor.

"Sorun değil, ihtiyar. Beni yakalayamazsın."

"İddiaya var mısın?"

Şimdi onu gerçekten kovalıyorum ve ahırdan çıkıp otlakları geçerek ağaçların olduğu yere kadar tüm gücümüzle koşuyoruz. Onu yakalıyorum ve yere düşüp sırt üstü yuvarlanıyoruz, nefes almaya çalışırken mavi gökyüzüne bakıyoruz.

"Yaşlı birine göre oldukça hızlısın."

"O kadar da yaşlı değilim, ukala." Hala nefes nefese, zorlukla yutkunuyorum. "Seni hala yakalayabilirim."

"Çok uzun sürdü." Ama gülüyor ve sonra bana dönüyor, o koyu renkli gözleri mizahla dolu. "Evet, burayı seviyorum. Baba. Hala buna alışamadım."

"Duymaya da alışamadım." Ona gülümserim. "Ama sevmediğimi söyleyemem."

BAŞARILI BİR SABAHIN ARDINDAN, kendime bir sandviç hazırlayıp ofise giderek birkaç toplantıya katılıp Arthur ile konuşuyorum.

Uçaktaki konuşmamızdan beri profesyonel ve mesafeli davranıyor. Soğuk. Saygısız ya da güvenilmez değil, ama ilişkimizde daha önce olmayan bir uçurum var.

Ve dürüst olmak gerekirse, umurumda değil.

Ona her zamanki gibi davranıyorum. O seyahatte ona haddini bildirmem ve patronun ben olduğumu hatırlatmam gerekiyordu. Tersini yapmamalıydım. Yeni bir asistan yetiştirmek istemem ama mecbur kalırsam yaparım.

Masama oturur oturmaz telefon çaldı ve arayanın Londra olduğunu gördüm.

"Daireye dönmeye vaktin oldu mu?" diye soruyorum.

"Dalga mı geçiyorsun? Havaalanına gidiyoruz. Polly'nin en sevdiği moda evlerinden biri olan Dior aracılığıyla moda haftasına davetini ayarladım ve Anna ile konuştum. Bana borçlusun Wild. Hem de çok."

Sandalyeye yaslanıp pencereden Jake'in yan yana arabayı eve doğru sürdüğünü izliyorum. "Her şey ayarlandı mı?"

"Her şey ayarlandı. Seyahat programını öğrenince bana haber ver, defileler başlamadan önce moda evlerinde alışveriş için randevularımı ayarlayayım."

Polly şık giyinmek isteyecektir. Sonra defilelerden sonra yeni sezon için sergilenenleri satın almak için randevularımız olacak. Bu çok harika, Ryan."

"Her şeyi ayarlayınca sana e-posta atarım."

"Hemen Ritz'i ara," diye devam etti. "Süiti senin için ayırdıklarını biliyorlar ama emin olmak için."

"Telefonu kapatır kapatmaz ararım," diye onu temin ettim. "Tekrar teşekkürler."

"*Teşekkürler*. Paris'i her zamankinden daha güzel hale getirdin, bu çok şey demek. Oh, Drew'u da ikna ettim, Fransa'da çiftler buluşması var."

Gülerek başımı salladım. "Daha da iyi. İyi uçuşlar." "Sonra konuşuruz."

O telefonu kapatır ve ben hemen Ritz'i arar, süit için gerekli ayarlamaları yapar ve Arthur'un adını da veririm, böylece benim için otelle doğrudan planlarını yapabilir.

Her şeyi hallettikten sonra, adamı aradım.

"Merhaba, efendim," dedi sert bir sesle.

"İyi günler, Arthur. Önümüzdeki hafta boyunca ofiste olmayacağımı bilmeni isterim. Aslında, on gün olsun."

Bir an sessiz kalır. "*Tatile* mi çıkıyorsun?"

"Sayılır." Paris'teki planlarımı anlatıyorum ve bitirdiğimde onun alkışladığını duyuyorum.

"Bu harika," diyor. "Detayları bana bırak. Otelle iletişime geçip ekstra hizmetlerin ayarlandığından emin olacağım."

"Çok teşekkür ederim. Peki, bu ani tatil sırasında rahatsız edilmeden dinlenebilmek için önümüzdeki dört gün boyunca ne kadar çalışmam gerekiyor?"

"Uçakta uyuyabilirsin."

VE ^{ŞİMDİ}, bu planın en zor kısmı.

Son yirmi dört saattir aralıksız çalışıyorum ve Polly'yi randevuya götürmek için onu almaya gidiyorum. Ehliyetini yeni almış ve tüm okul yılı boyunca aşık olduğu kızı almaya giden bir genç kadar gerginim.

Bu çok saçma. Jake, evden çıkarken bana moral vermeye bile çalıştı.

Kapısını çaldım ve cevap vermesini bekledim. Kapıyı açtığında, bana parlak, muhteşem gülümsemesiyle karşıladı.

"Merhaba," diyor ve içeri girmem için geri çekiliyor.

"Geciktiğim için özür dilerim." Onu kendime çekip uzun ve yavaşça öpüyorum, parmaklarım onun muhteşem, kalın kıvılcık saçlarını okşuyor. "İşler çok yoğun." "Bu gece bunu yapmak zorunda değildik." Yanağımı avuçlayıp gözlerini kısıyor.

"Yorgunsun. Ryan, dinlenmen lazım."

"Ben iyiyim." Elini tutup avucunu öpüyorum. "Gerçekten, daha önce de yaptığım bir şey. Ama bu gece evde kalmaya ne dersin?"

"Ben varım. Aslında The Wolf Den'den hamburger canım çekiyordu.

Sipariş verelim mi?"

"Sen bir tanrıçasın ve o hamburger karşılığında sana sahip olduğum her şeyi veririm."

O gülümser ve telefonuna uzanır. "Bir hamburger için bu kadar dramatik olmana gerek yok. Ben hallederim."

Siparişi verir ve sonra birlikte kanepeye kıvrılırız, Polly yanıma sokulur ve başını göğsüme yaslar.

"Nasılsın?" diye soruyorum.

"Ben de biraz yorgunum. Dükkanda işler yoğun. Yaz neredeyse bitti, artık işler biraz yavaşlayacak."

"Şu anda tüm personel yerinde mi?"

"Evet." Bana kaşlarını çatarak bakar. "Neden soruyorsun?"

"Sana bir sürprizim var, ama birkaç gün önceden söylemem gerekiyor ki sen de kendi işlerini ayarlayabilesin, çünkü senin de bir işin var." Parmak uçlarımı çenesinden aşağı doğru kaydırıyorum. "Paris'e gidiyoruz, bebeğim."

Gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatı.

"Anlamadım?" "Sen. Ben. Paris. İki gün sonra gidiyoruz."

Ayağa kalkar ve hala somurtarak oturma odasında volta atmaya başlar. "Ryan, öylece kalkıp Paris'e gidemem."

"Neden?" Ben de ayağa kalkıp ellerimi ceplerime soktum. "İşin var, dükkânı idare edecek insanlar var. Çocuğun ya da evcil hayvanın yok, neden gidemiyorsun?"

"Çünkü." Ellerini havaya savurdu. "Çünkü param yok, tamam mı? Duymak istediğin bu mu? Paris'e gitmeye param yok. İnan bana, gitmek isterdim, belki gelecek yıl para biriktirebilirim, gelecek sonbaharda gidebilirim, ama..."

"Gidebilirsin." Sesim yine sakinleşir. Onu kendime çekmek isterim, ama enerjisini atması gerektiğini biliyorum. "Çünkü masrafları sen ödemiyorsun. Ben ödüyorum."

"Hayır." Başını sallıyor ve oturma odasında dolaşıyor. "Kesinlikle olmaz."

"Neden olmamasının tek bir iyi nedenini söyle."

"Çünkü senden böyle yararlanmayacağım."

"Bir tane *iyi* neden dedim," diye karşılık verdim. "Polly, sen bundan faydalanmıyorsun. Seni ikna etmek zorunda kalıyorum. Her şey ayarlandı. Her şey. Tek yapman gereken valizini hazırlamak, ama çok da uğraşma çünkü Londra'da yeni şeyler alacaksın."

Bu onu durdurur ve geniş, zümrüt gözleriyle bana bakar.

"*Londra* da bu işin içinde mi?"

"Evet, hem de çok heyecanlı. Noel'de çocuk gibi. Beni öptü bile."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve kanepeye çökerek içini çekti.

"Ne? Neden?"

"Tam bir hayırseverlik vakası gibi hissediyorum." "Vay canına."

"Kendimi..."

"*Sevildi ve önemsendi* diye devam etmezsen, orada durmak isteyeceksin. Dur, Polly." Önüne çömelip ellerini yüzünden çekiyorum, öpüyorum ve sıkıca tutuyorum. "Seni götürüyorum çünkü istiyorum. İstiyorum."

"Ama..."

"Ama yok. Evet, Londra biliyor çünkü birkaç konuda yardımına ihtiyacım vardı ve seninle alışverişe çıkıp sana orada görülecek her şeyi göstermek için çok heyecanlı. O bu konuda benden daha bilgili ve daha fazla tanıdığı var. Tabii ki sana özel bir şey hazırlamak için ondan yardım isteyeceğim."

"Benim param yetmez..."

"Hey." Onu kendime çekiyorum. O kadar kısa ki, oturup onu kucağıma alıyorum ve saçlarını kulağının arkasına atıyorum. "Bir saniye bile parayı düşünmeni istemiyorum. Düşünme, bebeğim. Bu sana benim hediyem."

"Sanırım doğum günüm yaklaşıyor." Dudaklarını ısırtıyor.

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan, peki. Ama bu senin doğum günün için değil. Sadece öyle. Sana Paris'i göstermek ve senin gözünden görmek istiyorum. Hiç moda haftasına gitmedim, belki de tüm bu heyecanın nedenini görmeliyim. London, Drew'u gelmeye ikna etti, yani orada daha fazla testosteron olacak. Görünüşe göre, çiftler halinde çıkmak bizim geleceğimizde var ve bu benim için sorun değil çünkü bunu seviyoruz."

O biraz gülümsüyor, ama gözleri hala kararsız. "Bunun fazla olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle fazla *değil*." Hesabımdaki paranın eksikliğini hiç hissetmeyeceğimi söylersem, onu korkuturum, o yüzden bunu kendime saklıyorum. "Bunu senin için yapmama izin ver. *Bizim için*. Bu, hayatımda ilk tatilim olacak."

"Hiç mi? Tanrım, Ryan, bu delilik. Sakın abartma," diyor, mutfağını yenilememe izin verdiğinde söylediği gibi. "Mutfakım konusunda sözünü tutmadığını biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"En kaliteli aletleri biliyorum," diyor gözlerini kısarak, ama sesinde mizah var.

"Kaliteli aletlere ihtiyacın var," diye karşılık veriyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum. "İstedikini biliyorsun."

"Her şeyden çok istiyorum," diye itiraf ediyor, inkar etmeye bile tenezzül etmiyor. Şimdi üzerime oturuyor ve gülümsemesi... *yaramaz bir hal alıyor*.

"Sana ne kadar minnettar olduğumu göstereceğim." Alt dudağını ısırıyor.

"Evet, lanet olsun. Göster bana, bebeğim."

Ama soyunamadan, kapı zili çalar ve bizim

Yemek geldi, Polly kucağımdan kalkıp kapıya koştu. Teslimatçı çocuğa nakit ödeme yaptıktan sonra bana mutfaktan geçip arka bahçedeki verandaya çıkmamı işaret etti.

Pencerenin perdesini indiriyor ve yan yana salıncakta oturuyoruz, kucağımızda hamburger ve patates kızartması kutuları var.

"Bu yüzden mi bu kadar çok çalışıyorsun?" diye soruyor patates kızartmasını çiğnerken. "Çünkü uzun süre ofiste olmayacaksın diye mi?"

"Evet, izin alabilmek için işlerimi bitirmeye çalışıyorum." Onun için bunu yapmanın benim için zor olduğunu düşünmesini istemiyorum, bu yüzden omuz silkiyorum ve hamburgerimden bir ısırık alıyorum.

"Eve döndüğünde hala işin bitecek mi? Bana yalan söyleme, Wild."

"İşin? Fazla değil. Patron benim, unuttun mu?"

"Tecrübelerime göre, patron olman iş yükünün az olduğu anlamına gelmez. Aslında, patron ne kadar büyükse, işin o kadar çok olur." Omzuma eğilip öpüyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." "Jake ne olacak?"

Çocuğumun onu hiç unutmaması çok hoşuma gidiyor. "O sorun etmiyor. Hatta daha da fazlası. Bütün köy ona göz kulak olacak. Seni almam için beni cesaretlendirdi."

"Evet, onu seviyorum," diyor ve bu sözleri duymak, her ne kadar ergen çocuğumdan bahsediyor *olsa* da, içimi ısıtıyor.

"Sevimli bir çocuk."

"Yani, *iki* gün sonra gidiyoruz?"

"Doğru."

"Uçak kaçta kalkıyor?"

"Ne zaman istersek." Polly ağzını silmeyi bırakıp bana bakıyor. "Benim jetimi kullanacağız, yani uçuş saatini biz seçeriz."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, hanımefendi. En uygun olanı bu ve itiraf etmeliyim ki oldukça rahat. Beğeneceksiniz."

"Beğeneceğim." Kıkırdayarak başını sallar. "Evet, beğeneceğime eminim. Tanrım, bu hayat da ne böyle?"

"Çok güzel bir hayat."

"Evet." İçini çekip bir patates kızartması ağzına atar. "Öyle."

"Bu evde bir milyon tane yiyecek ^{var} ve benzin deposun dolu, ama ihtiyacın olursa diye banka hesabına bin dolar yatırdım."

"Hesabıma *bin dolar* mı yatırdın?" Jake gülerek tekrarlar. "Tanrım, sadece bir haftalığına gidiyorsun baba."

"On gün olabilir," diye hatırlatıyorum. "Ve bolca harçlığın olmasını istiyorum."

"Eh, bu kadarı yeter," dedi başını sallayarak. "Neredeyse hiç dışarı çıkmadığımı biliyorsun, değil mi? Ben evcimen biriyim."

"Evet, acil durumlar için hazırlıklı olursun." Bu sefer onu yalnız bırakacağım için neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Bu ilk kez olmuyor ve muhtemelen son da olmayacak. "Millie ilk birkaç gece kalacak."

"Biliyorum. Bana mesaj attı."

Kapı çalıyor ve Jake ile ben birbirimize kaşlarımızı çatıyoruz. "Birini mi bekliyordun?"

"Tabii, haklısın," der ve ikimiz de ön kapıya doğru yürürken gözlerimizi deviririz. Kapıyı açtığımızda Chase gülümseyerek karşımızda durmaktadır.

"Masayı ayırttım," diyor gururla. "Ama içeri taşımak için ikinizin de yardımına ihtiyacım var."

"Güzel," diye bağırır Jake ve Chase'in kamyonetine doğru koşar.

"Bu şey çok ağır," diyorum, onu kamyonun kasasından kaldırırken. Chase haklı: Üçümüzün gücü gerekiyor.

"Saf akçaagaç," diyor Chase. "Bu masa asla eskimez. Torunlarına bile bırakabilirsin."

"Gerçekten çok güzel," diyor Jake, masayı merdivenlerden yukarı taşıyıp, kafamda canlandırdığım yere, ofise yerleştirirken. "Ama sandalyemiz yok."

"Beni izleyin." Adamları müstakil garajıma götürdüm ve orada bizi bekleyen dört sandalye vardı. "Masaya hazır olmak için bunları haftalar önce aldım."

Jake ikisini alır ve hemen eve geri döner, Chase ve ben de birer sandalyeyle onu takip ederiz.

"Heyecanlı," diye fısıldadı Chase.

"Kahvaltı günün en sevdiğimiz zamanı," diye cevapladım. "Ve bunun için özel bir masa istediğimi sevdi. Ve *senin* yaptığını? Bu onun için ekstra havalı."

Jake'i ofiste buluyoruz, sandalyeleri masaya yerleştirmiş, Chase ve ben de bizimkileri ekliyoruz, sonra üçümüz geri çekilip eserimizi hayranlıkla seyrediyoruz.

"Bu gerçekten harika," diyor Jake. "Kaba konuştuğum için özür dilerim, ama *gerçekten* öyle."

"Evet, öyle," diye katılıyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Harika bir iş çıkardın Chase. Teşekkürler."

"Benim için zevkti," diye cevapladı. "Aşağıda valizler mi gördüm?"

"Tam yakaladın." Onları aşağıya, girişe götürdüm. "Polly ile bir hafta kadar Paris'e gidiyorum."

"Vay, ne şık olmuşsun!" Chase sırtarak Jake'e bakar. "Çocuğuna kim bakacak?"

"Ben çocuk değilim," diye ısrar etti Jake, ki bu tam da Chase'in istediği şeydi. "Millie bu akşam geliyor."

"Bir şey gerekirse ara," diyor Chase. "Summer ve ben on dakika uzaklıktayız. Güvenlik ekibi burada mı kalıyor yoksa seninle mi, Ry?"

"Onlar kalacaklar ve başka bir ekip bizimle olacak. Burada her şey yolunda olmalı, ama yakınlarda olmana sevindim."

"Yarın akşam yemeğine gelmez misin?" diye sorar Chase, Jake'e. "Sonra iskelede balık tutarız."

"Harika," Jake omuz silkerek cevap verir, ama yüzündeki gülümseme davet edildiği için mutlu olduğunu gösterir. "Saatini söyle, gelirim."

"Eşime bir daha sorup sana mesaj atarım," diye cevaplar Chase ve sonra bana döner. "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler. Öyle yapacağım. Masayı ayırdığın için tekrar teşekkürler. Gerçekten harika, dostum."

"Rica ederim." Elini sallayarak gider ve ben Jake'e dönerim. "Ben olmadan o masada yemek yeme."

"Olmaz. Sen dönünce birlikte yeriz." Bana yumruklarını uzatır, ben de seve seve yumruklarını çakar ve onu hızlıca kucaklarım.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?"

"Dostum, neden bu konuda bu kadar garip davranıyorsun? Sen de daha önce gitmiştin, biliyorsun."

"Evet, ama o iş içindi, bu ise eğlence, ve sen benim çocuğumsun, bu yüzden lanet olası bir tatile giderken seni burada bırakmak babalık suçluluk duygusu yaratıyor. Bizimle gelmek ister misin?"

Jake'in kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Aww, çok tatlısın. Beni özleyeceksin. Ama Paris'te alışverişe gitmek ister miyim? Hayır, teşekkürler. Kulağa korkunç geliyor. Alınma. Ayrıca, çocuk yokken birbirinize yapış yapış olabilirsiniz. Gidin eğlenin."

"Seni istediğin yere götürürüm. Sen ve ben bir geziye çıkabiliriz."

Bana göz kırptı. "Dürüst olmak gerekirse, burada iyiyim. Belki daha sonra Glacier'a yürüyüşe falan gidebiliriz, ama çok da önemli değil. Dediğim gibi

dediğim gibi, git eğlen. Dikkatli ol."

Bana kaşlarını oynatıyor, ben de gülerek saçlarını karıştırıp valizlerimi alıp kamyonete yüklüyorum.

Jake bana yardım ediyor ve kısa süre sonra Polly'yi alıp havaalanına götürmek için yola ıkıyorum.

Evet, çok eğlenceli olacak.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

POLLY

"Bu delilik, biliyorsun." Gülünç derecede verimli uçuş görevlisi tarafından verilen kumaş peçeteyle ağzımı siliyorum. Uçuşun üzerinden bir saat geçti ve bana lüks bir restoranda bulabileceğim bir aperatif ve ana yemek servis edildi. Bu uçağın ne kadar inanılmaz olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. "Özel uçak dediğinde çok heyecanlandım çünkü okyanusun üzerinde uçan, türbülanslı küçük bir uçak hayal ettim."

Ryan karşımda sırtıyor. Aramızda beyaz bir masa örtüsüyle kaplı, istediğimizi seçebileceğimiz yiyeceklerle dolu güzel bir mermer masa var. Havuç ve patatesli kızarmış tavuk çok lezzetli. "Daha rahat bir ortamda seyahat etmeyi tercih ederim."

Gözlerimi bu jet uçağının kabininde gezdiriyorum. "Bu koltuklara kaç kişi oturabilir?"

"Rahatça on üç kişi," diye cevaplıyor ve tavuktan bir ısırık alıyor. "Ve içeri girerken neredeyse hiç eğilmem gerekmemesi hoşuma gidiyor."

"Bu ne tür bir jet?"

Yine gülümsedi, neredeyse kendini beğenmiş bir şekilde. "Teknik olarak Gulfstream, G650ER. Montana'dan Paris'e yakıt ikmali yapmadan uçabiliriz."

"Şaka yapıyorsunuz."

"Hayır, hanımefendi."

"Şaka yapmıyorum."

Koltukların derisi... *tereyağı gibi*. Ahşap paneller parlıyor ve eğlence için Netflix, Passionflix ve diğer yayın hizmetlerini seçebileceğiniz televizyonlar var.

Arkada, bizim için hazırlanmış, şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak, en kabarık battaniyelerle donatılmış bir kral yatak bile vardı. Bugün mil yüksekliğinde kulübe katılacağım hissine kapıldım ve bu düşünce bile midemi heyecandan kasıp kavuruyordu.

"Biraz bunalmış görünüyorsun, daha oraya bile varmadık," diyor ve boş tabağına çatalını koyuyor.

"Yani, bu uçağı gördün mü?" Hızlı bir gülümsemeyle, onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

O yatakta kaç kadınla yattığını da düşünmek istemiyorum.

"Ne?" diye soruyor. "Ne

ne?" diye karşılık

veriyorum.

"O seksi beyninden bir şey geçti. Gözlerinde gördüm."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Suyu yudumlayıp kayıtsız davranmaya çalışıyorum, ama o gözlerini kısıyor ve parmak uçlarını çenemin çizgisini takip ederek aşağı doğru kaydırıyor, bu hareketiyle beni eritiyor.

"Saçmalama," diyor yumuşak bir sesle. "Bana yalan söyleme, bebeğim. O aşamayı çoktan geçtik." "Yalan söylemiyorum..." Durup nefes veriyorum.

"Kıskançlık benim

özellikle rahat olduğum bir şey değil ve bunun çekici bir özellik olmadığını biliyorum ve sana ne düşündüğümü söylemek istemiyorum."

"Tamam, dürüstçe konuştun." Gözlerini benden ayırmıyor. "Şimdi ne olduğunu bilmem gerek."

Gülümserim, başımı sallar ve altımızda kayan bulutlara bakarım. "Şuradaki yatak rahat görünüyor."

"Bana bak."

Sesi hala yumuşak ama tartışmaya yer bırakmıyor ve ben de bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Sadece, kaç kadınla seyahate çıktığını ve o yatakta kaç kadınla yattığını bilmek istemediğimi düşünüyordum. Gördün mü? Hiç de çekici değil."

Bana cevap vermeden Ryan, uçuş görevlisini çağırmak için düğmeye basar ve birkaç saniye içinde Ryan'ın koltuğunun yanında durur.

"Burada işimiz bitti," diyor Ryan. "Ve inişten bir saat öncesine kadar yalnız kalmak istiyorum, sonra kahvaltı ve kahve içeceğiz."

"Tabii ki, Bay Wild." Hostes başını sallar ve tabaklarımızı alır. "Bunu temizlemem için beş dakika verin, sonra çıkacağım."

Sessizce oturup, o gelip giderken, yemeğimizi temizlerken birbirimizi izliyoruz. Dört şişe su koyar ve Ryan'a, bir şeye ihtiyacımız olursa çağırması gerektiğini söyler, sonra küçük bir odaya girip kapıyı kapatır.

"Kendi odası mı var?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Mahremiyete değer veririm," diye cevaplar Ryan ve ayağa kalkar, elimi tutar ve yanına çekerek yatak odasına götürür. "Öğleden sonra çıktık, böylece gece uyuyup sabah yerel saatte Paris'e varabilir ve güne başlayabiliriz. Jet lag'ın etkilerini en aza indirmenin en iyi yolu bu."

"Tamam." Bana karşı birdenbire soğuk davranması hoşuma gitmedi, sanki az önceki sözlerim onu kızdırmış gibi. Ayrıca bu konuyu hiç açmaması da hoşuma gitmedi. "Bak, seni üzdüysem özür dilerim, ama sen bana yalan söyleme demiştin ve..."

Aniden Ryan beni ayağlarımdan kaldırıp yatağın üzerine yatırıyor, uzun, ince vücuduyla üzerimi örtüyor ve deli gibi öpmeye başlıyor.

"Kimse yok," diyor dudaklarıma. "Bu uçakta *kimse yoktu*. Bu uçağı iş için kullanıyorum ve biriyle yatmak isteseydim, başka bir yerde yapardım. Burada değil. Sadece sen, Polly."

Yutkunarak, parmaklarımı onun başının arkasındaki kalın, koyu saçlarına daldırıyorum.

"Neden seni kızdırdım?"

"Kızmadım." Burnunu benimkine sürüyor. "*Benim tek düşündüğüm senken*, senin başka birini düşünmen beni sinirlendiriyor."

Cevap veremeden beni tekrar öper. Elleri vücudumda dolaşır ve anında kendimi ona kaptırırım. Dudakları vücudumda gezintiye çıkar, ıslak öpücükler bırakarak giysilerimi çıkarır ve tenimi ortaya çıkarır. Tenini dokunmak istiyorum, bu yüzden gömleğini çekip başından geçiririm. Birbirimizi soyarken kollarımız ve ellerimiz birbirine dolanır, sonra çıplak kalırız ve o beni öpmeye devam ederken birbirimize sıkıca sarılırız.

Ryan'ın ağzı, dünyadaki en sevdiğim şey olabilir.

"Sana doyamıyorum," diye inliyor göğsüme. "Seni düşünmeden duramıyorum ve sen benimleyken, altımda, bana karşı olduğunda, bu neredeyse yetmiyor."

"Biliyorum." Parmaklarımı saçlarına geçirip onu yukarı çekiyorum, böylece seksi dudaklarını öpebileyim. "Biliyorum, Ryan."

"Ve seksi ağzında yazan adım beni neredeyse mahvediyor."

Elini yanımdan, kalçamdan ve bacaklarımın arasına indirirken dudaklarımı tekrar öper ve dudaklarımı şakacı bir şekilde gıdıklar.

"Sırılsıklam olmuşsun."

"Az önce söylediğin gibi şeyler söyleyip, beni öpüp, bunun bana hiçbir etkisi olmayacağını mı sanıyorsun?" Ona gülümserim ve parmağı içime girince iç çekerek "Her zaman çok *iyi* geliyor." derim.

Bir eliyle boğazımı kavrayarak - itmeden, sadece dinlenerek - Ryan kendini içime bastırıyor ve ikimiz de zevkten inliyoruz.

"Senden başka *kimse yok*," diyor ve hareket etmeye başlıyor. Bacaklarımı kalçalarına daha yükseğe kaldırıyorum ve o hızını artırırken tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. Boynum gerildiğinde dişleri kulağımın altındaki deriye yapışıyor ve sonra "Sen *her şeysin*," diye homurdanıyor.

Bu adamla birlikteyken kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim. Sözleri beni uçurumun kenarına götürüyor. Yüksek sesle çığlık atıyorum ve orgazm beni sararken ona sıkıca sarılıyorum.

İki son hamle ile Ryan kontrolünü kaybeder ve içime boşalır. Nefesimizi toplamak için bir dakika bekledikten sonra Ryan omzumu öper, sonra dudaklarıma öpücükler kondurur, ardından yataktan kalkar ve benim evimdekinden daha büyük bir banyoya girer. Suyun akışını duyarım, sonra sıcak bir havluyla geri döner ve beni temizlemeye başlar.

"Sen gördüğüm en seksi kadınsın." Bunu sanki hava durumundan bahseder gibi basitçe söylüyor.

Ve ben gülerek burnumu çekiyorum çünkü hayatımda hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti.

"Bunu pek komik bulmadım." Hazel rengi gözleri benimkilere bakarken havluyu bir kenara atar ve yatağın üstünü örter, sonra ikimiz de yatağa girip rahatça uzanırız. Yan yana, yüz yüze uzanırız ve ben elimi yanağımın altına koyarım.

"Yani, iltifatın için teşekkür ederim, ama Ryan... Senin geçmişte çıktığın kadınları gördüm. Ya da en azından fotoğraflarında gördüğüm kadınları."

"Ve?"

"Ben uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın değilim."

"Hayır, sen minyon, kıvrımlı, dünyanın en güzel zümrüt yeşili gözlere sahip bir kızıl saçlısın. Saçlarından bahsetmişken." Parmaklarını saçlarına uzatır. "İlk gece birlikteyken saçlarına takıntılı olduğumu biliyor musun? Onlara doyamamıştım. Hala doyamıyorum. Dış güzelliğinin yanı sıra," diye devam eder, "akıllı ve eğlencelisin. Başkalarına yardım ediyorsun. Zamanını ve işini cömertçe paylaşıyorsun. Lanet olsun, müşterilerine kurabiye alıyorsun."

"Bu sadece iyi bir iş anlayışı." Onun övgülerinden içimden içime parlıyorum.

"Dediğim gibi, sen akıllısın."

“Benim de kusurlarım var, biliyorsun.”

Kaşlarını kaldırıyor. "Nedir onlar?"

“Unutkanım. Otele vardığımızda evde ihtiyacım olan bir şeyi unuttuğumu fark edeceğimden eminim.”

"Pasaportun yanında, değil mi?" "O

kadar unutkan değilim."

"O zaman diğerleri yenilenebilir. Başka neyin var?" Bu beni güldürdü.

"Oldukça inatçıyım."

"Fark ettim."

Tekrar gülüyorum ve o bana sırtıyor. "Tanrım, gülümsemeni seviyorum, Ryan Wild." Beni kendine çekip alnımı öpüyor.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye fısıldayarak soruyorum. "*Tüm* sırlarını bilmek istiyorum."

"Bence sen inanılmazsın," diye cevap veriyorum, bu rahat yatakta, karanlıkta, gökyüzünün bu kadar yüksekteyken kendimi güvende hissediyorum. "*Yıllardır* seninle gurur duyuyorum çünkü sen kardeşimin en iyi arkadaşısın. İnsanlara nasıl yardım ettiğini gördüm. Tabii ki zenginsin. Bu uçağın ne kadar ettiğini bilmek bile istemiyorum."

"Yaklaşık altmış milyon," der omuz silkerek ve gözlerim yuvalarından fırlar.

"Lanet olsun, Ryan."

"Ama ne diyordun?"

Yutkundum ve dudaklarımı tekrar yaladım. "Tanrım, bunu kafam almıyor. Her neyse, cömert olduğunu ve çok zeki olduğunu biliyorum. Oğluna karşı harikasın ve muhteşem bir ailen var. Yakışıklılığından bahsetmeye bile gerek yok."

"Hayır, devam et. Ne kadar seksi olduğumu söyle."

Gülerek ona doğru eğilip hızlıca öptüm. "Ayrıca çok alçakgönüllüsün."

"Gerçekten öyleyim."

"Sanırım ben de aynı şeyi söylüyorum. Ben de seni inanılmaz buluyorum."

Parmak uçlarını yanağımdan aşağı doğru kaydırırken gözleri ciddileşti. "Teşekkürler, bebeğim. Birkaç saat uyuyalım."

"Uyuyabilirim." Ona yaklaşıp yanağıma göğsüne yaslayarak derin bir nefes alıyorum. "Artık diğer tüm seyahatlerimi mahvettiğini biliyorsun. Bundan sonra nasıl ticari bir uçuş rezervasyonu yapacağım?"

O gülümser ve başımın üstüne öpücük kondurur. "Ticari uçuş rezervasyonu yapmana gerek yok. Uyu güzel kız."

Bir iç çekerek, kulağımın altında onun kalp atışlarının sesiyle uykuya daldığımı hissediyorum.

"HOŞ GELDİNİZ." Ritz'in bellboyu şapkasını bana doğru kaldırırken, Ryan elimi tutarak beni otelin kapısından içeri, merdivenlerden yukarı ve döner kapıdan lobide içeri götürüyor. Güvenlik ekibi bizi havaalanında karşıladı ve otele kadar takip etti. Şimdi, kulaklık takmış, takım elbiseli iki iri yarı adam bizi içeriye kadar takip ediyor.

Bir an durup etrafıma bakıyorum. Zeminler mermer, uzun koridoru restoranlara uzanan mavi ve altın rengi halılar kaplıyor. Sağda üç basamak çıkınca konsiyerj masası var, resepsiyon masaları da hemen köşede.

Ryan hızlıca check-in işlemlerini hallediyor ve bizi yakındaki asansöre kadar eşlik ediyorlar. İkinci kata çıkıp koridordan ilerleyince sağ tarafta "*Suite Coco Chanel*" yazan çift kapıya varıyoruz.

Gözlerimi kocaman açarak Ryan'a baktım, o da bana gülümsüyordu. "Olamaz."

"Bu taraftan, mademoiselle," diyor adam kapıyı açarken ve bizi içeriye, beni önde, eşlik ediyor. Güvenlik görevlisi koridorda kalıyor. "Tüm süit sizindir, iki yatak odası ve iki banyo var. Her şey istediğiniz gibi, Bay Wild."

Telefonların yerini gösterdi, perdeleri açtı ve bize bilgi verdi, ama kan kulaklarımdan fişkırıyordu.

Ryan moda haftası için *Coco Chanel* süitini ayırtmış. Onun süitinde kalacağım.

"Size birkaç soru sorabilir miyim?" diye soruyorum, o çıkmadan önce.

"Tabii ki. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burası onun orijinal süiti mi?"

"Hayır," diye cevapladı yumuşak bir gülümsemeyle. "Eski dairesi otelin diğer tarafında, altıncı kattaydı ve dükkanını görebiliyordu. 2012'deki yenileme çalışmaları sırasında taşındı ve gördüğünüz gibi, bence Paris'in en güzel manzarasına sahip. Orası Plaza Vendome."

"Çok güzel bir manzara," diyorum, meydanda dolaşan insanlar, geçen arabalar ve çok uzun bir Napolyon

“Burada ona ait orijinal bir şey var mı?”

“Evet, bu odanın sonundaki katlanır paravanlar,” diyor ve onları işaret ediyor. Ryan'ın geride durup, ellerini ceplerine sokmuş, bizi dinlediğini fark ediyorum. “Aslında altı tane vardı, ikisi burada. Diğer dördü Rue Cambon'daki dükkanın üstündeki dairesinde kaldı sanırım. Burası onun orijinal odaları olmasa da, onun istediği şekilde dekore edilmiş ve o deve rengi kanepe, onun kanepesinin tam bir kopyası.”

Her şeyi dinleyip başımı sallıyorum. "Bilgi için teşekkürler."

"Tabii, ben bunun için buradayım. Başka turlar veya sorularınız olursa, çekinmeden sorabilirsiniz."

Ona başımı sallıyorum. Ryan onu takip ediyor ve sanırım bahşış veriyor.

Pencerelere doğru geçip aşağıdaki manzarayı seyrediyorum. Sağ köşede Louis Vuitton, yanında Dior var. Sol tarafta Cartier, caddenin karşısında ise Van Cleef ve Arpels.

Bu caddedeki moda hem çok etkileyici hem de heyecan verici.

Bellboy'un valizlerimizi getirdiğini duyuyorum, sonra Ryan güvenlik görevlisine bir şey fısıldıyor ve kapıyı kapatıyor, artık yalnızız. Kanepenin yanındaki masada duran muhteşem pembe güllerin kokusunu alabiliyorum.

Ryan'ın arkamdan yaklaştığını hissediyorum, omuzlarımı ellerine alıyor ve boynuma öpmek için eğiliyor.

"Konuş benimle," diye fısıldadı. "Gergin görünüyorsun, seni anlayamıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Kollarının arasında dönüp, sakallarıyla pürüzlü yanağını avuçlayarak ona bakıyorum. Bütün bunları *benim için* yaptı. "Bu hafta iki yatak odalı bir süite ihtiyacımız yok."

"Evet, ihtiyacımız var," diye karşılık veriyor. "Biz ana yatak odasında kalacağız, diğer oda senin giyinme odan olacak. Güvenilir bir kaynaktan öğrendim ki, çok fazla kıyafet, çanta, ayakkabı ve daha neyin neyin geleceği belli değil."

Ona bakarken şaşkınlık içinde kalıyorum. "Ne için?"

Ryan gülerek alnımı öptü. "*Senin için*, aptal. Acıktın mı? London ve Drew birkaç saat daha gelmeyecek ve seninle London'ın öğleden sonra alışveriş için randevularınız olduğunu biliyorum. Ama ondan önce bir şeyler yemeliyiz."

"Ne yiyeceğimi bile bilmiyorum." Etrafıma bakıyorum ve hala Coco Chanel süitinde olduğuma inanamıyorum. "Haklısın, çok heyecanlıyım. Belki konuşursak sakinleşirim. Çiçekler çok güzel."

"Ben getirtmiştim," diyor, ben ondan uzaklaşırken kaşlarını çatarak. "Neden gerginsin, bebeğim?"

"Bütün bunları beklemiyordum." Kolumu sallayarak etrafımızdaki odayı işaret ettim. "Sıradan bir süitte kalacağımızı sanıyordum."

"Bu otelde *normal* süit yok," dedi gülümseyerek. "Bunu seveceğini biliyordum, o yüzden ayarladım."

"Kime yalakalık yaptın da bunu aldın?" O omuz silktiğinde gözlerimi devirdim. "Bu konularda naif olabilirim ama bu süitin moda sektöründen önemli biri için rezerve edilmiş olması gerektiğini *ben* bile biliyorum."

"Anna Wintour."

Ona bakakaldım, sonra bayılacakmış gibi hissederek oturmak zorunda kaldım.

"Bu odayı Vogue dergisinin genel yayın yönetmeni *Anna Wintour*'dan mı aldın? Dalga mı geçiyorsun?"

"Başka bir süit almayı kabul etti," diye cevapladı, sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi.

"Tabii ki. Elbette öyleydi." Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, sonra muhteşem kanepenin arkasına dolanıp elimi kanepenin sırt kısmında gezdiriyorum. Ardından odanın kenarına geçip Chanel'in fotoğraflarına bakıyorum. Bazıları Ritz'deki eski dairesinde çekilmiş. "Burada olduğuma inanamıyorum. Bunun için sana her türlü cinsel iyilik borcum var."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Dönüp baktığımda, odanın karşısında duruyor, elleri hala ceplerinde, soğuk gözlerle bana bakıyor. Sesi hakaret dolu ve bu kalbimi acıtıyor. Onun duygularını incitmek istemiyorum.

"Kızgınsın."

"Ben... iyiyim. Seni rahat ettirmek için ne yapmam veya ne söylemem gerekiyorsa yaparım."

Saçmaladığımı fark ettim. Rahatlamalı ve bu hayatta bir kez karşımıza çıkacak fırsatın *tadını çıkarmalıydım*. Normalde bunu karşılayamayacak olmam, bu hediyein tadını çıkarmam için bir engel değildi.

Bu yüzden gülümsüyorum, odanın diğer ucuna koşuyorum ve kendimi Ryan'ın kollarına atıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve tüm gücümle onu öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum dudaklarına, ellerinin kalçalarımın üzerinde duruşunu ve kaslarının ellerimin altında gerilmesini hissederek. "Her şey için *çok* teşekkür ederim. Bu inanılmaz, harika ve bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi, çok minnettarım."

"Rica ederim. Ve bu gülümseme, bir saniye önceki somurtkan suratından çok daha iyi."

"Sanırım sadece çok duygulandım," diye itiraf ediyorum ve alnımı alnına yaslıyorum. "Hepsi bu. *Coco Chanel* süitindeyiz, Ryan."

"Evet, öyleyiz."

"Bu lanet olası harika."

"GELDİM, alışverişe hazırım," diyor London, birkaç saat sonra odamıza girerken. Ryan ve ben oda servisi sipariş edip duş aldıktan sonra, otelin çevresinde kısa bir yürüyüş yaparak ortama alışmaya ve etrafa bakmaya karar verdik. Jet lag'in etkisini atmak ve kendimi yenilemek için tam da ihtiyacım olan şeydi.

London mesaj atıp geldiklerini söylediğinde, odamıza dönüp onlarla buluştuk.

"Mütevazı evime hoş geldiniz," diyorum geniş bir gülümsemeye. "Bakın nerede kalıyorum!"

"Biliyorum," dedi London küçük bir çığlık atarak ve sonra mutlu bir dans yaptıktan sonra beni kucakladı. "Vay canına, Batman."

"Güzel ev," dedi Drew, beyaz gömlek ve koyu mavi kot pantolonuyla yakışıklı bir şekilde arkadan girerken.

"Hangi süitte kalıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Hemingway Süiti," diye cevapladı Drew. "Ve çok saçma. Bu kadar büyük değil, ama çok lüks."

Ona gülümserim. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bence buradaki her oda çok lüks."

"Haklısın," diye karşılık verir London ve Ryan'la tokalaşır. "Başardık. Hadi, siz ikiniz, her şeyi gösterin bana. Bu odada hiç kalmadım."

Her ayrıntıyı inceleyip hayranlıkla izlemek otuz dakikamızı alıyor. İkonun kendisi hakkında spekülasyonlar yapıp dedikodu ve sohbet ediyoruz, ta ki ikimiz de kıkırdayan aptallara dönüşene kadar.

Bu, hayatımın en güzel günüydü.

"Alışveriş randevumuz var," diyor London saatine bakarak. "Otuz dakika sonra."

"Yani, gösterilerden *önce* alışveriş mi yapacağız?" diye soruyorum, ikonik kanepede otururken.

"Evet, çünkü her zaman şık ve bakımlı görünürken, defilelerde giymek için moda evlerinden hazır giyim parçaları isteyeceksin. *Sonra*, her şey bittiğinde, yeni şeyler için tekrar alışveriş yapacağız. Bu gerçekten kötü bir şey değil."

Banka hesabımı zihnimde hesapladım ve terlemeye başladım.

Böyle alışveriş yapıp faturalarımı ödeyemem. "Fazla düşünme," diyor London, erkekler süitin başka bir köşesinde konuşurken

"Bu Ryan'ın ikramı, Poll. Ben hiçbir masrafı üstlenmiyorum, rahatsız olmana gerek yok."

"*Onun* hesabı ödemesi beni pek rahat hissettirmiyor."

"Sana istenmeyen bir tavsiye vereceğim," diyor ve koyu renk saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Ryan bunu senin için yapmak istiyor. İkiniz için. İstedğin her şeyi almanı, bu gezinin her dakikasını gerçekten yaşammanı istiyor. Kabul et, Polly. O bunu karşılayabilir ve bu tamamen onun fikri. Bu bir hediye."

"Biliyorum." Başımı sallayıp uzun ve derin bir nefes alıyorum. "Biliyorum, ama bunlara alışkın değilim. Ve belki de buna alışmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum."

"O parayı çok çalışarak kazandı," diye karşılık verdi. "Çok çalışarak. Hayır işlerine ve yardım kuruluşlarına cömert ve kazandığından daha fazlasını bağışlıyor. Sen ahlaksız bir adamla birlikte olmazsın."

"Öyle demiyorum."

"Sen de çok çalışıyorsun," diye devam ediyor. "Kendini paralıyorsun ve işinde çok iyisin. Bunu bir iş etkinliği olarak gör, Polly. Yeni bağlantılar kuracak ve dükkanın için fikirler edineceksin. Lüks markalar satmasan bile, tüm moda endüstrisi bu markalardan ilham alıyor. Renkler, kesimler, stiller. Her şey birbirine yansıyor."

"Haklısın."

"Yani, iş için. Ve belki biraz da eğlence için." Bana göz kırpar, elimi eliyle kapar ve güven verici bir şekilde sıkar, sonra ayağa kalkar. "Şimdi, caddenin karşısında Louis Vuitton'da randevumuz var."

"Geç kalmak istemeyiz," diyorum, karnımda kelebekler uçuşurken. "Hadi gidip biraz hasar verelim."

"Hanımlar çıkıyor musunuz?" Drew, London'ı kendine çekip tatlı bir öpücük verirken sorar.

"Tabii ki," diye cevapladı London gülümseyerek.

"Butik'te kartım kayıtlı," diyor Ryan, beni de kendine çekip öperken. "Ne istersen al. Fiyat etiketlerine bakıp kendini strese sokma."

"Ryan..."

Dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. "Kendini korkutma," diye tekrarladı. "Ve eğlenmene bak."

"Teşekkür ederim." Yanağını avuçlarım ve ona gülümserim. "*Zaten* eğleniyorum."

ON ALTINCI BÖLÜM

RYAN

Kızlar gittikten sonra Drew bana "Aslında işim var," diyor. "Bir süre süitimize gidip biraz iş halledeceğim."

"Bana uyar," diyorum. "Benim de halletmem gereken işler var. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor Drew ve süitten çıkıyor.

Bilgisayarımı açıp bir e-postaya cevap yazarken kapım çalınır.

Kaşlarımı çatarak bilgisayarı kenara bırakıp kapıyı açtığımda, iki güvenlik görevlisi karşımda duruyordu.

"Bir sorun var," diyor Avrupa ekibimin başı Mark.

"Girin." Polly'nin burada olmadığına sevindim ve geri çekildim. İki adam da içeri girince kapıyı kapatıp onlara döndüm. "Neler oluyor?"

"Claudia Dubois'nın Paris'te olduğu haberini aldık," diye cevapladı Mark.

Ona şüpheyile baktım, pek sevinmemiştim ama şaşırmamıştım da. "O bir podyum mankeni. Tabii ki Paris'te olacak."

"Bu hiç iyi değil efendim," diyor Mark iç çekerek. "Hangi defilelerde yürüyeceğini öğrenebilirim ve sizin Polly ile birlikte o defilelere katılmamanızı sağlayabilirim."

"Siktir et." Sinirli bir şekilde ellerimi saçlarımın arasına soktum. "*Claudia Dubois* gibilerin beni korkutmasına ya da Polly'nin bu seyahatte istediği her şeyi yapmasına engel olmasına izin vermeyeceğim."

"Onun dengesiz olduğunu biliyoruz," diyor Mark omuz silkerek. "Ve büyük olasılıkla olay çıkarabilir."

"O zaman olay çıksın." Ben önemsemeden elimi salladım. "Kendi itibarını zedeler, umurumda bile değil. Polly'nin zarar görmemesini sağla yeter."

"Anlaşıldı," der Mark başını sallayarak. "Birimiz yirmi dört saat boyunca yakınlarda olacağız. Bu kapının önünde bir adamım olacak ve sen hareket halindeyken, her ihtimale karşı seninle birlikte gideceğiz."

"Polly'de alışveriş yaparken şu anda biri var mı?"

"Olumlu. Gözünü bile kırpmadı. Senin her zaman güvenlik görevlilerinin yanında olmasının normal olduğunu düşünüyor olmalı."

"İyi. Sorarsa, normal olduğunu söylerim. Onu güvende tut. O *tek önceliğimiz*."

"Efendim, size karşı gelmek istemem ama önceliğimiz *sizsiniz*."

"Siktir et. Kendimi koruyabilirim. Polly'ye bir şey olursa, kafalarınızı alırım." Mark anlayışla başını sallar ve iki adam ayrılır.

İKİ SAAT SONRA, Polly ve London, yüzlerinde gülümsemelerle alışveriş poşetleri taşıyarak geri dönerler.

"Döndük," der Polly ve bir çuval ile bir giysi çantasını kaldırır. "Biraz ganimet aldım."

London yere bakarak kaşlarını çatır ama Polly fark etmez. Bana doğru koşar ve dudaklarını uzatır, ben de mutlu bir şekilde onu öperim, sonra o tekrar uzaklaşır.

"Tuvalete gitmem lazım," der ve aceleyle uzaklaşır. "Ne oldu?" diye sorarım London'a. "Fazla bir şey almamış gibi görünüyor."

"Almadı," diye onayladı London. "Çok güzel şeyler baktı ama karar veremedi. Sonunda güzel bir bluz ve bir fular aldı."

Ona göz kırparak kaşlarımı çattım. "Hepsi bu mu?"

"Evet." London iç çeker. "Onun neredeyse ağzının suyu akacak kadar beğendiği çantalar ve ayakkabılar olduğunu biliyorum. Dior'a gittiğimizde, ona çok yakışacak bir elbise vardı. *Aslında* ona çok yakışmıştı, çünkü onu denemesi için ikna etmiştim. Ama fiyatını görünce reddetti."

"Siktir," diye mırıldanıp elimi yüzümden aşağıya doğru sürükledim. "Tamam. Yarın onu götüreceğim."

"Senin şansın daha yaver gider," diyor London. "Belki yorgundur. Uzun bir yolculuk, jet lag, falan filan."

"Haklısın." Polly banyodan çıkarken başımı sallıyorum.

"Acıktım," diyor. "Akşam yemeği ne zaman?"

"Rezervasyonumuz var," saatime bakarım, "on beş dakika sonra. İkiniz de tam zamanında geldiniz."

"Üstümü değiştireyim mi?" diye sorar Polly.

"Harika görünüyorsun," diyor London onu rahatlatarak. "Değişmene gerek yok."

"İyi." Polly'nin omuzları rahatlar. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum. İçeride kalıp oda servisi çağırmak, onunla sevişmek ve sonra uyumak isterdim. Ama onun da arkadaşlarımızla vakit geçirmek istediğini biliyorum. Polly bana gülümser. "Hadi yemeğe gidelim."

"İŞTE BU KADAR KAHVALTI," diyor Polly ertesi sabah oda servisi masayı hazırlayıp bizi yalnız bıraktıktan sonra. "Bunlar çikolatalı kruvasan mı?"

"Evet." Ona kahvesini dökerken, sevdiği krema ve şekeri eklerken ve yatağına götürürken gülümsüyorum. Sonra kruvasan, biraz çilek ve yoğurdu bir tabağa koyup ona da götürüyorum.

"Bu porselenler çok *güzel*," diyor, fincanı inceleyebilmek için havaya kaldırarak. "Çok zarif ve şirin."

"Sanırım satıyorlar," diyorum ve kendi kruvasanımdan bir ısırık alıyorum. "Eğer istersen alabilirsin."

"Burada yemek daha güzel," diyor ve pastasını ısıtıyor. Bir saat önce içindeyken yaptığı gibi inliyor ve gözlerini kapatıyor. "Tanrım, buradaki yemekler çok *lezzetli*."

"Fransız yemekleri muhteşem," diye katılıyorum. "Omlet ister misin? Pastırma? Her şeyden biraz getirdiler."

"Pastırma," diye kabul etti. "Ve daha fazla kahve. Peki, bugün ne yapıyoruz?" Yarın kadar hiçbir gösteri veya parti başlamaz herhalde.

İçeceklerimizi ve yiyeceklerimizi yeniledikten sonra masayı yatağa yaklaştırmaya karar verdim.

"Alışveriş yapacağız. Sadece sen ve ben."

Bu sözler onun gözlerini parlatır. "Öyle mi? Çok isterim."

"Dün Londra'da eğlenmedin mi?" Ona kahveyi uzatıyorum, o bir yudum alıyor ve sonra fincanına kaşlarını çatarak bakıyor. "Bana söyleyebilirsin, ben sır tutarım."

Bu onu gülümsetir ve omzuma öpmek için eğilir.

"Biliyorum. Eğlenmedim değil. Eğlendim. Londra markalar hakkında çok bilgili ve mağazalardaki satış elemanlarını tanıyor, bu yüzden orada tanıdağ olması çok güzel."

"Tamam." Sözlerini dikkatlice seiyormuş gibi görünen yüzünü izliyorum.

"Aldığım bluzu çok beğendim," diye devam ediyor. "Ve evet, başka şeyler de gözüme çarptı."

"Ama?"

"Ama Chanel'e gitmek istiyorum," diyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ve zorluk çıkarmak istemedim çünkü o bizim için randevuları ayarladı. Chanel'in hazır giyim kıyafetlerini *ok seviyorum*. Evet, Dior'da da beğendiğim bazı şeyler vardı, ama Chanel'in neler sunacağını görmeden orada para harcamak istemedim, çünkü defilelerden sonra yeni sezon ürünlerini alana kadar kendimi çılgına çevirmek istemiyorum. Anlatabildim mi?"

Her şey mantıklı gelmeye başladı ve rahat bir nefes aldım. Para konusunda telaşlanmıyor, düşünceli ve seçimlerine zen gösteriyor.

Bunu saygıyla karşılıyorum.

"Anlıyorum. nce Chanel'e randevu ayarlayayım, istediğini seç, sonra Dior'a gidip başka bir şey almak istersen alırız."

"Teşekkürler." Bu fikre çok sevindiği belli oluyor. "Peki ya mücevherler?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne olmuş onlara?"

"şey, sana bir şeyler almak istiyorum. Cartier, Van Cleef ve Arpels, Chopard... Tercih ettiğin bir şey var mı, yoksa hepsine gidelim mi? Hepsi buradalar, yolumuzun üstünde."

O yeşil gözleriyle bana bakıyor ve sonra dudağını ısırıyor. "Hepsi harika markalar." Sesi yumuşak ve bu beni gülümsetiyor.

"Tercih ettiğin var mı?" "Pek yok."

"O zaman hepsine gidelim." Bir parça pastırme alıp ısırıyorum. "Bugün yorgun düşene kadar alışveriş yapacağız. Susayabiliriz."

Polly gülüyor ve sonra başını sallıyor. "Neden bu bir *Pretty Woman* filmindeki gibi hissediyorum?"

"Ne açısından?"

"Bilirsin... zengin adam fakir kızı Rodeo Drive'a alışverişe götürür."

Bu karşılaştırmayı pek sevmediğim için başımı sallarım. "Ben sadece alışveriş seven bir kadına deli olan bir adamım ve onu deli gibi şımartmak istiyorum. Ayrıca Rodeo Drive'da değiliz. Paris'teyiz."

Polly'nin omuzları heyecandan titriyor.

"*Kesinlikle* Paris'teyiz. Bir saatten az bir sürede hazır olabilirim." "O zaman randevuları ayarlamaya başlayayım."

Banyodan çıktığında, kendi dükkanından aldığını bildiğim siyah bir elbiseyle muhteşem görünüyordu. Kalın saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve makyajı mükemmeldi. Ben de tüm gün için randevuları ayarlamayı başarmıştım.

Ve tam da istediği gibi, Chanel'den başlıyoruz.

"Vay canına," diye fısıldadı Polly, lobide paparazzilerin Ritz'in önünde toplandığını görünce. "Neler oluyor?"

"Moda haftası," diye hatırlatıyorum ona. "Ünlüleri görebilmek için bekliyorlar."

"Peki, ben onları hayal kırıklığına uğratacağım" diye cevaplar, dışarı çıkarken. Hemen fotoğraf makinelerinin deklanşörleri çalmaya başlar ve biri bana seslenir. "Bay Wild, bizim için poz verir misiniz lütfen?"

Güvenlik görevlileri etrafımızı sararken başımı sallıyorum ve Chanel mağazasına doğru yola çıkıyoruz.

"Bu delilik," diyor Polly. "Bu kelimeyi sürekli kullanıyorum, can sıkıcı olabilir ama başka kelime bulamıyorum. *Orijinal* mağazaya mı gidiyoruz?"

"Evet, Rue Cambon'daki mağaza."

"Ağlayabilirim," diyor ve heyecanla neredeyse zıplayarak elimi sıkıyor. "Uyarılmış ol."

"Not aldım." Mağazaya girerken elini dudaklarıma götürdüm. Hemen bize atanan satış danışmanı bizi karşıladı ve üst kattaki özel alışveriş odasına götürdü.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Stephan, bugün size eşlik edeceğim." Polly'ye gülümser. "Ne görmek istersiniz?"

"Giysiler," der Polly hemen. "Özellikle elbiseler. Burada olduğum süre içinde gösterilerim, akşam yemeklerim ve belki bir iki partiye katılacağım ve mümkünse çoğunlukla Chanel giymek istiyorum."

"Bunu kesinlikle halledebiliriz," diyor Stephan göz kırparak. "Eşyalarınızı burada bırakabilirsiniz, güvenlidir. Benimle gelin. Denemeniz için birkaç parça seçelim. Arkada çok güzel olduğunu düşündüğüm birkaç parça var, onları da getireyim."

Polly bana dönerek gülümsüyor ve adeta ışık saçıyor. "Arkada kıyafetleri var."

Kızımın eğlendiğine sevindim ve gülümseyerek geride kalıp Polly ve Stephan'ın kıyafetler ve Polly'nin ilgilendiği renkler hakkında konuşmalarını dinledim. Bir anda kendimi özel odamızda şampanya ile buldum ve Polly giyinmek için soyunma odasına girmişti.

Çıkarken, üç elbise, bir palto, iki çanta ve üç çift ayakkabı almıştı. Butikten çıktığımızda yanakları kızarmıştı; tüm paketleri otele gönderilmişti, orada bizi bekliyor olacaktı.

"Tamam, çok eğlenceliydi," diyor ve elimi eline alıyor. "O yeşil elbise..."

"İnanılmaz güzel," diye sözünü tamamlıyorum. "Şimdi Dior'a gidiyoruz." "Oh, sanırım yeterince var..."

Kaldırımda ona dönüp onu öpüyorum ve geri çekildiğimde başparmağımla alt dudağını okşuyorum.

"İstediğin her şeye sahip olacaksın," diyorum, tartışmaya yer bırakmadan. "London orada sana yakışan bir elbise olduğunu söyledi."

"Güzel bir elbise," diye kabul etti

Polly. "O zaman senin. Gidelim."

Onun alışveriş yapmasını, satış görevlileriyle etkileşime girmesini, kıyafetleri denemesini ve onu mutlu eden şeylere heyecanlanmasını izlemek benim için adeta bir bağımlılık. Eğer isteseydi, mağazadaki her şeyi ona alırdım.

Kuyumcuları dolaşıyoruz, ona yakışan ve zevkine uygun parçalar seçiyor ve sonunda süitimize döndüğümüzde, bulduğu tüm parçalar ana oturma odasındaki masanın üzerinde onu bekliyor.

"Ryan," diyor, küçük bir kutu ve çanta dağı önünde dururken.

"Evet, bebeğim?"

"Bu muhtemelen hayatımın en güzel günüydü." Bana döner ve gözlerinde yaşlar görürüm.

"Hey, ağlama."

Onu kollarımın arasına alıp kanepeye otururum ve kucağıma oturturum. Başparmağımla yanaklarından akan gözyaşlarını silerim.

"Konuş benimle, bebeğim."

"Gençliğimden beri böyle alışveriş yapmayı hayal ederdim," diyor, çenesi duygudan titriyor. "Ve bu hep bir hayal olarak kaldı. Ama sorun değil. Ama bugün, bu hafta, sen bunu gerçeğe dönüştürdün. Sana bunu asla ödeyemem."

"Ah, tatlım." Yanağına, sonra dudaklarına öpücük kondurup saçlarını yüzünden çekiyorum. "Sana söyledim, bana hiçbir borcun yok. Ben de harika bir gün geçirdim."

"Bence gerçekten öyleydi," diyor gözyaşları içinde gülerek. "Bir şeylere heyecanlandın ve çok güldün. Bir an bile sıkılmış gibi görünmedin."

"Sıkılmadım. Senin alışverişini izlemek çok seksi. Ve Dior'da daha sonra başka hiçbir şey giymeden giymeni istediğim bir çift topuklu ayakkabı var." Kaşlarını kaldırdı. "Aklında olanları biliyorum ve sana garanti ederim, bu kesinlikle olabilir."

"Güzel." Onu nazikçe öptüm, ama o kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, bebeğim. Bir sorum var." "Sana her şeyi söylerim."

"Chanel'de sana almama izin vermediğin bir çanta vardı. Sen parasını ödedin. Neden o kadar önemliydi?"

"O çanta için yıllardır para biriktirdim," diye itiraf ediyor. "Kendime almak istiyordum. Bunun için çok çalıştım ve planladığımdan veya biriktirdiğimden biraz erken oldu ama Paris'teyim, Coco'nun orijinal mağazasında ve hayalimdeki çanta burada. Almak zorundaydım."

"İyi yaptın." Saçlarını boynundan çekiyorum. "Londra'ya yeni aldığın şeyleri göstermek isteyeceğini biliyorum."

"Gösteririm," diyor ama kalkmak için kıpırdamıyor. "Ama burası çok güzel, özellikle de bugünkü koşuşturmacadan sonra. Sessizlik, senin kollarında olmak, tam da olmak istediğim ve yapmak istediğim şey."

"Anlıyorum." İç çekip başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Jake'le konuştun mu?" diye soruyor.

"Az önce mesajlaştık," diyorum. "Muhtemelen uyuyordur ya da atların bakımını yapmak için uyanmıştır."

“O iyi mi?”

“Harika. Beni rahatsız etmememi ve dikkatimi

sen.”

Bunu duyunca başını kaldırıp güldü. "Yok canım." "Yaptı. İyi vakit geçirdiğimiz için mutlu."

Gülümser ve bir kez daha bana yaslanır. "Jake'in doğum günü ne zaman? Buradayken ona bir şey almalıyız."

"Aralık ayında on altı yaşına giriyor."

"Ona kesinlikle eğlenceli bir şey almalıyız. Avrupa'da çocukların memlekette bulamayacağı popüler moda mağazaları var. Ona bir şeyler bulacağım."

“Tatilde birlikteyken benim çocuğumu düşünmen inanılmaz seksi, biliyor musun?”

"Onu çok seviyorum," diye mırıldanır. "Ona karşı zaafım var."

"Ben de." Elimi sırtında gezdirdikten sonra tekrar yukarı çıkardım ve muhteşem saçlarına daldırdım. "Akşam yemeğine kadar birkaç saatimiz var."

“Gerçekten mi? Ne yapalım?”

Onu kaldırıp yatak odasına doğru taşırken gülümser. "Birkaç fikrim var."

"Ayakkabılarım orada," der, omzumun üzerinden az önce çıktığımız odayı göstererek.

"Sonra," diye cevapladım. "Sonra benim için giyebilirsin. Şu anda sadece *seni* istiyorum."

Onu soyarken iç çekiyor ve ikimiz de çıplak ve terli, yoğun bir orgazmdan nefes nefese ve mırıldanarak, onu kendime çekip uzun ve derin bir öpücük veriyorum.

Ona aşığım. Her zerremde hissediyorum. Ve ona tam olarak ne hissettiğimi söylemek istiyorum.

Ama söylemeden önce telefonum çalıyor ve arayan Jake.

"Üzgünüm, bebeğim."

"Önemli değil. Konuş."

Onun burnunu öptüm ve telefonumu almak için yuvarlandım. "Selam, dostum." "Baba?" Hemen oturdum, tüm kaslarım tetikte.

"Yaralandın mı? Ne oldu?"

"Ben iyiyim." Telefonun diğer ucunda burnunu çekiyor. "Baba, Blossom'u kaybettik. Dr. Randolph'u aramak zorunda kaldım, hemen geldi ama

Blossom'u kurtaramadı."

"Sakin ol, dostum. Ben buradayım. Derin nefes al. Ne oldu?"

"O..." Ben başıma tişörtü geçirip FaceTime'ı açarken o yine burnunu çeker ve Jake aramayı kabul eder. "Merhaba."

"Merhaba. Her şey yoluna girecek. Sana kızgın değilim. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Jake tekrar ağlamaya başlar ve bu benim kalbimi parçalar.

"Kolik oldu," nefesini toplayınca söylüyor. "Bu sabah dışarı çıktığımda acı çekiyordu. Anladım, ben de Dr. Randolph'u aradım ve o geldi. Mac da buradaydı, onu da aradım ve o da yardıma geldi. Yalnız değilim."

"İyi." Orada olmadığım için *kendimi* çok suçlu hissederek başımı sallıyorum. "İyi."

"Acı çekiyordu ve onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu baba. Ben onun başını tuttum, öptüm falan, Dr. Randolph onu yatırırken. Baba, bütün gece acı çekmiş, tek başına. Ona yardım edemedim."

"Bilmiyordun." Başımı sallıyorum ve onu sakinleştirmek için sarılabilmeyi diliyorum. "Bilemezdin dostum. Senin suçun değil, o acı çekip korkarken son anda onun yanındaydın. Bu önemli."

"Geri dönmeliyiz," diyor Polly ve başımı kaldırıp onun da giyinmiş ve gözyaşları içinde olduğunu görüyorum. "Onun yanında olmalısın."

"Hayır," diyor Jake ve gözlerini siliyor. "Eve gelmeyin. Ben iyiyim. Diğer atlar da iyi. Dr. Randolph hepsini kontrol etti. Sadece garip bir olaydı, hepsi bu. Mac burada, Millie teyze de geliyor. Büyükannem ve büyükbabam da onunla gelebilirmiş. Etrafımda bir sürü insan var."

"Telefonu alabilir miyim?" diye sorar Polly, elini uzatarak. Onun isteğini yerine getiririm ve o Jake'e bakar.

"Sen bu geziden daha önemlisin," der, tartışmaya yer bırakmadan. "Babanı eve istiyorsan, söyle yeter, hemen uçağa atlarız. Dürüst ol Jake."

"Gerçekten," diye ısrar eder. "Şimdi daha iyiyim. Sadece üzgünüm, ama eve dönmek Blossom'u geri getirmez. Sadece sizinle konuşmak istedim, anlıyor musunuz?"

"Elbette biliyorum, bu yüzden ihtiyacın olursa eve geleceğiz diyorum."

"Hayır." Onun kararlı bir şekilde başını salladığını görebiliyorum. "Fikrimi değiştirirsem babamı ararım, ama ben iyiyim."

Polly gözlerini ona dikip, gördüğü şeyden memnun kalmış gibi başını salladı.

"Tamam o zaman. Üzgünüm Jake. Gerçekten üzgünüm. Baban geldi."

"Polly biraz otoriter," Jake, ben tekrar görüldüğümde yarı gülümseyerek diyor. "Biraz korkutucu."

Gülerek omzumu silktim. "Haklısın galiba. Bir şey olursa gece gündüz fark etmez, ara beni. Söz?"

"Söz," der iç çekerek. "Teşekkürler. Daha iyi hissediyorum."

"Güzel. Git biraz uyu ya da zombi öldür."

"Harika fikir," diyor. "Biraz zombi öldüreceğim. İyi eğlenceler. Görüşürüz."

Bununla birlikte, o gider ve ben de az önce beni ona karşı tam ve koşulsuz bir aşka sürükleyen kadına bakarım.

"Aranıza karıştığım için özür dilerim, ben sadece..."

Ağzını ağzımla kapatıp uzun ve yavaşça öpüyorum, geri çekilip ona baktığımda yeşil gözleri yuvarlaklaşmış, dolgun, şişmiş dudakları aralanmış.

"Jake'i koruyordun, teşekkür ederim."

"Sanırım." Dudaklarını parmaklarıyla kapatıyor. "Nefret etmediğine sevindim."

Gülüyorum ve onu kendime çekip onunla birlikte yatağa uzanıyorum. "Hayır, nefret etmedim. Sana ve çocuğuma gösterdiğin ilgiden çok minnettarım. Hadi, biraz uyuyalım, bebeğim."

"Kulağa hoş geliyor."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

POLLY

"Evde her şey yolunda mı?"

Telefonumdan başımı kaldırıp, gömleğinin manşet düğmelerini ilikleyen Ryan'a gülümsedim. O kadar uzun boylu ve bronz teni beyaz gömleğine o kadar yakışıyordu ki, içim eridi.

Ve o, hayatımda manşet düğmesi takan tek erkek olabilir.

"İyi." Gülümserim ve çalışanlarıma gönderdiğim mesajı bitiririm. "Mağazada her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Yeni elmalı tart kurabiyeleri sonbaharda çok beğenildi."

Telefonumu küçük çantama koyup ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm ve kravatını bağlamak için yanına gittim. Ona rahatça ulaşabilmek için bir tabureye çıkmam gerekti ve bu onu gülümsetti. Ryan, ellerimle ipek kumaşı işlerken o muhteşem ela gözleriyle beni izliyordu.

"İnanılmaz bir hafta oldu," diyorum mutlu bir iç çekişle. Günde en az iki üç defileye, akşam yemeğine ve partiye gittik, moda dergilerinde okuduğum veya televizyonda gördüğüm insanlarla tanıştım. London, tanıştırmak ve sohbet başlatmak için yanımdan ayrılmadı. Bir kez bile kendimi yabancı hissetmedim.

Hatta Anna Wintour'a süit için teşekkür etme fırsatı bile buldum ve onunla konuşurken kekelemedim.

"Beğendiğine sevindim," diyor ve elini kolumda yukarı aşağı gezdiriyor. "Henüz bitmedi."

"Ryan, bana başka bir şey almayabilirsin. Yarın alışveriş günü olduğunu biliyorum ama cidden, zaten çok şey yaptın, ben *iyiyim*. Hayır, iyiden de öteyim. Harikayım."

Bağlı kravatı düzeltirken, o eğilip alnıma dudaklarını bastırdı.

"Beğenmediğin hiçbir şeyi almak zorunda değilsin." İtiraz etmeye başlıyorum ama parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Evlerin seninle flört etmesine izin ver Polly. Ne sunduklarına bak. Deneyimin tadını çıkar ve sadece sevdiğin şeyleri al."

Ona yaklaşıp kollarımı doladım ve onu sıkıca sarıldım. O da hemen beni kollarının arasına aldı ve bir an öylece durduk.

Ryan'ın kollarında olmak gibisi yok dünyada.

Ve ona, sevdiğim şeyi almak demek, sadece onu benden almak demek olduğunu söylemek istiyorum.

onu

alma "Bu hafta beni çok şımarttın."

k "Amaç da buydu." Saçlarıma gülümsediğini hissediyorum. "Bugün

anla

mına

geldi

ğini

söyl

eme

k

istiy

oru

m.

Bugün sana ne kadar muhteşem olduğunu söyledim mi?"

Gülerek geri çekilip ona gülümsemek için başımı kaldırıyorum. "Muhtemelen bir ya da iki kez."

"Bu yeşil elbise," diyor, bakışlarını vücudumda gezdirerek, "yasa dışı olmalı."

"Son gün için sakladım," diyorum ve osmanlıdan inip onun için bir tur dönüyorum. "İpek cennetteymiş gibi hissettiriyor ve itiraf ediyorum, göğüslerim bu elbiseyle çok güzel görünüyor."

"Muhteşem," diye onayladı, gözleri şehvetle parlıyordu. "On dakika sonra aşağıda London ve Drew ile buluşacağız. Yoksa bu elbiseyi ne kadar beğendiğimi sana gösterirdim. Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, sadece rujumu sürmem lazım." Banyoya geçip dudaklarıma ruj sürüyorum, ayakkabılarımı giyip ayak bileği kayışlarını bağladıktan sonra sabırla beni bekleyen Ryan'ın yanına dönüyorum. "En güzel elbiseyi sona sakladım, ama en çok görmek istediğim gösteri de sonuncu."

"Chanel," diyor gülümseyerek ve bana öpücük verip kapıyı açıyor. "İtiraf ediyorum, onların ne sunacağını ben de merak ediyorum."

Asansörle lobide inip, bizi bekleyen Drew ve London'la buluşuyoruz.

"Vay canına, Poll," diyor London. "Podyumda yürümelisin."

Gülerek başımı sallıyorum. "Çok tatlısın, sen de muhteşem görünüyorsun. O pembe tulum çok güzel."

"Rahat olması da cabası," der göz kırparak. "Hadi gidip güzel kıyafetlere bakalım mı?"

"Tabii ki."

Ryan elimi tutar ve döner kapıdan çıkıp flaşların yağmuruna tutulan kalabalığın içine gireriz.

"Bekle," diyor, ayaklarıma bakarak kaşlarını çatarak. "Kayışın çözülmüş."

Herkesin önünde, önümde diz çöküyor, kemeri bağlayıp çıplak baldırına dudaklarını bastırıyor, sonra ayağa kalkıp elimi tekrar tutuyor. Tüm vücudum tetikte, onunla o kadar uyum içindeyim ki, bir an önce süitimize dönüp bütün gece sevişmek istiyorum.

Ama daha sonra geri döndüğümüzde tam olarak bunu yapabileceğimi bilerek yetinmek zorundayım.

"Ayağının takılmasını istemedim."

Kalbim deli gibi atıyor ve paparazziler sorular soruyor, ama tek görebildiğim Ryan'ın gülümsemesi ve bizi bekleyen arabaya doğru beni götürmesi.

"Bu çok seksi oldu," diyor London karşımızda otururken. "Ve çektikleri fotoğraflarda *muhteşem* görünecek."

Kalbim hala deli gibi atıyor. Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

BUGÜN ÇOK HIZLI GEÇTİ. Chanel defilesi muhteşemdi ve yarın bana sunulan hiçbir teklifi reddetmenin zor olacağını biliyorum.

Son bir saattir partideyiz ve itiraf etmeliyim ki, artık partiden sıkılmaya başladım. Her zaman gördüğüm yüzler ve aynı konuşmalar... Paris'teki zamanımız azalırken, açıkçası Ryan'la baş başa vakit geçirmek istiyorum.

"Martininiz, hanımefendi," diyor garson içkimi verirken. "Ve biri bunu size iletmemi istedi."

Bana bir peçete uzatıp hafifçe eğildikten sonra uzaklaşıyor. Ryan'a dönüyorum ama o tanımadığım biriyle sohbet ediyor.

ben de katlanmış peçeteyi açtım ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Ondan uzak dur.

Hepsi bu. İmza yok. Sadece bu dört kelime. "Bu ne?"

Ryan'ın omzumdan okurken kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Garson, birinin bunu bana teslim etmesini istediğini söyledi. İnsanlar tuhaf, Ryan. Tabii itiraf edecek bir şeyin yoksa."

O gerçekten gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Bunu tuhaf bir şey olarak kabul edelim, çünkü sen benden kesinlikle uzak durmuyorsun. Tabii *beni* kastetmişlerse."

"Belki Drew'u kastetmişlerdir."

Ryan yine sırtıttı. "Herkesi kastetmiş olabilirler. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Aslında, buradan çıkıp *seninle* biraz yalnız kalmak istediğimi söylemek yanlış olur mu? Oda servisi çağırabiliriz ya da yürüyüşe çıkıp bir kafe bulabiliriz... Fark etmez. Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım var. Bu küçük kasaba kızı için çok fazla oldu."

Gözleri ısınır ve eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırır. "Hiçbir şey istemezdim. Hadi. Gidelim buradan."

Telefonunun ekranına dokunarak, sanırım arabayı çağırıyor, ve biz de London ve Drew'a ayrılacağımızı haber vermek için onlara dönüyor.

"Seni suçlamıyorum," diyor London göz kırparak. "Git biraz dinlen. Biz de fazla kalmayacağız."

"Kıskandım," diyor Drew ve bana sırtlıyor. "Ben de gitmeye hazırım. Görüşürüz."

Kapıya doğru ilerlerken aniden bir kadın Ryan'a sarılır.

"Merhaba sevgilim. Bugün seni seyirciler arasında görünce çok *şaşırdım*, şehre geldiğini haber bile vermedin." Dudaklarını bükerek beni gözlerimle izler. "Ne sihirli bir sürpriz, bebeğim."

Ona öpücük vermek için yaklaşır ve ben de artık yeterince gördüğüme karar veririm.

"Bu yepyeni elbiseye kan bulaşmasını istemem, ama buna değer olabilir."

."

Ryan kadını omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırdı. "*Bu* minik şey *de* kim?" diye sordu, sanki çöpten bir şey kokmuş gibi burnunu kırıstırarak.

"Senin en kötü kabusun olabilirim," diyorum dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

"Senin en kötü kabusun olabilirim," diyorum dişlerimi göstererek gülümseyerek. "Özellikle de erkeğime dokunmaya çalışmayı bırakmazsan."

"İyi akşamlar, Claudia," der Ryan, kolunu bana dolayarak ve bir kez daha kapıya doğru döneriz.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye bağırır Claudia. "Siktir git Ryan! Sen berbat bir sevişiyorsun!"

Arkamızı dönmeden bekleyen arabaya biniyoruz ve kapı kapanınca derin bir nefes alıyorum.

"Peki." Yavaşça nefesimi veriyorum. "Eğlenceliydi."

"Üzgünüm," diyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum.

"Claudia Dubois'yla yattın mı?" Koltuğumda dönüp ona bakıyorum.

"Yıllar önce," diye tereddüt etmeden onayladı. "Sonra onun deli olduğunu anladım ve hemen ilişkimizi bitirdim."

Kafamı sallayıp koltuğumda düzeliyorum. Ona kızgın değilim. Hiç onun suçu değil. Daha çok... eğleniyorum. Dudaklarımdan kaçan kıkırdamayı tutamıyorum.

"Az önce *güldün* mü?" diye soruyor.

Cevap veremiyorum. Tek yapabildiğim daha fazla gülmek. O kadar çok gülüyorum ki yanlarım ağrıyor ve yanaklarım acıyor.

Ritz'e vardığımızda kapı benim için açılır ve daha fazla flaş patlar, ama gülmeyi kesemiyorum. Ryan arabadan koşarak elimi tutar ve içeri girip asansöre doğru yürürüz.

Sakinleşmeye başlamıştım ki, asansör kapısının arkasındaki aynaya baktığımda gözlerim Ryan'inkilerle buluştu ve kahkahalarım yeniden başladı.

Asansör kapısı açıldığında ve süitimize doğru yürürken Ryan konuşmuyor.

Ama içeri girince, ceketini çıkarırken, "Başka bir kadınla birlikte olmam seni bu kadar eğlendiriyor mu?" diyor.

"Hayır." Başımı sallayıp elimi göğsüme bastırarak sakinleşmeye çalışıyorum.

"Hayır, onun kalbini boğazından söküp çıkarmak istedim."

Kaşlarını kaldırır. "Öyleyse."

"Yüzündeki ifadeydi." Düşündükçe daha da gülümsüyorum. "Çok şok olmuştun, çok *endişeliydin*. O ise sana sanki bir ağaçmışsın ve o da akan bir nehre düşmek üzereymiş gibi yapışmıştı. Sonra onunla yattığını doğruladın ve kafamda bir görüntü canlandı."

Konuşmaya devam edemiyorum. Düşmemek için kanepeye oturmam gerekiyor ve biraz daha gülüyorum. Sonunda her şey yavaşlıyor ve zorlukla yutkunuyorum.

"Üzgünüm, ama komikti. Ve sen onu savunmadığın için çok kırılmıştı."

"Öyle mi?"

"Tabii ki, çok kırıldı. Yüzünden okunuyordu. Senin onu şaşırtmak için Paris'e geldiğine gerçekten inanmıştı. *Aşık*."

"Bana öyle deme." Beni işaret edip başını sallar. "Bana *asla* öyle deme. Onunla *bir kez* yattım ve iki kez çıktım, ama sonra bana sürekli öyle seslendi. Onunla ayrılmamın ana nedeni buydu."

"Ama çok sofistike bir Fransız aksanıyla söylemişti," diye hatırlatıyorum ve o da beni öfkeyle bakarak sabitliyor, bu da beni güldürüyor. "Tamam, susacağım."

"İyi idare ettin," diyor.

"Bu her seyahatte böyle mi olacak?" diye karşılık verdim. "Reddedilmiş aşk... partnerlerine karşı tetikte mi olmalıyım?" diye sordum, gözleri kısılınca kendimi düzelttim. "Yani, onlardan *bir sürü* var mı?"

"Hayır." Ryan somurtarak ellerini ceplerine soktu. "Ve bunu yaptığı için onu siktir et. Endişelenecek bir şey yok."

"Oh, diğer kadınlar için endişelenmem gerektiğini biliyorum. Kıskanç değilim. Sadece nereye gidersek gidelim bize sarkacaklar mı diye merak ediyorum, böylece tırnaklarımı kesip alaycı tavırlarımı tazeleyebilirim."

Ryan bana doğru yürür, beni ayağa kaldırır, kollarının arasına alır ve yatak odasına doğru gider.

"Hayır. Şimdi sana bu elbisenin bana ne yaptığını göstereceğim."

"Konuyu güzel değiştirdin."

"Ben de öyle düşündüm."

"BURASI ÇOK GÜZEL," diyorum mutlu bir iç çekişle, Ryan ve ben Louvre müzesine giden yürüyüş yolları boyunca dikilmiş uzun ağaçlar ve çiçeklerle süslü muhteşem bir parkta yürürken. Bu bölgenin büyük bir kısmının yürüyerek gezilebilir ve güvenli olmasını çok seviyorum.

Ryan ve ben akşam yemeği için yürüyüşe çıkmaya karar verdik ve iyi ki de çıkmışız.

Paris'te bir haftadır kalıyoruz ama şehri neredeyse hiç görmedim.

"Güzel bir şehir," diye onaylıyor ve bana bakıyor. "Burada bir daire alayım mı? O zaman ne zaman istersen gelebiliriz."

Buna gülüyorum, ama sonra onun şaka yapmadığını fark ediyorum. "Hayır, daire almana gerek yok. Oteller var, biliyorsun."

"Sadece, sık sık gelmek istersen, burada bir evimiz olabilir derken."

Başımı sallayıp çamurlu bir su birikintisinin etrafından dolaştım. "Bazen ekonomik açıdan ne kadar farklı olduğumuzu hatırlıyorum."

Ara sıra ziyarete gelmekten memnunum ama bir daireye ihtiyacımız olacak kadar değil. Ayrıca Montana'da uzun süre uzak kalamayacağımız hayatlarımız var. Bu arada Jake nasıl? Bugün onunla konuştun mu?"

"Hayır, çok meşguldük."

Kaşlarımı çatarak, kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım — rahat giyinmek çok iyi geliyordu — ve gencin numarasını çevirdim.

"Selam Polly," diye telefona seslendi.

"Selam. Bugün senden haber alamadık, o yüzden kontrol ediyorum.

Nasılsın?"

"İyiym. Aslında pek bir şey yok." "Okul nasıl?"

Ryan kaşlarını kaldırır ve ben ona gülümserim.

"Okul sıkıcı ama fena değil, sanırım. Mac, babam yok diye okulu asmamam gerektiğini söyledi, bana sorarsan çok saçma. Ama futbol iyi gidiyor."

Ryan, Jake'in futbol takımına katılmaya karar verdiğini söylediğinde, iyi anlamda şaşırdım.

"Mac haklı, evlat." Gülererek Ryan'a bakıyorum. "Babanla konuşmak ister misin?"

"Evet, muhtemelen konuşmalıyım. Ne zaman dönüyorsunuz?"

"Birkaç gün sonra. Yarın bütün günümüz dolu, ertesi gün uçuyoruz."

"Tamam, güzel. O zaman babamla konuşayım."

Telefonumu Ryan'a verip iki adamın şakalaşmasını dinledim. Jake, pazartesi okula gitmekten kurtulmaya çalışıyor gibi geliyordu, çünkü o zamana kadar eve dönmüş olacaktık ve Ryan bunu kabul etmiyordu.

"Tamam, görüşürüz. Bir şey gerekirse ara. Tamam. Seni seviyorum dostum. Hoşça kal."

Ryan telefonu bana geri veriyor.

"Sesi iyi geliyor," diyorum.

"Dönmemi istiyor," diye cevapladı. "Sesinden anlaşılıyor, ama bunu asla söylemez. Suçluluk duygusu uyandırmak gibi bir adam değildir, bilirsin."

"Gidebiliriz, Ry. Söyledim ya, yarın bir şey almam gerekmiyor.

O kadar çok yeni şey aldım ki, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece bir gün," diyor ve Louvre'u gören Café Marly adlı bir yeri işaret ediyor. "Orada yemek yiyelim."

"Tamam."

Caddeyi geçip merdivenleri çıkarak bir masa istedik ve kısa süre sonra Louvre'un cam piramitlerinden birinin manzarasını gören bir terasta oturduk.

"Ciddiyim," sipariş verdikten ve masaya taze ekmek ve tereyağı geldikten sonra başladım. "Yarın eve gidelim. Ya da *bu gece*."

"Haftanın en güzel kısmını senden almayacağım," diye ısrar ediyor. "Polly, o moda evleri *sana* rnlerini getirmek için randevuları var, bizim sitimizde, ikinci yatak odasında bir yer hazırlayıp sana bir sürü havalı, yeni şey sunacaklar. Bunu yaşamanı istiyorum. Kaçırma."

"Kulağa harika geliyor," diye itiraf ediyorum gülümseyerek. "Uzlaşalım. Sabah moda işlerini halledelim, öğleden sonra her şey bittiğinde gidelim. İkisini de yapalım."

Ryan ekmeğinden bir ısırık alır ve bana bakar. "Emin misin?" "Kesinlikle. Her şey bu kadar harika olsa da, eve, bizim Hayatımıza dönmeye hazırım. Söz veriyorum."

"O zaman uzlaşmaya varabiliriz," diyor ve bana tereyağlı bir parça ekmek uzatıyor. "Teşekkür ederim."

"Hayır. *Teşekkürler*, Ryan. Her şey için. Asla unutmayacağım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYAN

Çalışmam gerekiyor.

Uzun bir günün ardından eve dönüyoruz. Moda evleri kızımı etkilemek için ona yeni ürünlerini gösterip hepsini ona sunarken, Polly de kıyafetleri deniyor ve gardırobuna gerçekten ne eklemek istediğini düşünmek için zaman ayırıyor.

Düşünürken kaşlarının arasındaki küçük endişe çizgileri çok sevimliydi, sonunda her evden birkaç parça seçti.

Çılgınca alışveriş yapmadı ve bunun benim paramı harcamaktan endişelendiği için değil, pratik davrandığı için olduğunu düşünmek istiyorum.

Her şey bittiğinde, ben de birkaç yeni ayakkabı, birkaç gömlek ve bir ceketle eve döndüm. Sanırım Polly bir yerlere bir kemer de sıkıştırmış.

Sanırım *benim* için alışveriş yapmak, kendisi için alışveriş yapmaktan daha eğlenceliydi.

Ve tabii ki, yapmam gereken işi yapmak yerine, bu uçakta masamda oturmuş, yirmi metre ötemde uyuyan Polly'yi izliyorum. Yemekten kısa bir süre sonra yatağa kıvrıldı ve o zamandan beri uyuyor. Koyu kırmızı saçları arkasında dalgalar halinde yayılmış, elleri çenesinin altında kıvrılmış, yan yatmış ve rüya görüyor.

Onun arkasına kıvrılıp ona katılmak istiyorum, ama işime dikkat etmem gerekiyor, bu yüzden iç çekip gözlerimi ovma için gözlüklerimi çıkarıyorum, sonra tekrar takıp e-postalarımı açıyorum.

Tanrım, binlerce okunmamış dosya var. Arthur'u arıyorum.

"Efendim?" Sesi şaşkın geliyor. "Sizi yarın bekliyordum. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Montana'ya dönüyoruz ve az önce e-postalarımı açtım. Arthur, binlerce okunmamış mesaj var. Yardıma ihtiyacım olacak."

"Ben hallederim," diyor hemen. "Ama devam etmeden önce, Polly ile Paris'te iyi vakit geçirdiniz mi?"

Polly'nin yattığı yere bakıyorum ve kalbimin eridiğini hissediyorum. "Evet. Çok güzel zaman geçirdik."

"İyi. Dinle, efendim..."

"Ne kadar zamandır birlikte çalışıyoruz, Arthur?"

Bir an sessiz kaldı, sonra, "Yaklaşık on iki yıl, sanırım." "Artık bana *Ryan* demenin zamanı gelmedi mi?"

Telefonun diğer ucunda boğazını temizlediğini duyarım. "Belki on beş yıl olunca. Şimdi, sana bir özür borçluyum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Evet, efendim, birkaç ay önce seyahatiniz sırasında davranışlarım için. Uçakta kabul edilemez ve haddini aşan bazı şeyler söyledim."

"Evet, söyledin."

"Özür dilerim. İşinden ayrılmak istiyorsan, bu beni ilgilendirmez."

"Hayır, değil. Bak, Arthur, özür dileyerek teşekkür ederim. Uzun süredir birlikte çalışıyoruz ve hayatımın biraz değiştiğini biliyorum. Bir çocuğum, bir kadın ve gerçekten sevdiğim bir evim var. Wild Enterprises'ı çok önemsiyorum ama bazen bu benim ilk ve tek önceliğim olmayacak."

"Anlıyorum," diyor ve ses tonundan gerçekten anladığını anlayabiliyorum. "Ve ne olursa olsun, senin adına mutluyum. Şimdi, e-postanın dışında, nasıl yardımcı olabilirim?"

Arthur'un uçarken halledebileceği birkaç şeyi daha sıralıyorum ve telefonu kapattıktan sonra bir yudum su içiyorum.

"Biliyor musun," diyor Polly yataktan yumuşak bir sesle, hala uykulu gözleri tembelce kırpışıyor, "Seni her zaman *çok* çekici bulmuşumdur, ama itiraf etmeliyim ki, milyarder patronun en sevdiğim olabilir."

Kaşlarımı kaldırıp ona gülümserim. "Öyle mi?"

"Evet. Gömlek kollarını sıvamışsın ve ön kol kaslarının çok çekici olduğu herkes tarafından biliniyor. O seksi gözlükleri takmışsın ve saçlarını parmaklarınla karıştırmışsın. Bilgisayara bakarken yüzünde ciddi bir ifade var ve üstüne üstlük *kendi* özel uçağında uçuyorsun, evet... seksi milyarder patron."

"Onaylamana çok sevindim."

O sırtıyor ama yanıma gelmek için kıpırdamıyor ve aniden aramızdaki altı metrelik mesafe çok uzak geliyor.

"Neden her zaman takmıyorsun?" Polly, gözlüklerimi çıkarıp kenara koyduğumda sorar.

"Çünkü onlara her zaman *ihtiyacım* yok."

Masadan kalkıp kızıma doğru büyük adımlarla yaklaşıyorum. Yatağın örtüsünü kaldırdığımda, kaşlarımın saç çizgisine kadar yükseldiğini hissediyorum. "Bunun altında çıplak olduğunu neden bilmiyordum?"

"Sormadın ki." Gülümsüyor ve ben kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken dilinin ucunu dişlerinin arasına alıyor. Gözleri vücudumu tarıyor, pantolonum kalçalarımın kayıp ayak bileklerime düşerken zümrüt rengi gözleri ateşle doluyor.

Dudaklarını yalar ve davetkar bir şekilde sırt üstü yatar, beni gülümsetir.

"Kollarını başının üzerine kaldır ve avuçlarını duvarın üstüne bastır yukarıya doğru bastır."

Gözleri heyecanla parlar ve söyleneni yapar, kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayıp onu içime alırken beni izler. Yumuşak teni pürüzsüzdür, pembe meme uçları benim bakışlarımla kabarıyor. Hafifçe kavisli karnı öpülesi ve inanılmaz *güzel*, bacaklarının arasındaki o büyülü yere uzanıyor.

Polly dudağını ısırıp ve ellerini hareket ettirmeye başladı, ben de onu sert bir bakışla sabitledim.

"Hareket edebileceğini söylemedim."

"Oh, otoriter Ryan'ın kontrolü ele almasını seviyorum."

Buna gülmek istiyorum ama çenemi sıkıp ona sertçe bakıyorum. "Güzel bacaklarını aç."

Tereddüt etmeden itaat ediyor, dizlerini büküyor ve benim zevkim için kendini açıyor. Orası da pembe ve çoktan ıslanmış.

Tanrım, onu istiyorum. Onu istemekten asla *vazgeçmeyeceğim*.

"Sen hayatımdaki tüm fantezilerimsin, Polly."

Gözleri şaşkınlıkla açılır ve sonunda artık dayanamıyorum. Ona dokunmam lazım. Onu kendi vücudumla örtüyorum ve elimi o kalın, muhteşem kızıl saçlarına sokup yumruklayarak, kıvrımlarının bana uyumunu seviyorum. Asla doyamam.

"Uykundan sonra daha iyi hissediyor musun?" diye dudaklarına fısıldadım.

"Bilmiyorum... nasıl hissediyorum?" Diye gülümser ve altımda kışkırtıcı hareketler yapar, sikim sertleşir ve nabzım öncekinden daha da hızlanır.

"Sen her zaman cennette sikişiyormuş gibi hissettiriyorsun," diye homurdanıyorum ve ona karşı koyamayıp bacağına kalçama kaldırarak onu bana açıyorum. "Yumuşak ve pürüzsüzsün ve çok güzel kokuyorsun."

O iç çekip davetkar bir şekilde kalçalarını kaldırır, ama ben onun içine girmek yerine dudaklarını yumuşakça öper, sonra çenesini ısırırım.

"Ellerini yukarıda tut. Anladın mı?" O başını sallar ama ben başımı sallarım.

"Kendi kelimelerinle söyle, güzel kız." "Anladım."

"Aferin kızım." Boynunu öperek göğüslerinden birine inerim ve meme ucunu yalarım, sonra ağzıma alıp emerim. Aniden parmakları saçlarıma dolanır, ben de geri çekilip ona sert bir bakış atarım. "Dediğimi yap yoksa bu iş biter."

"*Bu kadar* otoriter olmana gerek yok," diye somurtuyor, ama ben sadece kaşımı kaldırıncı, içini çekip ellerini üstündeki duvara bastırıyor.

"İş modundayken böyle olursun. Bir daha kıpırdarsan," diye devam ederken vücudunu öpmeye devam ediyorum, "o lezzetli poponu şaplaklayacağım."

"*Yapmazsın.*"

Ona bakıp göbeğini ısıriyorum. "Yapacağını biliyorsun."

Dudaklarını ısırdı ama ben daha aşağı inince elleri kıpırdamadı ve klitorisini dudaklarımla kapattığımda kalçaları sıçradı ama elleri yerinde kaldı.

"İşte böyle," diye mırıldanarak kendimi onun bacaklarının arasına yerleştiriyorum, amcığı önümde sanki lanet bir ziyafet gibi uzanıyor.

İlk başta onu alay ediyorum. Küçük yalamalar, minik ısırıklar, parmak uçlarımla burada orada hafifçe okşamalar, onu kıvrandırıp inlemeye başlatıyorum.

Ama ellerini kıpırdatmıyor.

Sonunda pes edip, yalayıp öperken bir parmağımı içine sokuyorum, şimdi daha derine, ona istediğini veriyorum. Memnuniyetle iç çekiyor ve yanılmıyorsam, "*Sonunda*" diye fısıldıyor, bu da beni gülümsetiyor.

Ağzım ve parmaklarımla onu tatmin edene kadar uğraşıyorum, ta ki o boşalmak için neredeyse kükreyecek hale gelene kadar.

"Henüz değil," diye uyarıyorum onu.

"Lütfen," diye yalvarır, bacakları huzursuzca hareket ederken, göğsü inip kalkar ve o muhteşem göğüsleri havaya doğru yükselir. "Lütfen, Ryan. Oh, Tanrım."

"Sen çok güzelsin," diye homurdanarak vücudunu öpüyorum. Ellerini tutup öpüyorum ve ona gülümsüyorum. "Aferin kızım."

"Beni öldüreceksin."

İçine giriyorum ve ağzı geniş bir O şeklinde açılıyor, gözleri saf zevkle benimkilere bakıyor. Tanrım, o zümrüt gözlerde kendimi kaybedebilirim.

"Hiçbir zaman aynı değil," diyor, ben hareket etmeye başlayıp o muhteşem saçlarını yumruklamaya başladığımda kaşlarını çatarak. "Seninle seks yaparken ne bekleyeceğimi bildiğimi sandığım anda, her şey değişiyor, dönüşüyor ve hiç beklemediğim bir şeye dönüşüyor."

"Biliyorum." Ağzını kapatıp onu öpüyorum, yavaş ve sabit bir şekilde içeri girip çıkıyorum, ona daha önce hiç olmadığı kadar tatlı bir şekilde sevişiyorum. Beni tüketiyor. Her lanet günün her dakikası, Polly tüm düşüncelerimi, tüm ihtiyaçlarımı tamamen tüketiyor.

Elimi yanından aşağıya, kalçasına ve uyluğuna doğru kaydırıyorum, sonra daha yukarıya, kendime doğru çekiyorum. Gözleri genişliyor ve nefesi hızlanıyor.

"Bu," diye fısıldıyorum dudaklarına, hareket ederken, içine derinlemesine girip boğazının derinliklerinden çıkan küçük sesleri severek. "Bu benim, bebeğim."

Elim yine saçlarını kavrar ve çekerek boynunu dudaklarıma daha fazla açarım.

"Ah, lanet olsun," diye inliyor ve penisimin etrafında nabzını hissediyorum, saatin saniye ibresi gibi, her saniye *tik tak* tik tak, ama o parçalanmaya hazır.

"Benim," diye tekrarlıyorum ve onun aklının sınırında dolaştığını hissediyorum. Onu itmek, onu stratosfere göndermek istiyorum, bu yüzden onun içine girip klitorisine sürtünüyorum ve o da kendini kaybediyor, o lezzetli sınırın ötesine düşerken benim adımı haykırıyor.

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum, tatmin olmuş ve onu takip etmeye hazır. "Aynen öyle."

Daha sonra, eve doğru uçarken, Polly'yi kollarıma alıp saçlarını yumuşakça öpüyorum. Uykusunda iç çekiyor ve onu uyandırıp, onu o kadar çok sevdiğimi, kalbimin patlayacak kadar sevdiğimi söylemek istiyorum.

Onsuz bu hayatı yaşayamayacağımı.

Artık değil.

Asla bir daha.

Ama onu uyandırmam ve gözlerimi kapatıp onunla birlikte uykuya dalıyorum.

"Bu gece benim evimde ^{kalıyorsun,}" diyorum ona, Bitterroot Vadisi'nin hemen dışındaki küçük havaalanından uzaklaşırken.

"Oh, önemli değil..."

"Çok önemli." Elini tutup parmaklarını öptüm. "Bu gece benimle olmanı istiyorum. Saat sabahın ikisi, uyuyamasak bile yatağında kıvrılıp dinlenebiliriz. Yanımda olmanı istiyorum."

Kamyonetin karanlığında ona bir bakış attım ve o da bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tamam, isterim. Yarın gerçek hayata dönebiliriz." "Fark ettin mi bilmiyorum, ama *bu* gerçek hayat."

"En çılgın rüyalarımın çıkmış gibi," diye mırıldanarak ve yumuşak deriye yaslanıyor. "Geçen hafta için sana teşekkür ettim mi?"

"Sadece yetmiş kez falan."

"Yetmiş bir, o zaman." Şimdi elimi öpüyor. "Hayatımın en güzel haftası için teşekkürler, Ryan Wild."

Onun tatlı sözleri beni mutlulukla dolduruyor. "Benim için büyük bir zevkti. Seneye yine yapalım."

Şimdi gülüyor ve başını sallıyor.

"Bir sonraki planlamaya başlamadan önce *bu* yılın yorgunluğunu atayım.

Aldığımız her şeyi koymak için evime yeni bir dolap eklemem gerekecek."

Eğer bana kalsa, buna gerek kalmaz. Ona, ait olduğu yer olan *benim evimde* bir dolap yaptıracağım.

, ait olduğu yere.

Yoluma saptım ve kapı sorunsuzca açıldı. Her şey sessiz görünüyordu ve garaja girip Jake'in arabasının yanına park ederken Brady'nin kamyonetinin de garaj yolunda olduğunu fark ettim.

"Jake'e eve geldiğimi haber vereyim," diyorum Polly'ye kamyonetten inerken.

"Brady'yi de yoluna gönderirim. Yukarıda buluşuruz. Kendini evinde hisset."

"Senin için sakıncası yoksa duşa gireceğim."

"Ne istersen, bebeğim." Ona göz kırparak ve onu hafifçe öptükten sonra, çamur odasının kapısını açıp onun önünden içeri girmesini sağlıyorum.

Polly merdivenlerden benim odama çıkarken, ben Brady'nin yattığı misafir odasına yöneldim.

Kapıyı çaldım ve sessizce açtım.

"Benim," diyorum yumuşak bir sesle. "Erken geldim. Kalabilirsin, ya da istersen çıkabilirsin."

"Ben burada uyuyacağım," diyor, sesi kısık. "Her şey yolunda mı?"

"Harika vakit geçirdim," diye onaylıyorum. "Jake'e yardım ettiğin için teşekkürler."

"Çocuğu çok seviyorum," diyor basitçe ve yatağa geri uzanıyor. "Altı civarında çıkacağım."

"İyi uykular," diyorum ve odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sonra çocuğumun odasına gittim. İçeri girdiğimde eski pizza ve bayat çorap kokusu geldi ve farkında olmadan bunu çok özlediğimi anladım.

"Brady?" Jake somurtarak sorar.

"Benim," diyorum ve yatağının kenarına oturup onu kollarımın arasına alıp sarıyorum. "Eve biraz erken geldiğimi haber vermek istedim."

"Eve geldiğine sevindim," diyor omzuma yaslanarak. "Sonra anlatırsın. Saat kaç?"

"İki," diyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Uyu, sabah izin al. Atları ben hallederim."

"Tartışmayacağım," diyor Jake ve yatağa geri uzanıp anında uykuya dalıyor. Gülümserim ve ay ışığında uyuyan onu bir süre izlerim.

Ne yakışıklı bir çocuk. Onu tanıdığım bir yıl içinde, bir çocuktan genç bir adama dönüştü. Yüz hatları keskinleşmiş, daha az yuvarlak ve çocuksu. Ama içinde hâlâ çok fazla çocuk var.

O üniversiteye gitmeden önce onunla birkaç yıl daha geçirebileceğim için mutluyum.

Odamın kapısını kapatıp içeri girince, banyoda duşun sesini duyuyorum. Yatağın kenarına oturup evde olmanın mutluluğuyla iç çekerek, bundan daha güzel bir şey olmadığını fark ediyorum.

"BU ÇOK GÜZEL," diyor Polly ertesi sabah ofisimdeki yepyeni masada oturmuş, buzdolabında bulduğum krem peynirli bagel ve meyve ile yanında domuz pastırması yerken. Zaten pişmişti, sadece mikrodalgada ısıtmam gerekti. "Chase bu masayı harika yapmış."

"Ben de bayıldım," diyorum, çocuğumun nerede olduğunu merak ederek. Ona uyumasını söylemiştim ama şimdiye kadar kalkmış olur diye düşünmüştüm. Onun da bizimle birlikte olmasını çok istiyorum.

"Atlar nasıldı?" Polly, ağzına bir üzüm tanesi atarken sorar. "Herkes iyi görünüyor. Blossom'un orada olmaması garip," diye iç çekerek itiraf ederim. "Ve bunu Jake'in halletmek zorunda kalmasına üzüldüm."

"

"O harika bir iş çıkardı," diye hatırlatıyor Polly, tam o sırada çocuk ofisimin kapısında beliriyor.

"Uh, merhaba," diyor kaşlarını çatarak, Polly'den bana bakarak. "Henüz o kuralı çiğnemek istememişim."

"Bugün ilk gün." Ayağa kalkıp bir sandalyeyi işaret ediyorum. "Otur. Bizimle yemek ye. Buzdolabına pastırma koydun mu? Harika ve lezzetli bir fikir. Senin zekanı benden aldığını karar verdim."

"Evet." Hala gülümsemeden ve oturmadan boğazını temizledi. Polly'ye baktı, sonra bana dönüp omuz silkti. "Ben aşağıdan bir şeyler alacağım. Russ'ı bulup biraz takılacağım."

"Jake..."

"Hoş geldin," der ve ben daha bir şey söyleyemeden koridordan koşarak çıkar.

"Hay sıçayım," der Polly, gözleri yaşlarla dolmuş. "Sanırım onu kırdık."

"Neden?" Ona kaşlarımı çatarak baktım ve sonra tekrar boş kapıya baktım.

"Lanet olsun, sadece kahvaltı."

"Bir haftadan fazla yoktun, yeni masada ilk kez, Ryan. Bunu seninle paylaşmak için çok heyecanlıydı, ama onun yerine *ben* seninle paylaştım."

"Bu aptalca."

"Hayır, aptalca değil." Ayağa kalkıp bana doğru gelir, elimi tutar. "Burada rahat bir yer buldu ve şimdi ben onun yerini alıyorum. Belki bir süre uzak durmalıyım..."

"Siktir et." Ona döndüm ve yüzünü ellerimle kavradım. "*Sen* uzak kalmayacaksın."

"Neden bu kadar kızgınsın?" Bana kaşlarını çatarak bakar ve ben nefes alıp sakinleşmek için bir saniye beklerim. Jake'in yüzündeki ihanet ifadesinden *nefret ediyorum* ve onu oraya koyan kişinin ben olduğumdan nefret ediyorum. O haklı, ben batırdım.

"Kızgın değilim." İç çekip alnımı alnına yasladım. "Her şeyi mahveden benim. Dün gece ona eve geldiğimi söylerken senin burada olduğunu söylemedim. Ona pusu kurdum."

"Git onunla konuş," diyor ve masadan kahvaltı kalıntılarını toplamaya başlıyor. "Ben eve gidiyorum. Bekle. Arabam yok."

"Aston Martin'i al."

Gülerek başını sallar. "Tabii. Summer'ı arayabilirim..." "Arabayı al," diye tekrarlarım. "Cidden, önemli değil."

"Moda Haftası, özel jetler, Aston Martin... Artık hepsi normal hayatımın bir parçası." Gülerek parmak uçlarına yükselir ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Tamam, teşekkürler. Sonra ara."

"Sana söz."

Polly gider ve Jake'e nerede olduğunu öğrenmek için mesaj atarım.

Ben: Çıktın mı? Polly az önce eve gitti, seninle konuşmak istiyorum.

O cevap yazarken baloncuğu zıplıyor.

Jake: Russ'a vardım. Chase ve Summer'ın evinde balık tutmaya gidiyoruz. Evde işin yoksa bütün gün orada olacağım.

Kafamı sallıyorum ve çocuğumla vakit geçirmek istediğim için sinirleniyorum.

Ben: Bugün senin için iş yok. Günün tatil. Ama konuşmamız lazım.

Biraz sonra sana katılabilir miyim?

Jake: Yem yetmez. Ama burası özgür bir ülke.

Çocuk benim duygularımı incitmek istiyorsa, bunu çok iyi başardı. Şapkamı ve anahtarlarımı alıp aceleyle kamyonetime binip aile çiftliğine doğru yola çıktım. Chase'in evinin önüne geldiğimde Jake ve Russ henüz gelmemişti.

"Selam," diyor Chase dışarı çıkarken. "Döndüğünü duydum. Eğlendin mi?"

"Evet, harika bir geziydi. Evde her şey yolunda mı?"

"Aslında pek bir şey yok. Jake mesaj attı ve Russ'la birlikte balık tutmaya gelebilir miyiz diye sordu."

"Evet, bana da söyledi, ben de onu karşılamaya geldim. Konuşmamız lazım."

Kardeşimin gözleri kısıılır. "Başı dertte mi?"

"Hayır, sadece bir yanlış anlaşılma oldu ve özür dilemeliyim. Summer nerede?"

"Yeni dükkânında," dedi adam, ellerini ceplerine sokarak. "Her şeyi taşıyıp dekore etmek için izin aldı ve beni kovdu. Bensiz halledebileceğini söyledi."

"Yeniden inşa işi düşündüğünden çok daha uzun sürdü. Ve bu da adil bir davranış."

Chase bana kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

"Sen onu kendi evinden kovdun, hem de evi inşa ederken."

Chase gülererek botlarına bakıyor. "Lanet olsun, bunu düşünmemiştim. Evet, bana aynı şeyi yaptı. Kızları da ona yardım ediyor. Sonunda gelecek hafta açılacak. Aylar önce dükkânında olması gerekirken tüm düğün sezonunu kreşte çalışmak zorunda kaldığı için mutsuzdu."

"Neden gecikti?"

"Tabii ki sorunlar çıktı. İnşaatın neredeyse hiç zamanında bitmediğini söylemişim ama haklı çıktığına üzıldüm. İşçileri iyi idare etti."

"Aferin ona." Başımı salladım ve sonra garaj yolundan bir kamyonun geldiğini duyunca döndük. "Geliyorlar."

Jake yanıma park etti, o ve Russ arabadan atladılar ve arkadan oltalarını çıkardılar.

"Merhaba Chase amca," Jake başını sallayarak selam verdi. "Bizi balık tutmaya aldığınız için teşekkürler." "Sormana gerek yok," Chase ona hatırlattı.

"Ne zaman istersen gelin."

. Hey, Russ."

"Merhaba Bay Wild," der Russ ve sonra bana döner.

"Selam." "Merhaba. Jake, seninle konuşmam gerek."

"Balıklar kendilerini yakalayamazlar," diye başlar Jake, ama yanımdan geçip gitmeden önce dirseğinden tutup onu yanıma çekerek göl manzaralı verandaya götürürüm.

"Otur." Dışarıdaki sandalyelerden birini işaret ediyorum ve Jake oturuyor. "Jake, özür dilerim."

Bu sözler onu şaşırtarak başını kaldırır. "Ne?"

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Neden seninle konuşmak istediğimi düşündün?" "Bana kaba davrandığın için özür dilememi isteyeceksin sandım."

"Kaba değildin." Terasa bakarak kaşlarını çatıttım. "Çok mutlu değildin, ama kaba değildin. Özür dilemesi gereken benim. Polly'nin dün gece bizim evde kaldığını sana söylemedim, sonra sen bizim kahvaltı yaptığımız yere geldin."

Jake, duygularını kontrol etmek için çabalarırken boğazını temizledi.

"Önemli değil."

"Hayır, sorun değil değil, dostum. O masayı birlikte deneyeceğimize karar vermiştik."

"Sadece bir masa."

"Jake."

O tek kelimeyle dudağı titrer ve ben kendimi tam bir pislik gibi hissedirim.

"Neden böyle davranıyorum bilmiyorum," der ve elini

Yanağındaki gözyaşına öfkeyle baktı. "Sadece aptal bir masa."

"Ben de seni özledim," dedim yumuşak bir sesle. "Ve sen gelmeden hemen önce Polly'ye senin bize katılacağın için heyecanlı olduğumu söyledim. Seni hazırlıksız yakaladığım için üzgünüm. Sana bunu yapmak istemedim."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıp gözlerini tekrar sildi. "Sanırım beni şaşırttı, hepsi bu. Bugün ilk kahvaltımızı masada yapacağımızı sanmıştım, ama onun yerine Polly yaptı ve belki de ben kenara itiliyorum."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne? Neyin dışına itiliyorsun?"

"Muhtemelen baş belasıyım," diye devam etti. "Yani, tabii, ikimiz baş başayken her şey iyiydi, ama şimdi onunla olmak isteyeceksin. Anlıyorum. O çok hoş. Yakında on sekiz olacağım ve o zaman yolundan çekileceğim, yani..."

"Kes. Lanet olası. Konuşma."

O kadar *sinirliyim* ki ayağa kalkıp lanet olası verandada volta atmak zorunda kalıyorum.

"Bunun nereden çıktığını bile bilmiyorum. Paris gezisine çok hevesliydin. Bu sabah ofisime gelene kadar her şey yolundaydı."

"Ben iyiyim," diyor inatla.

"Seni bir kenara atmıyoruz," diye ısrar ediyorum, ellerim yumruk haline gelmiş. "Sana daha önce de söyledim, sen benim çocuğumsun. *Oğlum*. Seni seviyorum, ne olursa olsun, aptalca davransan bile."

"Hey!"

"Sen benim ailemsin. Evet, bir kadına aşığım ve onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Hatta çok zaman geçirmek istiyorum, ama bu seni istemediğim anlamına gelmez. Hatta Polly de bize katılacak."

"İğrenç."

"İğrenç olma." Parmakla onu işaret ettim, o da bana sırtıttı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Şimdi sen kabalık ediyorsun. Ne Polly ne de ben sana hiç, seni istemediğimizi düşünecek *bir* neden verdik. Polly her gün seni soruyordu, ben konuşmadım dediğimde seni kendisi aradı."

"Biliyorum. Çok nazıksın."

"O zaman neden seni kovmak istediğimizi düşündün?"

"Çünkü siz birlikte olmak isteyeceksiniz, belki evlenecek ve *kendi* çocuklarınız olacak, ben de üçüncü tekerlek olacağım. Benim için güzel bir şey yaptınız, minnettarım, ama ben sizin gerçek çocuğunuz değilim ve..."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum ve Jake'in bir danışmana ihtiyacı olduğuna karar veriyorum. Ama bunu yapamadan, elini tutmak için uzanıyorum, ama sanki ona vurmuşum gibi geri çekiliyor.

"Vay canına," diye mırıldanıp
kaşlarımı çatıyorum. Jake
dudaklarını yalıyor.

"Buraya gel." Onu ayağa kaldırıp kendime doğru çekerim. "Bu hayatta ya da başka bir hayatta, sana *asla* elimi sürmem, duydun mu?"

Bana başını sallar.

"Sen benim oğlumsun ve ben daha önce birlikte olduğun insanlardan hiçbiri *değilim*. Seni korumak ve sevmek için buradayım ve bu seni vurmayı içermez. Sana kızgın bile değilim. Endişeleniyorum ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"İyi olduğumu sanmıyorum," diye fısıldadı. "Bana vurmak istemediğini biliyorum. Seninle güvende olduğumu biliyorum. Neden yaptığımı bilmiyorum."

"Alışkanlık," diye cevap verdim sertçe ve omuzlarından tutup gözlerinin içine bakabilmek için onu kendime doğru çektim.
gözlerine bakabilmek için omuzlarından tutuyorum. "Yardım alacağız."

İkimiz için de." "*Terapist* gibi mi?"

"Bir terapist."

"Bunu yapmak istemiyorum. Atlar benim terapim."

"Sadece bir iki seans," diye cevap veriyorum. "Sadece bazı şeyleri çözmek için. Çünkü Jake, seni asla kasten incitmeyeceğim, *ne* fiziksel *ne de* duygusal olarak."

Bu sabah olanlar için çok üzgünüm, Polly de öyle. Ağladı."

"*Ağladı mı?*" Bu sözler üzerine yüzü kızarır ve elini saçlarına atar. Kahretsin, çocuğun saçını kestirmek lazım. "Lanet olsun, onu ağlatmak istemedim."

"O da seni neredeyse benim kadar seviyor. Bir dahaki sefere duygularını incittiğimizde, kal ve bize söyle. Bize *bağır*. Ama bunu düzeltmemiz için bize bir şans ver."

Burnunu çekip yeşil flanel gömleğinin koluna siler ve başını sallar. "Evet, tamam. Kahvaltıyı bizim masada yapman beni üzdü."

"Anladım." Ona üzgün bir gülümsemeyle bakıyorum. "Çok üzgünüm, Jake."

"Tamam," diyor ve boğazını temizliyor. "Hala Russ'la balık tutabilir miyim, yoksa

Polly'den özür dilemeli miyim?"

"Ona mesaj atabilirsin," diyorum ve omzuna vuruyorum. "Git balık tut.

Russ ne yaptığını bilmiyor gibi görünüyor."

"O oyuncu seçmede berbat," dedi Jake sırtarak. "Tamam, ona mesaj atarım.

Teşekkürler, baba."

"Rica ederim."

Jake, Russ'a oyuncu seçimi konusunda yardım etmek için aceleyle ayrılır ve Chase bana verandada eşlik eder.

"Baba olmak çok zor," diyorum, çocukları izlerken.

"Öyle duyuyorum," diyor, ellerini ceplerine sokarak. Güzel bir sonbahar günü, gökyüzü mavi ve hava ılık, ancak havada hafif bir serinlik hissediyorum. "Hallettin mi?"

"Öyle görünüyor. En azından şimdilik. Bir sonraki iyi fırsat için onu terk etmemi bekliyor ve omzuna dokunmak istediğimde sanki ona *vurmuşum* gibi geri çekildi."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Chase. "O pislikler zavallı çocuğun canını çıkardılar."

çocuğun canını okumuşlar."

"Biyolojik ailesi de öyle," diyorum yumuşak bir sesle, Jake'in duyamayacağından emin olarak. "

Genç hayatında pek iyi şeyler yaşamamış."

"O zaman biz ona iyi şeyler vermeye devam edelim," diyor Chase ve ben kardeşim ve ailemin Jake'i aileden biri olarak kabul ettiğine şükrediyorum. "O buna alışana kadar."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

POLLY

"Sanırım bu, atasözündeki gibi araba kullanmak böyle bir şey," diye mırıldanıyorum kendi kendime, otoyola girerken Ryan'ın muhteşem arabasına bir şey yapmaktan ödüm kopuyor.

Bu otoyolda saatte 25 mil hızla giden yaşlı Bayan Wilburn kadar kötüyüm.

Dudaklarımı dişlerimle sıkarak gaza basıyorum ve seksi küçük araba hızlanıp bana hız cezası yazdırmak *isterken* gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hızı fazla aşmamaya dikkat ederek şehre giriyorum, bu güçlü aracın yol tutuşunu seviyorum ve bunu daha sık ödünç alabilir miyim diye düşünüyorum.

Sonra başımı sallıyorum. Bu çok büyük bir sorumluluk. Bu araca bir şey olursa, asla yenisini alamam.

Bitterroot Vadisi'ne girerken güzel bir cumartesi sabahı. İlk içimden dükkana uğramak geliyor ama sonra başımı sallıyorum.

"Saliya kadar uzak kalmayı planlamıştın," diye kendime hatırlatıyorum. "En azından Pazartesiye kadar bekleyebilirsin."

Ama yine de arabayı hızlıca geçip dışarıya bir göz atıyorum. Vitrindeki yeni dekorasyonu beğeniyorum ve buradan her şey yolunda görünüyor, bu yüzden rahat bir nefes alıp evime doğru yola devam ediyorum.

Garaj yoluna girdiğimde çimlerin yeni biçildiğini fark ettim ve komşumun oğluna bugün ödeme yapmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Çantamı alıp sürücü kapısını kapatırken arabayı kilitlediğimden emin oluyorum ve içeri giriyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum ve yavaşça gözlerimi kırıştıtararak donup kalıyorum.

Paris'ten gelen tüm paketlerim ve valizlerim oturma odamda düzgünce dizilmiş, beni bekliyor.

"Bunları kim getirdi?" diye yüksek sesle soruyorum ve Ryan'a daha sonra bunu sormayı kafama yazıyorum.

Yine de, bunların burada olması hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. Hazır olduğumda hepsini açıp, ayırıp, yerlerine koyabilirim. Yeni kıyafetlerimi, çantalarımı ve ayakkabılarımı görmek için *sabırsızlanıyorum*.

"Rüya mıydı?" diye mırıldanıyorum ve Dior, Chanel, Louis Vuitton ve Hermès çantalarına bakıp bunun *çok* gerçek olduğuna karar veriyorum.

Mutlu bir iç çekişle yatak odama dönmek için arka dönüyorum, ama oturma odasının mutfığa açıldığını ve tadilatın *bittiğini* fark edince bir kez daha duruyorum.

Tüm yenileme tamamlanmış ve sanki bir dergiden çıkmış gibi görünen yepyeni mutfığım dekore edilmiş ve yıllardır bu şekildeymiş gibi görünüyor.

"Bu ne lan?" diye mırıldanarak ayaklarım beni yavaşça yeni alana doğru taşıyor. Öncelikle, artık diğer odaya açık olmasını çok seviyorum. Çok daha geniş hissettiriyor ve krem ve adaçayı yeşili tonları, ara sıra pembe dokunuşlarla çok... *güzel*.

Alt dolaplar o güzel yeşil renge boyanmış, üst dolaplar krem rengi ve tezgah muhteşem beyaz mermer. Aletler en kaliteli paslanmaz çelikten ve hatta aydınlatma armatürleri bile yeni.

"Bütün bunları bir haftada nasıl başardılar?" diye merak ediyorum, adanın diğer tarafında durup etrafımda dönerek her şeyi incelerken. Hiçbir yerde inşaat yapıldığına dair bir iz yok.

Nasıl?

Yani, tabii ki zengin, ama Ryan bunu nasıl başardı?

Şaşkınlıkla başımı sallayıp, muhteşem yeni mutfak adasının etrafında dolaşarak dolapları açıp keşfe çıkıyorum. Eski tabaklarım orada, ama aralarında yenileri de var. Yeni küçük ev aletleri ve daha önce olmayan bir kapı olduğunu fark ediyorum.

Kapıyı açtığımda, kocaman bir *kiler* buluyorum.

"O bir sihirbaz mı?" Hayranlıkla tekrar dönüyorum. Evim o kadar da büyük değil, ama o bir kiler eklemeyi başarmış.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, mutfak ve oturma odasını görebilecek şekilde dönüyorum ve seyahatimizden kalan tüm çanta ve kutuları görünce kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Bu çok *fazla*.

Kısa bir süre önce taktırdığı klimayı da ekleyince, Ryan Wild bana bir servet harcamış.

Kaşlarımı çatıp parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum.

"Seyahat ne kadara mal oldu acaba?" El çantama gidip dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum, açıyorum ve Ritz Paris'in web sitesini buluyorum, sonra *Coco Chanel Süit'in* gecelik fiyatını öğreniyorum.

"Hay sikeyim!" Öksürürüm, neredeyse altıma işerim ve bilgisayardan uzaklaşmak zorunda kalırım.

Aniden nefes almakta zorlanıyorum, bu yüzden çantamı alıp dışarı çıkıyorum, ama garajımın önünü kapatan Aston Martin'e kaşlarımı çatıyorum.

Onu sürmek istemiyorum.

Bu yüzden, şehir merkezine doğru yürüyerek yola çıktım. Summer'ı görmem gerekiyor. Geçen gün bana mesaj atmış ve yeniden açılmaya hazırlandığı için neredeyse yirmi dört saat dükkânında olduğunu söylemişti, bu yüzden muhtemelen bu sabah da oradadır diye düşündüm.

Orada olmasa bile kafamı toplamam lazım.

Bitterroot Vadisi yılın her mevsiminde güzeldir, ama ben özellikle sonbaharda seviyorum. Yapraklar renk değiştirmeye başladı, hatta bazıları yere düşmeye başladı bile.

Kollarımı ovuşturarak bir kazak giymek istiyorum ve sonra iç çekiyorum. Tabii ki, kazak evde kalmış. Her şeyi unutuyorum.

Ama çok geçmeden Main Street'e dönüp Paula's Poseys'in kapısını çalıyorum. Summer arka odadan çıkıyor, gülümsüyor ve aceleyle kapıyı açmak için yanıma geliyor.

"Eve geldin!" Beni kollarına sarar ve sıkıca tutar. "Eve senin eve geldiğine çok sevindim."

"Ben de aslında," diye cevap veriyorum. "Rahatsız olduğumu ve meşgul olduğumu biliyorum, ama..."

"İçeri gir." Summer beni elinden tutup dükkana çekiyor, kapıyı arkamızdan kilitliyor ve alarmı kuruyor. Kocasını Chase, alarm sistemleri konusunda çok titizdir. "Her şeyi bilmek istiyorum. Bana göstereceğin yeni eşyalar da var mı? Nerede?"

"Evde," diye gülerek cevap veriyorum. "Buraya getirmek çok fazla olur. Sonra sen gel, ben de hepsini açıp yerleştirirken sana gösteririm."

"Vay canına." Summer kaşlarını oynatır. "Harika. Görmek için sabırsızlanıyorum.

Harika zaman geçirdin mi?"

"Evet." Bundan eminim. "Harika zaman geçirdik ve Paris muhteşem bir şehir. Hayal ettiğim her şey vardı."

"Aww." Mutlulukla iç çeker. "Beni ağlatacaksın."

Aniden, Summer'ın köpeği Lily arka taraftan çıkıp bana doğru koşarak gelip sevmek ister.

"Merhaba, güzel kız." Lily'ye ilgi gösterebilmek için çömelirim ve Fransız bulldog mutlu bir şekilde yüzümü yalar. "Ben de seni özledim. Evet, özledim. Uslu bir kız oldun mu?"

"Fransız seksinin tadını çıkardın mı?" diye sorar Summer.

"Oh, evet. Hem de çok." Gülererek ayağa kalkarım ve Lily köpek yatağını bulur, kıvrılır ve hemen horlamaya başlar. "O vahşi erkekler... orgazmları *çok yoğun*."

"Biliyorum." Summer bana göz kırpar. "Ve bunun için onlara şükret. Bana *her şeyi* anlat. Şovları, partileri ve tanıştığın ünlüleri öğrenmek istiyorum! Oh, ve bunun hikayesini de anlatmayı unutma."

Telefonunu açıp bana doğru çevirir ve Ryan'la benim bir fotoğrafımız çıkar. Ben yeşil elbise giymişim, o da yanımda diz çökmüş. Ayakkabımın kayışını bağlamış, dudakları baldırımı öpüyor. Ona bakarken kırmızı dudaklarım yarı gülümsemeyle kıvrılmış.

Midem kramp giriyor. Bu fotoğrafı çerçeveletmeliyim.

"Bu gördüğüm en seksi fotoğraf olabilir," diye devam ediyor Summer ve yüzünü eliyle havalandırıyor.

"Bunu bana gönderir misin?"

"Tabii ki." Ekrana tekrar dokunuyor ve telefonum cebimde çalıyor. "İşte. Şimdi anlat."

"Anlatacağım. Söz veriyorum. Her ayrıntıyı anlatacağım ve tüm müstehcen kelimeleri kullanacağım..."

"Çünkü sen benim için özelsin."

"Ama önce biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

"Oh." Gözlerini kırıştırdı ve sonra bana *gerçekten* bakarak kaşlarını çatı.

"Biraz solgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Ben... kafam karışık."

Onun yeni tezgahına yaslanıp başımı ellerimin arasına gömdüm. Gözyaşları akmak üzereydi ve ben sormadan burnumun altına bir mendil tutuşt.

"Hadi, ne olduğunu anlat bana. Sana kötü mü davrandı? Onu pataklarım. O benim kayınbiraderim ve onu seviyorum, ama bu onu pataklamayacağım anlamına gelmez."

Gözyaşları içinde gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, hiç kötü davranmadı. Tam tersine. Summer, o çok... *cömert*. O süitte bir gecelik konaklamanın fiyatını araştırdım ve moda haftasında fiyatların arttığını *öğrendim*. Sadece o bile altı haneli bir rakamdı. İstedğim her şeyi aldı. Bir şeye baktığımda, satış görevlisine onu benim için ayırmasını işaret ediyordu."

"Aferin Ryan," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, ama ben başımı sallıyorum.

"Sonra biraz önce eve geldim ve mutfağımın tüm tadilatı *bitmiş*. Tamamen bitmiş, ve bu küçük bir iş değildi, Summer. Büyük bir projeydi ve o, ben eve gelene kadar bitmesini sağlamış. Hatta dekorasyonu bile yapılmış ve dolaplarda yeni tabaklar ve eşyalar var."

"Vay canına," diyor, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. "Bu evi bitirmek için sözleşmede yazan süreden üç ay daha fazla zaman harcadım."

"Biliyorum! Peki, bunu nasıl başardı?"

"Tatlım, Ryan'ın ne kadar zengin olduğunu tam olarak anlamıyorsun galiba. Onun yapamayacağı pek bir şey yok bence."

"Bu garip değil mi? Garip, değil mi?"

Onun yanından uzaklaşarak heyecanla konuşmaya devam ediyorum.

"Klima sistemini bir günde kurdurdu. Sonra mutfağımla uğraştı. Eve geldiğimde, Paris'ten getirdiğim tüm valizlerim, çantalarım ve kutularım oturma odamın ortasında beni bekliyordu. Bunu *kim* yaptı, Summer?"

"Mac'in evinin anahtarı var," diye hatırlatıyor bana. "Ryan muhtemelen ona mesaj atıp evin kapısını açmasını ve her şeyin teslim edilebilmesi için ricada bulunmuştur. Bu sihir değil. O bir büyücü değil."

"Bence o bir sihirbaz." Derin bir nefes aldım. "Ve bu sabah Jake'in duygularını incittik. İsteyerek yapmadık, ama yeni masada kahvaltı yapıyorduk ve Jake içeri girdiğinde yüzü çok üzgündü, Summer. O an ikisi için özel bir an olmalıydı, ama ben oraya dalmıştım. Kendimi *çok suçlu* hissettim. İkisi yeni yeni uyum sağlamaya başlamışlardı ve benim her şeyi mahvetmeme gerek yoktu."

"Bekle, Ryan'la birlikte olmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Kafamı sallayıp iç çekiyorum, gözlerim yine doluyor. "Bu jet lag çok aptalca."

"Ah, tatlım." Summer tezgahın etrafından koşarak bana sarılmak için yanıma gelir. "Sen bunalmışsın, olan bu. Anlıyorum, çok şey yaşıyorsun,

hepsi iyi şeyler *olsa* bile. Jake kısmı hariç. O çok kötü."

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," diye ilk kez yüksek sesle itiraf ettim. "Ryan'ın dikkatini Jake'den uzaklaştırdığım için suçlu hissediyorum çünkü o çocuk Ryan'ın tüm dikkatini *hak ediyor*, Summer."

"Biliyorum."

"Daha iyi bilmeliydim." Ondan uzaklaşıp gözlerimi sildim. "Henüz kullanmadıklarını biliyordum. Biliyordum. Ama hayatımın en güzel gezisinden ve tüm o muhteşem seksi anlardan ve Ryan'ın evindeyken ya da sadece onunla birlikteyken ne kadar iyi hissettiğimden dolayı sersemlemiştim ve düşüncesizce davrandım."

"Uh, Polly? Sen sadece insandın. Uzun bir yolculuk yapmıştın, sabah olmuştu ve kahvaltı yapmak istemiştin. Kendine fazla yüklenme."

"Onun yüzünü görmedin."

"Haklısın. Ben de görmedim. Tamam, Jake ile konuşmalısın. Başka ne için suçluluk duyuyorsun?"

"Suçlu ve nankör," diyorum, yüzümü silerek ve mağazanın köşesindeki yeni bir sandalyeye oturarak. "Buraya sandalye mi koydun?"

"Gelinler için," diye onayladı. "Danışmaya geldiklerinde." "Oh, akıllıca. Bayıldım. İyi fikir. Her neyse, bana çok fazla para harcadı. Sadece Paris'e değil, evime de. Bu çok fazla, Summer. Biz sadece çıkıyoruz. Nişanlanmadık, evlenmedik, öyle bir şey yok."

"Ama birbirinize ait, değil mi?"

"Evet, tabii. Yani, söz vermedik, ama başka kimseyle görüşmüyoruz. Ve birbirimize ait olmak, onun bana yüzbinlerce dolar harcaması anlamına gelmez."

"Tamam, sana karşı dürüst olacağım," dedi iç çekerek. "Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. O adamın ne kadar zengin olduğunu gerçekten anlamıyorsun. Polly, o sadece zengin değil. O çok zengin. En zenginlerden biri. Sana harcadığı para? Onun için cep harçlığı. Hiç fark etmez bile."

"Ben..."

"Dur." Elini kaldırarak beni durdurur. "Ondan yararlanmak istememen hoşuma gidiyor, ama sen yararlanmıyorsun Polly. Ryan cömert bir adam. Evimizin büyük bir kısmını o ödedi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Neden?"

"Bu Chase ve Ryan arasında, ama bence bunun bir kısmı, küçük kardeşini sevdiği ve ona bir ev almak istediği kadar basit bir sebepten dolayıydı." Summer omuz silkti. "Bilmiyorum. O konuşmaya ben yoktum. O cömert biridir ve böyle hediyeler vermeyi *sever*."

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. "Bana aşk dilinin hediyeler olduğunu söylemişti."

"Yalan söylemedi," diye onayladı. "Seni etkilemek ya da satın almak istemiyor. Sadece sana güzel şeyler vermek istiyor. Ve bunu *yapabilir*. Aslında çok romantik."

"Ve gerçekten çok etkileyici."

"Mutfağı sevmiyor musun? Senin hoşuna gitmeyen bir şeyi onaylayarak haddini aştı mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Çok güzel. Muhtemelen evimin değerini ikiye katladı."

Summer gülüyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum. Şımartılmanın bir sakıncası yok. Sen bu konuda pislik gibi davranmıyorsun."

"Sanırım." Biraz daha iyi hissederek iç çekiyorum. "Ama belki birkaç gün uzaklaşıp biraz mesafe koymalıyım. Jake ve Ryan'ın yerleşip ortalığı yatıştırmasına izin vermeliyim."

"Katıldığımı söyleyemem, ama sen onları benden daha iyi tanıyorsun."

Telefonumdan başka bir mesaj geldi, kontrol etmek için çıkardım. "Bu Jake'den," dedim, şaşırarak.

Jake: Aptalca davrandığım için özür dilerim. Geri döndüğüne ve eğlendiğine sevindim. Babam bunu göndermemi istemedi.

Gülerek mesajı Summer'a gösterdim, o da bana sıırttı. "Bence o çocuklar senden hoşlanıyor, dostum."

"Evet, sanırım öyle. Tamam, şimdi daha iyi hissediyorum. Son zamanlarda dükkanıma uğradın mı?"

Aniden Summer suçlu bir ifade takınır.

"Bana bir şey saklıyor musun?"

"Sen dönene kadar hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim."

"Döndüm, söyle hadi."

"Şey... oh, lanet olsun." Summer başını sallar. "Grace sen yokken işi bıraktı ve diğerlerini zor durumda bıraktı. Onun yerine fazladan mesai yapıyorlar ama iki kişi eksik olmak zor, anlarsın ya? Aslında bir öğleden sonra gidip yardım ettim ama ne yaptığımı pek bilmiyorum."

"Hay sikeyim!" Buna inanamıyorum! "Neden kimse bana söylemedi? Eve gelirdim."

"İşte bu yüzden kimse sana söylemedi," diyor. "Çünkü zor olsa da, onlar başardılar ve sen işe dönene kadar da başaracaklar."

"Bugün olacak." Saatime bakıyorum ve ağlamak istiyorum. "Kahretsin, bir saat sonra. Eve gidip üstümü değiştirsem iyi olacak, geç kalmayayım."

"Bugün orada olmaman gerekirken, birkaç dakika geç kalmanın ne önemi var ki?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ona koşar ve sıkıca sarılırım. "Tavsiyen için teşekkürler. Sanırım panikledim."

"Anlaşılabilir. Eve giderken kaza yapma."

"Yürüyerek gidiyorum. Arabam yok çünkü bu sabah Ryan'ın Aston Martin'ini eve götürdüm ve benim arabamın olduğu garajı kapatıyordu, o yüzden yürüyerek geldim."

Summer sırtıttı. "Aston Martin'i aldın demek."

"Kapa çeneni." Dönüp uzaklaşıyorum, o benim için kapıyı açarken dururum. "Görüşürüz!"

"İyi şanslar!"

RYAN: Şehre biraz gidiyorum. İstersen arabayı alabilirim?

Gülümserim ve evden çıkıp, üstümü değiştirip, elime kahvemi alıp dükkana gitmeye hazır olarak aceleyle dışarı çıkarım.

Arabaya oturup yerime yerleşiyorum ve sonra onun mesajına cevap veriyorum.

Ben: Evet! Lütfen arabayı geri götür, yoksa ona korkunç bir şey yapacağım. Çok sakar olduğum için ona bakamam. İşe gidiyorum, dükkanın önünden alabilirsin.

Kahvemi yudumlarken, cevap yazarken küçük baloncuk zıplarken bekledim.

Ryan: Sen sakar değilsin, ama ben dükkandan alırım. Neden çalışıyorsun? Birkaç gün daha izinli olduğumu sanıyordum.

Ben: Ben yokken bazı sorunlar çıkmış, gitmem gerekiyor. Tatilim bitti. Patron olunca böyle oluyor galiba. Umarım bugün izin alabilirsin!

Daha fazla baloncuklar ve sonra,

Ryan: Üzıldüm. Oraya vardığımda uğrayacağım. Görüşürüz!

Konuyu hallettikten sonra arabayı çalıştırıp kısa mesafedeki şehir merkezine giderim ve dükkanımın önüne park ederim. Kahvemi almaya uzanırken elimden kayar, kapağı açılır ve yarısı bu muhteşem araca dökülür, telefonumu sular altında bırakır.

"Dalga mı geçiyorsun lan!" diye inlerim, felç olmuş gibi. İlk ne yapmalıyım?

Önce yedi kez daha *küfür* etmeye karar verdim, sonra tişörtümü başımın üstüne geçirdim — havlu almaya zaman yoktu — ve kahvenin çoğunu sildim.

Telefonum bu noktada açılmıyor bile, sanırım ömrünü tamamladı. Etrafa bakıyorum, kimse bu tarafa bakmıyor mu diye emin oluyorum ve sonra dükkana koşuyorum. Yirmi dakika önce açılmışlar, kapı kilitli değil.

"Hemen geliyorum," diye Melissa arkadan sesleniyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Melissa ve Jessica, Katie okuldan dönene kadar burada olmalı.

Koşarak masadan bedenime uygun yeşil bir tişört alıp başıma geçiriyorum, üzerine de üzerine giymek için sevimli, beyaz bir düğmeli gömlek alıyorum.

Tişörtü kot pantolonuma sokmayı bitirmişim ki Melissa köşeden dönüyor ve yüzü bir anda bembeyaz oluyor.

"Oh." Ağzı açılıp kapandı. "Merhaba, Polly. Hoş geldin."

"Teşekkürler." Buraya girdiğimden beri ilk kez etrafıma bakındım ve az önce hissettiğim öfkenin yeniden içimi doldurduğunu hissettim. "Melissa?"

"Evet?"

"Ne oluyor lan?"

"Biraz dağınık olduğunu biliyorum, sen dönmeden temizletmeyi planlamıştım ama Grace işten ayrıldı, bu arada, o da işten ayrıldı, şimdi Jessica da yok..."

"Jessica neden yok?"

"Babası öldü." Melissa yüzünü buruşturup omuz silkti. "Cenazeye kadar izin aldı. Yani, işleri Katie ve ben hallediyoruz..."

Elimi kaldırarak onu durduruyorum.

Aniden kapının üstündeki zil çaldı ve dönüp baktığımda Ryan içeri girerken gördüm. Taze ve mükemmel görünüyordu, jet lag'ın hiçbir izi yoktu.

“Selam, bebeğim,” der gülümseyerek ve bana öpücük vermek için eğilir. Geri çekildiğinde gözleri kısılır. “O kadar mı kötü?”

"Evet, sanırım. Dinle, araban hakkında." Yüzümü buruşturup gözyaşlarına boğulmak üzereyim, ama gözyaşlarımı içime çekiyorum. *Çok* kızgın, utanmış ve yorgunum. "İçine kahve döktüm ve çoğunu sildim, ama detaylı bir temizlik gerekecek. *Çok üzgünüm* Ryan. Sana güzel şeylere güvenilemeyeceğini *söylemişim*."

"Dur," der ve parmak uçlarını çenemin aşağısına doğru sürer. Ona yaslanmak istiyorum. Onunla eve gidip kanepede sarılmak ve sadece *olmak* istiyorum. "Bu bir kazaydı, herkesin başına gelebilir. Ben hallederim."

O tamamen sakin, sanki o muhteşem deri koltuklara kahve döktüğüm hiç umurunda değilmiş gibi.

"Hepsi bu mu?"

"Ne bekliyordun? Sana bağırmamı mı?" diye soruyor ve başını sallıyor. "Olur böyle şeyler, önemli değil. Seni sonra ararım."

Beni bir kez daha öptü ve gitti. Polly ile kahve savaşında telefonumun da zarar gördüğünü söyleme fırsatı bile bulamadım.

Bir iç çekerek, kendini toparlamayı başaran Melissa'ya geri dönüyorum. Burada bir şeyler yolunda değil ve ben bunun nedenini bulmaya kararlıyım. Önümüzde uzun günler olacağını hissediyorum.

"Hadi," diyorum yorgun bir iç çekişle. "Yapacak işimiz var."

YİRMİNCİ BÖLÜM

RYAN

Kız arkadaşımın arabama kazara kahvesini döktüğünü herkese anlattıktan sonra annem başını sallayarak "Zavallı Polly" diyor. Hepimiz Remington ve Erin'in evinde aile yemeğindeyiz ve ben Paris'te ve eve döndükten sonra olanları herkese kısaca anlatıyorum. "Eminim çok üzülmüştür."

"Onun için üzuldüm," diyorum ve biramdan bir yudum alıyorum. "Ona sorun olmadığını söyledim ve o zamandan beri temizlendi, ama yine de çok üzüldü. Şahsen ben komik buldum."

"Alt tarafı bir araba," diye Holly araya girdi. "Ben de sürekli bir şeyler döküyorum, annemle babam da her zaman temizlenir diyorlar."

"Doğru," dedi Erin ve Holly'nin başına öpücük kondurmak için eğildi. "Bazen bir şeyler dökülür. Önemli değil. Önemli olan ikinizin harika vakit geçirmiş olması. Döndüğünüzden beri Polly'yi görmedim."

"Ben gördüm," Summer gönüllü olarak söze girer. "Kısa bir süre. Yorgundu."

Summer tabağına bakarak yemeğini yemeye başlar, sanki söylediklerinden pişman olmuş gibi, ve şimdi neler olduğunu öğrenmek benim hayatımın görevi haline gelir.

Arabayı aldığımdan beri Polly'den hiç haber almadım. Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermiyor ve bu beni deli ediyor.

"Bir sonraki ev maçın ne zaman, Jake?" Brady, dik oturup deli gibi gülümseyen oğluma sorar.

"Bu Cuma," diyor. "Siz de gelmek isterseniz çok güzel olur." "Hepimiz orada olacağız," diyor babam ve Jake'e göz kırpmıyor. "BVHS'nin BVHS'nin gördüğü en gürültülü tezahürat grubu olacaksınız."

"Tabii ki," diyor Jake geniş bir gülümsemeyle. "Bu hafta başlıyorum ve her şey hazır."

"Çünkü sen çok yeteneklisin," diyor Millie. "Seni almazlarsa aptal olurlar."

"Tabii ki." Jake kız kardeşime sırtarak bakar ve ben de ona oğluma karşı bu kadar iyi davrandığı için teşekkür etmek için ona sarılmak isterim.

Hepsi ona karşı harika davranıyor.

"Hey, Jake," diyor Johnny, "akşam yemeğinden sonra arkaya çıkıp top oynayabilir miyiz?"

"Ben de!" Holly ısrar ediyor.

"Tabii," diyor Jake. "Zaten biraz antrenman yapmam lazım."

Akşam yemeğinden sonra dışarıda oynama heyecanıyla çocuklar yemeğini aceleyle bitirir ve hepimiz yemeğimizi bitirince masadan kalkmalarına izin verilir.

"Tatlı için birazdan sizi çağırırım," der Erin, arka kapı arkalarından kapanırken. "Jake'i seviyorum. Çocuklarla çok iyi anlaşıyor."

"Birçok şeyde iyidir," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"O zaman neden onu burada kendi başına bırakıyorsun?" Remington ilk kez konuşarak karşılık verdi.

"Rem..." Annem başlar ama ben elimi kaldırıp ağabeyimin gözlerine bakarım.

"Sen ne diyorsun böyle?"

"Sen şehir dışındasın, bu yüzden birinin sürekli senin *harika* çocuğunla kalması gerekiyor. Evde kalıp sorumluluklarını yerine getirmekle uğraşmak istemiyorsun. Bu senin için oldukça tipik bir davranış, ama artık bakman gereken başka biri var."

"Hadini aşıyorsun," diye başlar Brady, ben ise başımı sallarım.

"Çocuğum ilgi, özgüven veya sevgi eksikliği çekiyor gibi mi görünüyor?" diye Remington'a soruyorum ve Remington bana saldırmaya karar verdiğinde her zamanki gibi sırtımda bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum. Ki bu hemen hemen her zaman olur.

Masadaki diğerleri sessizleşir, bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

"Bence o daha iyisini hak ediyor," diye cevaplar Rem. "Tabii, ona dünyadaki tüm parayı ve güzel bir ev verebilirsin, ama sen hiç burada değilsin. Buradaysan da ofisinde çalışıyorsun."

"Ne yaptığımı ya da ne zaman yaptığımı bilmiyorsun çünkü benimle konuşmuyorsun," diye karşılık veriyorum. "Senin hikayende ben kötü adamım, o kadar. Jake ile çok fazla zaman geçiriyorum. Ayrıca, çocukların seninle geçirdikleri zamandan daha fazla zamanı senin lanet olası çiftliğini işletmekle meşgul olduğun için

senin lanet olası çiftliği işletmekle meşgul olduğun için anneleriyle daha fazla zaman geçirdiklerini söylemen ikiyüzlülük oluyor."

"Başlama lan..." Rem'in sesi yükseldiğinde babam ayağa kalktı ve ellerini masaya vurdu.

"Yeter!" Yüzü kızarmış, ikimize de bakıyor, yüzünde hayal kırıklığı okunuyor. "İkinizin birbirinize saldırmasından bıktım usandım. Kaç yaşında olduğunuz umurumda değil, bunu kabul edemem. İkiniz de mükemmel babalarsınız, ikiniz de iyi, sevgi dolu yuvalarınız var ve bu konuyu kapatın."

"Çocuğumu seviyorum," derim, sesim yine sakinleşmiştir. "Her şeyden çok. Onu yetiştirme şeklimle bir sorunun varsa, benimle *özel* olarak konuşabilirsin, konuşuruz."

Rem gözlerini bana dikti, ama cevap vermedi ve sonunda Erin ayağa kalkıp, "Kim pasta ister?" dedi.

"Ben isterim," diyor Millie. "Kesmene yardım edeyim."

"Ben şarabı açayım," diyor annem, Summer da ayağa kalkıp onlara katılırken. "Tanrı biliyor, buna ihtiyacım var."

Kadınlar odadan çıkınca Brady yüksek sesle iç çeker. Chase başını sallar.

Babam bize bakmaya devam ediyor.

"Sana söyledim," diye başlıyorum, Rem'e dönerek, "Holly doğduktan sonra olanlar için *üzgünüm*. İyi idare edemedim ve sana ihtiyacın olduğu anda yanında olamadım, ama geri dönüp bunu değiştiremem. Yapabilseydim, sahip olduğum her kuruşunu verirdim."

Rem alaycı bir gülümsemeyle bakar ama ben konuşmaya devam ederim.

"Her gün pişmanlık duyuyorum. Hayatımda pişman olduğum *tek* şey bu. Ama bunu düzeltemem. Tek yapabileceğim, sen kabul etmesen de özür dilemeye devam etmek ve burada olmak. Burada bir hayatım var ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Canın istemedikçe ve o lüks uçağına binmedikçe."

"Bir işim var." Sesim artık yorgun. "Ve bu iş beni birkaç günlüğüne evden uzaklaştırıyor. Evet, yetişkin hayatımda ilk kez, benim için çok önemli olan bir kadınla tatile çıktım. Jake anlayışla karşıladı. Ailem bana çok yardımcı oldu."

"O yanlış bir şey yapmadı," diye araya girdi Chase. "Ve tıpkı senin gibi, elinden gelenin en iyisini yapıyor."

"Hepimiz öyle," diye ekledi Brady. "Ve eğer aramızda yardım etmekten rahatsız olan ya da senin için aynısını yapmayacak tek bir kişi bile olduğunu düşünüyorsan, sen bir

aptalsın."

Rem iç çekip elini yüzüne götürdü. "Başkalarının önünde söylediklerim için özür dilerim."

Ve bu alacağım tek özür. "Peki."

Babam, kızlar geri dönüp masaya tatlıları koyarken oturur ve Erin'in arka kapıdan çocukları içeri girip paylarını almaları için seslendiğini duyabilirim.

Yemeğimizi bitirince, Summer ve ben yemek yapmaya yardım etmediğimiz için mutfakı temizlemeyi teklif ederiz ve ben bulaşıkları yıkayıp Summer'a vererek bulaşık makinesine koymasını isterim.

"Ondan günlerdir haber almadım."

Summer iç çekiyor. Kimin hakkında konuştuğumu sormasına gerek yok. Polly onun en iyi arkadaşı ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Eve geldiğinde ortalık çok dağınıktı."

"O da bahsetti." Ona salata kasesini uzatıyorum. "Ama mesajına bile cevap vermedi. Masada onun yorgun olduğundan bahsettin, ama başka bir şey daha söyleyecektin."

Derin bir nefes alıp tezgaha yaslanır. "Ryan, Polly benim için kardeş gibidir. Onun güvenini bozamam."

"Senden bunu istemiyorum. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"İyi. İlk sabah biraz bunalmış ve jet lag'den yorgun *olduğunu*, konuşmak istediğini söyledi. Kötü bir şey söylemedi."

Bu en azından içimi rahatlatı.

"Ona birkaç gün nefes alması için zaman ver."

Başımı sallıyorum ve Remington mutfak'a giriyor, Summer kaşlarını çatıyor.

"Tamam, yalan söylemeyeceğim. Siz ikiniz ve tüm saçmalıklarınız beni rahatsız ediyorsunuz, Remington bulaşıkları yıkayabilir."

Ellerini havluyla silip, odadan çıkar.

"Kadınları korkutmanın yolu bu mu?" diyorum ve bulaşıkları yıkamaya devam ediyorum. "Buraya onu evlat edinmemem gerektiğini söylemeye mi geldin? Bensiz daha iyi olacağını mı?"

"Tanrım." Rem derin bir nefes alır, bulaşık makinesini kapatır, ileri geri yürür. "Öyle demek istemedim."

"Öyle geldi."

"Söylememeliydim, tamam mı? Jake harika *bir çocuk* ve hepimiz onu seviyoruz."

"Biliyorum." Şimdi ona dönüp bakıyorum. "Biliyorum. Ona sanki doğduğundan beri buradaymış gibi davranıyorsun ve bunun için minnettarım. Bu ailenin bir parçası olmayı *çok seviyor*. Soyadını bizim soyadımıza değiştirebilir mi diye sordu."

Bu Rem'i duraksatır. Gözlerini kırpar ve ellerini ceplerine sokar.

"Bununla bir sorunun mu var?"

"Hayır! Hayır, tabii ki yok. O bizim ailemizin bir parçası, bizim soyadımızı almalı. Tanrım,

Ry."

"Ne? Neden öyle düşünmeyeceğimi varsayayım ki? Sen ona tahammül edemiyorsun ki.

ben, ve ikimiz de bunu biliyoruz." "Hayır, ben..."

"O zaman artık akşam yemeklerine gelmeyeceğim. Jake'i gönderip işim olduğunu söyleyeceğim."

"Hayır. Lanet olsun..."

"Seni seviyorum." Ona dönüyorum ve şimdi ellerimi ceplerime sokmam gerekiyor çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Sen her zaman en iyi arkadaşım oldun, ta ki... şey, ta ki. Ne yapacağımı bilmiyordum ve başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum."

"Yapabilirdin..."

"Şimdi biliyorum. Ama altı yıl önce bilmiyordum. Özür dilerim. O tek karar yüzünden ağabeyimi kaybettiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama senin de çocuğuma bunun için kin beslemeni istemiyorum. Bir gün ağzından kaçırıp onun önünde bir şey söylersin ve o zaten istemediği bir geçmişin yükünü yeterince taşıyor. Onun bu aile hakkında güvensiz hissetmesine asla izin vermeyeceğim, Rem. Bu yüzden uzak duracağım, çünkü bu seni en rahat hissettiren şey."

"Lanet olsun."

"Bulaşıkları tek başına yıkayacaksın galiba."

Mutfaktan çıkıp bana bakan Jake'e gülümsüyorum. Chase, Summer ve Brady'nin çoktan çıktığını görüyorum, bu yüzden Jake'e de onlarla birlikte çıkmayı önerdiğimde garip kaçmayacak.

"Hazır mısın dostum?"

"Tabii. Ödevim var. Çok aptalca."

"Ben de ödevlerden nefret ederim," diyor Johnny, anlamlı bir şekilde başını sallayarak. O çocuk Jake'i idolize etmeye başlamış ve bence bu çok sevimli.

"Her şey yolunda mı?" Jake, kamyonete binip çiftliğe dönerken soruyor.

"Tabii, neden olmasın?"

"Tatlı için içeri girdiğimizde ortam biraz gergin gibiydi."

Kafamı sallayıp sessizce kardeşime lanet okudum. "Yok, her şey yolunda. Küçükleri eğlendirdiğin için teşekkürler."

"Onlar iyiler," diyor. "Hey, ben futbol oynarken öğleden sonraki işleri senin üstlenmen sorun olmaz mı? Ben bırakıp tekrar üstlenebilirim."

"Kendi atlarımla senin kadar iyi ilgilenemediğimi mi ima ediyorsun?"

Onun sırtıttığını görmek için tam zamanında bakıyorum. "Evet. Çünkü senden daha iyiyim, ihtiyar. Ama cidden, sen meşgulsün."

"Sen de öylesin, evlat. Sorun değil. Ayrıca futbol sezonu çabuk bitecek, sen eğlenmeye bak. Ben öğleden sonra işlerini yapmayı seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Tabii. Ofisimden çıkıp ahıra gidiyorum ve tıpkı senin gibi, atlar benim terapim, yani her şey yolunda."

"Bu, *gerçek* terapiye gitmemiz gerekmediği anlamına mı geliyor?" Sesinde umut var, ama ben başımı sallıyorum.

"Olmaz. Haftaya gidiyoruz." "Hay aksi."

"HEY, BEBEK KIZIM," diye Lullaby'ye şarkı söyler gibi konuşup burnuna öpücük konduruyorum. Jake'e yalan söylemiyordum. Atlarla birlikte olmayı *gerçekten* seviyorum. Çocukluğumdan beri öyleyim. Babam ve Rem bana hep "atların fısıldayanı" derlerdi.

Bu yüzden, ahırları temizleyip, su yalaklarını ve yem torbalarını doldururken acele etmiyorum. İçeri girmeye hazır olmadığım için, her bir ata sırayla yaklaşıp fırçalayarak yaraları veya sorun yaratabilecek böcekler olup olmadığını kontrol ediyorum.

Ladybug omzuma sürtünüyor, daha fazla sevgi ve belki bir elma istiyor. Tesadüfen bir tane var, ona veriyorum ve o da mutlu bir şekilde yiyor.

"Sen çok değerli bir kızsın, değil mi?" Boynunu okşayıp yanağına öpücük konduruyorum. "Oğlumuza çok iyi bakıyorsun. Jake seni çok seviyor."

Onun adını duyunca başını çevirir ve ben gülümserim.

"Evet, sen de onu seviyorsun, değil mi? Hepiniz seviyorsunuz. Bence birbirinize, kimsenin başa çıkmaması gereken bazı kötü Şeylerden kurtulmanıza yardım ettiniz."

Sırtını okşuyorum, avucumun altında saçlarının dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Atların bakımı bittiğinde, arka cebimden telefonumu çıkarıp bakıyorum ve Polly'den hiçbir Şey gelmediğini görünce kfrediyorum.

Beş gündür ondan tek bir kelime bile yok. Summer, ona nefes alması için zaman vermemi tavsiye etti, ama onu beni hayalet gibi bırakmasına izin verirsem yazık olur.

Eğer benimle bir ilişki istemediğine karar verdiyse, bunu yüzüme karşı söyleyebilir.

Somurtarak eve geri dönüyorum. Hava kararmaya başlıyor ve Jake antrenmandan yakında eve gelmiş olmalı. Akşam yemeği isteyecek ve gününün nasıl geçtiğini, yarın akşamki ma için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatmak isteyecektir. Yani Polly'yi bulup neler olduğunu öğrenmek için vaktim yok.

Yarın sabah, dükkânı açar açmaz gidip onunla konuşacağım.

Eve vardığımda, annemin SUV'si garaj yolunda duruyor. Hızımı artırıp, annem arabadan inerken el sallıyorum.

"Eve geldin mi diye aramak üzereydim," diyor gülümseyerek. "Buraya gelmeden önce aramalıydım, ama aklıma gelmedi."

"Ahırda işimi bitiriyordum. Tam zamanında geldin. İçeri gel." "Tamam. Sana ve Jake'e akşam yemeği getirdim. Arka koltuktan çıkarmam
"Ben hallederim."

"Ben alırım." Arka kapıyı açar ve ben büyük bir yalıtımlı çantayı alıp ona kaşlarını kaldırıırım. "Kaç kişiye yemek var?"

"Yarın da artacak," dedi glerek. "İstakoz orbası ve taze ekmek yaptım. Salata da var."

"Kulağa lezzetli geliyor. Teşekkrlr."

Onu eve ve mutfağa kadar takip ettim. Annem mutfak adasının yanındaki tabureye oturdu, ben de akşam yemeğini çıkardım ve tencereyi ocağa koyup ısıtmaya başladım.

"Jake henüz gelmedi mi?"

"Hayır, hanımefendi. Ama yakında gelir. Aklında ne var?"

"Polly Allen ile aranızda ne var?"

Durup ona şaşkınlıkla baktım. "Anlamadım?"

"İkinizin de yetişkin olduğunu biliyorum ve bu çok güzel bir şey çünkü o kızı her zaman sevmişimdir, ama bilmek istiyorum. Onu dünyanın öbür ucuna uçurup bir sürü pahalı şey aldığın için ciddi bir ilişki olduğunu düşünüyorum."

"Benim için ciddi," diye onayladım. "Ama son zamanlarda pek konuşmadık. Çok meşgul."

"Onunla evlenecek misin?"

Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bugün bu konuşmayı beklemiyordum."

"Biliyorum. Aile yemeğinde soracaktım, ama ağabeyin gibi çocuklarını herkesin önünde zor durumda bırakmayı sevmiyorum." Geniş bir gülümsemeyle devam etti. "Ee? Evlilik? Bebekler? Ben de gençleşmiyorum, biliyorsun."

"Anne."

"Ne?" O, bu sorulardan hiç utanmadan sadece bakışlarımı karşılıyor. Sanırım cesaretimi ondan almışım.

"Ona henüz söylemedim ki, onu sevdiğimi sana söylemekten rahatsız oluyorum."

Şimdi annemin yüzü yumuşadı. "Oh, ne tatlı. Neyi bekliyorsun?"

İyi soru.

Çorbayı ocağın üzerine koyup ona döndüm. "Biliyorsun, herkes bir hafta sonu aşık olup birkaç ay sonra evlenmez."

"Ben şanslıydım," diye başını sallayarak onayladı. "Ama Polly'yi uzun zamandır tanıyorsun. Kardeşi en iyi arkadaşın. Yabancı olarak tanışmadınız. Seks kötü mü?"

"Anne!" Başımı geriye atıp güldüm, o da bana gülümsedi. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım."

"Bence Jake harika bir kardeş olur."

"Bence acele ediyorsun." Adanın etrafından dolaşp ona yaklaşıyorum ve şakağına öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlı oğlum. Remington'un sana bu kadar sert davrandığı için üzgünüm. Sen bunu hak etmiyorsun."

"O benim hak ettiğimi söylerdi."

"Sözlerimi iyi dinle: Eğer dünyada başka biri sana onun gibi konuşsa, onu yumruklardı."

"Muhtemelen."

Başını göğsüme yaslayıp bana sıkıca sarılır. Annem her zaman en güzel sarılmaları yapar.

"Umarım aranız düzelir." Jake içeri girip bizi görünce iç çekiyor.

biz

i. "Hey, ne oldu? Büyükanne? Ne oluyor?"

"Hiçbir şey, dostum." Annem benden uzaklaşıp Jake'i kollarının arasına alıp ona sıkıca sarılır.

"Sadece en sevdiğim iki erkeği görmek ve onlara akşam yemeği getirmek istedim."

"Istakoz çorbası kokusu mu alıyorum?" Jake bu fikre sevinerek gözleri parladı. "Evet," diye onayladı.

"Harika. Sen dünyanın en iyi büyükannesisin." "Elimden geleni yapıyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

POLLY

Ryan'ı bir haftadır görmedim.

Hayatımın en hızlı haftasıydı çünkü neredeyse günün her dakikası çalışarak geçti. Grace ve Jessica'nın yokluğunda işleri yolunda tutmak neredeyse imkansızdı ve Melissa'ya güvenmemekte haklı olduğum için ona yakın duruyorum. İkinci bir gözle bakınca, sonunda şüphelendiğim şeyi kanıtlayabildim.

Ryan'ın da en az benim kadar meşgul olduğunu biliyorum. İşlere boğulmuş olmalı ve çiftlikle ilgilenmesi gerekiyor. Jake okulda futbol oynuyor, bu yüzden çok yoğunlar. Bu akşam ne olursa olsun maça gideceğim. Gerekirse dükkânı erken kapatırım.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye soruyor Melissa, Jackie'nin fırınından aldığım elma tartlı kurabiyelerle dolu kollarımla Pocket Full of Polly'ye girerken.

"Mutlu değilim," diye cevap veriyorum ve hemen büfenin yanına gidip kurabiyeleri müşteriler için sergiliyorum. "Endişelenmeden eğlenmemi istediğini anlıyorum, ama bu benim *işim*. Bu benim geçim kaynağım. Dünyanın neresinde olursam olayım, olan biten her şeyi bilmeye hakkım var."

"Haklısın," diyor Melissa, ellerini kaldırarak. "Yanlış bir karar verdim, özellikle Jessica'nın cenaze nedeniyle gitmek zorunda kaldıktan sonra. En azından sana neler olduğunu söylemeliydim, ama ben halledeceğimi söyledim."

"Ama halletmedin Melissa," diye karşılık veriyorum ve ona dönerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bu konuşmayı yapmaya ve bu kadını dükkânımdan çıkarmaya hazırım. "Cumartesi geldiğimde burası *darmadağın*ıktı. Katlanıp asılması gereken giysiler yığınlar halinde duruyordu, yerler pis ve deneme kabinlerinde daha da fazla giysi bırakılmıştı. Günün sonunda kasayı kapatmadığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Yirmi dört saat burada kalamazdım," diyor ve gözlerini deviriyor. "Benim bile Polly, *benim de* uyumam lazım."

"*O kadar da* yoğun değildik. Yaz bitti ve turistlerin çoğu gitti. Nasıl oldu da o kadar meşguldün ki yere süpürge geçiremedin ya da ürünleri asamadın?"

"Demek işini terk ediyorsun ve yokluğunda işlerin nasıl yürüdüğünü sorguluyorsun?"

" , BENİM TÜM LANET İŞİM, MELISSA!" I böyle bağırdığımı inanamıyorum, ama şimdi çok *sinirliyim*.

"Burada durup böyle bağırılmaya tahammülüm yok. İstifa edebilirim."

"Gerek yok. Kovuldun." Vay canına, bu çok iyi geldi.

Çenesi düşüyor. "Beni kovamazsın."

"Oh, inan bana, evet, yapabilirim. Az önce yaptım. Ben yokken işlerimi çok kötü yönetmişsin. Dün gece Katie ile konuştum."

Şimdi yüzü bembeyaz oldu.

"Grace'in, *ben* gitmeden önce belirlediğim vardiyaları değiştirdiğin için ona zorbalık yaptığını ve ona kötü davrandığını söyledi. Ayrıca Katie'ye bana söylerse onu tehdit ettiğini de biliyorum. Ama söyledi ve senin bilmen umurunda değil, çünkü Katie cesur bir kız. On altı yaşındaki *Katie*, güvendiğim tek kişi. Ayrıca, ben yokken benden para ve ürün çaldığını da biliyorum ve seni şikayet edeceğim."

"Kanıtlayamazsın..."

"Evet, kanıtlayabilirim Melissa. Ben yokken bir haftada toplam 1200 doların üzerinde nakit satış yaptık, ama banka hesabına tek bir kuruş *bile* yatırılmamış. Gece kasasına da olması gerektiği gibi para yatırılmamış."

"Belki Katie yapmıştır," diyor, ama gözlerime bakmıyor. "Günün sonunda fişleri *ikiniz* de imzaladınız,"

diye cevap veriyorum, onu dikkatle izleyerek. "Ve bunu garip buluyorum çünkü günün sonunda bilgisayarı kapatmadın, yani rakamlarla oynadın. Ama gece yatırmalarını yapma görevini *sana* vermiştim."

Dudaklarını yaladı, hala bana bakmıyordu.

"Anahtarı tezgahın üzerine bırak, eşyalarını al ve evimden defol git."

Yüzü kıpkırmızı olmuş, topuklarını dönüp arka odaya giriyor. Her hareketini izlemek için yakınında kalıyorum ama

anahtarlığı anahtarını çıkarıp yere atıyor — çok klas — ve sonra dükkandan çıkıyor.

Bu, artık sadece Katie ve ben kaldığımız anlamına geliyor ve Katie sadece okuldan sonra ve cumartesi günleri çalışıyor, bu yüzden yakında yeni birini işe almam gerekiyor.

"Bu çok seksi oldu."

Kalbim çarparken dönüp bakıyorum ve Ryan'ın tişörtlerin bulunduğu masanın yanında, etkileyici göğsünü kollarının üzerine katlamış durduğunu görünce şok oluyorum.

"Hay sıçayım, Ryan." Ağzımı kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Öydün beni."

"Sen eski çalışana bağırırken içeri girdim," diyor. "*Sana* patron modunda bakmak oldukça tahrik edici."

Kafamı sallayıp iç çekiyorum. "O kız her şeyi mahvetti." "Hem de fena. Seni özledim, bebeğim."

Tek kelime etmeden ona doğru yürüdüm ve kollarına atıldım. Beni sıkıca sarıp ileri geri salladı ve bir haftadır ilk kez içim rahatladı.

"Ben de seni özledim."

"Benden kaçtığını sandım."

Başımı geriye eğip ona bakabilmek için yukarıya, çok yukarıya bakıyorum. "Hayır, burada her şey berbat, senin de görebileceğin gibi. Uzun günler geçirdim. Belki de sana ve Jake'e yeniden alışmanız için biraz zaman vermek istedim."

"Yeniden alıştık." Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Sana uzak kalmayacağını söylemiştim."

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye onu temin ettim ve biraz yürüyebilmek için geri çekildim. "İtiraf ediyorum, Cumartesi eve döndükten sonra biraz bunalmıştım ve kendime gelmem biraz zaman aldı. Tamam, belki hala anlamaya çalışıyorum. Çok şey yaptın, Ryan."

"Mutfağı beğenmedin mi? Fotoğraflar harika, ama beğenmediysen, ben..."

"Neden sevmeyeyim ki?" diye sözünü kestim. "Harika olmuş. Ama abartma demiştim."

Bana sadece gülümsedi ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Neyse, tam bu şaşkınlığı atlatmışken, benim haberim olmadan burada olanları öğrendim ve tam bir patron kadını moduna geçtim."

"Telefonuma cevap vermedin."

"Telefonumun şarjı bitti."

"Bir hafta boyunca şarj etmedin mi?"

"Hayır, senin güzel arabana kahve döktüğümde *bozuldu*. Temizliği için ne kadar borçluyum, söyle yeter. Yenisini almaya vaktim olmadı. Ve *hayır*." Onu işaret ederek gözlerimi kısıyorum. "Bana bir tane getirmeyeceksin."

"Neden? Otuz dakika içinde bir tane getirebilirim. Ayrıca, araba için bana bir şey borçlu değilsin."

"Telefonu kendim sipariş edebilirim." O muhteşem arabayı temizletmenin ne kadara mal olacağı konusunda onunla tartışmayacağım bile.

"Az önce zamanın yok dedin." Şimdi o ela gözleri kısılıyor ve sinirli görünüyor. "Polly, eğer kararını verdiysen..."

"Dur." Kafamı sallayıp sinirli bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasına soktum. "O cümleyi bitirme bile, çünkü *doğru değil*. Senin hakkındaki fikrimi değiştirmedim ve o sözleri ağzından çıkarmayacağım. Bu hafta her şeyi mahvettiğimi biliyorum ve bunu hak etmedin, ama o kaltak beni iflas ettirmeye çalıştı. Gerçek niyeti bu olmasa bile, bir gün daha görevde kalsaydı sonuç böyle olurdu. Sen işleri anlarsın. Merak etme, bugün internete girip yeni bir telefon sipariş edeceğim. Yarın eline ulaşır."

"Peki, *bugün* sana gönderilmesinde ne sorun var? Senin yükünü hafifletebilirim Polly."

"Ben hallederim," diye ısrar ettim ve sesimde inatçılık duydum. "Ben hallederim. Ama mutfak için teşekkür etmeliyim."

"Hayır, gerek yok."

"Hayır, teşekkür etmelisin. Mutfak için teşekkür ederim. Eve gelip bakacak kadar bile vaktim olmadı ama gerçekten çok güzel ve muhtemelen bunu hak etmiyorum."

"Tabii ki, bunu hak ediyorsun. Beğendiğine sevindim. Seyahatten dönerken eşyalarını boşalttın mı?"

"Sadece valizimden en gerekli şeyleri çıkardım." İç çekiyorum ve *yine* gözyaşlarına boğulmak üzereyim, ama kendimi tutuyorum. *Son zamanlarda neden bu kadar ağlıyorum ki?* "Sanırım jet lag ve dükkanda yaşadıklarım yüzünden çok yorgunum. Dün gece saat 10 civarında eve geldim ve hemen uyudum, sonra sabah 7'de kalkıp işe döndüm. Sen nasılsın? İşlerin bitti mi?"

"Hiç bitmedi." Şimdi gülümsüyor ve aramızdaki gerginliğin bir kısmının eridiğini hissediyorum. "Ama sana ulaşamadığım için

seni bulup iyi olup olmadığını kontrol etmeye karar verdim."

"Üzgünüm." Ona dönüp bir kez daha sarılırım, neredeyse ona yapışıyorum. "Gerçekten üzgünüm. Seni terk etmiyorum ya da öyle bir şey değil. Sadece bazı şeyleri halletmem gerekiyor. Ama Jake'in maçı bu akşam ve ben kesinlikle gideceğim."

"Wild bölümünde sana yer ayırıyorum," diyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. "Hemen yanımda."

"Eğlenceli bir bölüm gibi."

"En iyisidir, büyükbabalar, dişleri eksik çocuklar ve koçlara ve hakemlere bağırarak bir sürü adamla tamdır."

"Tam benim tarzım. Teşekkürler. Orada olacağım."

"Sabırsızlanıyorum." Beni öper, elleri yüzümü çevreler ve ben kendimi ona bırakırım, onun dokunuşlarının tadını çıkarırım. Tanrım, onu sandığımdan daha çok özlemişim.

Aniden kapının zili çaldı. "Belki de geri dönmeliyim."

"Merhaba anne," Ryan'dan gözlerimi ayırmadan selam verdim. Sabah ilk iş olarak elbise almaya uğrayacağını söylemişti. "İçeri gel."

"Ben de tam çıkmak üzereydim," der Ryan geri çekilirken ve anneme gülümser. "Sizi görmek her zaman güzel, Bayan Allen."

"Merhaba Ryan. Sen ve tatlı oğlun nasılsınız?"

"Harikayız, teşekkürler. Mac, biz yokken Jake'i akşam yemeğine evinize götürdüğünü söyledi."

"O çocuğu çok seviyorum," dedi annem sıcak bir gülümsemeyle. "O bizim evimize her zaman bekler. Umarım bir dahaki sefere sen de onunla gelersin."

"Çok isterim."

Yanılıyor muyum, yoksa annem az önce erkek arkadaşımı akşam yemeğine mi davet etti? "Haftaya pazar günü yapalım," diye devam ediyor annem ve ben gülümsemeden edemiyorum. Evet, annem işte böyle biridir.

"Bence olur," diyor Ryan. "Davet için teşekkürler. Ne getirebiliriz?"

"Sadece kendinizi getirin. Güveç nasıl olur?"

"En sevdiğim gibi. Görüşürüz o zaman." Şimdi bana gülümsüyor. "Bugün çok çalışma, bebeğim. Sonra görüşürüz."

Parmak uçlarıyla çenemi okşadı ve sonra gitti. Annem onun arkasından içini çekti.

"Ryan'ı hep sevmişimdir," diyor. "Ailemizin resmi bir üyesi olsa ne güzel olurdu."

"Dur bakalım." Elimi kaldırıp başımı sallıyorum. "Daha yeni çıkmaya başladık, aceleci davranmayalım."

"Seni Paris'e götürdü ve evini yeniledi," diye hatırlatıyor bana, kendisine hiç yakışmayan mor bir elbiseyi hayranlıkla incelerken. "Bence bu 'yeni çıkıyoruz' aşamasını çoktan geçti, ama geçen hafta Ryan'ın annesi Joy ile öğle yemeği yedik ve ikimiz de çok mutluyduk."

"Düğün planlarını yaptınız mı?" Annem başını çevirir, gözleri sevinçle dolmuştur ve ben gözlerimi deviririm. "Alay ediyorum anne. Henüz evlenme teklif etmedi ki."

"Peki, neyi bekliyor? Ben de onu merak ediyorum. Neyse, önümüzdeki hafta sonu kitap kulübü partisi için bir elbiseye ihtiyacım var."

"Sanırım tam da aradığın şey var."

Yarım saat boyunca anneme denemesi için birkaç şey seçmesine yardım ettim ve o soyunma odasına girince bilgisayarımı açıp yeni telefonumu sipariş ettim. Ryan haklı. Bu işi hemen halletmem lazım ve o gittiğinden beri kimse sihirli bir şekilde bir telefon getirmediğine şaşırdım.

Siparişimi verdikten sonra e-postalarımı kontrol ettim ve kaşlarımı çattım. *Bilinmeyen Gönderen*'den yeni bir mesaj vardı, gerçek isim yoktu ve açtığımda sadece şunlar yazıyordu:

Seni uyarmıştım.

"Hayatım, sanırım aradığımı buldum!" "Hemen geliyorum!"

İçimden bir ses bunu silmememi söylüyor. Bunun yerine bilgisayarı kapatıp annemin hangisini seçtiğine bakmaya gidiyorum.

Annem pas rengi elbisesiyle hızlıca dönüyor, kumaş bacaklarının etrafında uçuşuyor ve ben gülümsüyorum. Ben de bunu seçerdim.

"Çok beğendim," diyorum ona. "Orada en şık giyinen sen olacaksın." "Ben de öyle düşünüyorum. Alacağım."

O diğer kıyafetlerini giyerken, Grace'i arayıp işe geri dönmek isteyip istemediğini soruyorum.

"Alo?" Grace cevap verdi.

"Merhaba Grace, ben

Polly."

"Merhaba, Polly," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Hey, ben yokken işlerin *çok* ters gittiğini duydum ve sana ulaşip özür dilemek istedim. Ben yokken Melissa'nın öyle davranacağını bilmiyordum ve seni o kadar rahatsız ettiğine ve istifa etmek zorunda hissettirdiğine üzuldüm."

Grace telefonun diğer ucunda iç çeker. "Senin suçun değil..."

"Evet, benim hatam. Burası benim işim ve çalışanların iş yerinde kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak benim sorumluluğum. Böyle hissetmene üzuldüm. Melissa bu sabah işten çıkarıldı ve benim için tekrar çalışmayı düşünmeni içtenlikle umuyorum. Kaybettiğin haftanın maaşını sana ödeyeceğim."

Bir an sessiz kaldı. "Tanrım, Polly, isterdim ama başka bir işe girdim ve dün başladım."

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıyorum. *Lanet olsun sana, Melissa!*

"Anlıyorum," diyorum. "Geçen hafta kaybettiğin saatlerin ücretini yine de çekle göndereceğim ve özrümü kabul edersin umarım."

"Tabii ki kabul ederim," diyor. "Çok teşekkür ederim, Polly."

Kendine iyi bak." "Sen de. Yeni işinde bol şans."

Telefonu kapatıp uzun ve sert bir nefes veriyorum, tam o sırada annem soyunma odasından çıkıyor. Ona aile indirimi uygulayarak kasada hesabı kesiyorum ve ödemeyi aldıktan sonra Bitterroot Valley Coffee Co. 'ya latte içmeye gitmeye karar veriyoruz.

"Tabelayı çevireyim," derim, tabelayı *kapalı* konuma çevirip kapıyı kilitlerim. "Bugün işler yavaş olacak galiba, bu çok iyi oldu."

"Ne güzel," diyor annem, kolunu koluma takarak ve kol kola blok boyunca yürüyoruz. "Cidden, umarım seyahatin iyi geçmiştir. Henüz haberim bile yok."

"Üzgünüm, çok yoğunum ama evet, çok güzel zaman geçirdik. Yeni aldıklarımı yakında gösteririm. Mutfağı da görmelisin."

"Oh, gördüm," diyor annem sinsi bir gülümsemeyle. "Biliyorsun, tadilattan uzak duramam. Harika bir iş çıkarmışlar."

"Yemin ederim, Disney orman yaratıkları ve bir iyilik perisi yapmış, çok hızlı oldu."

"Çok da uydurmada değilsin," diyor gülerek. "Hey, tatlım, birkaç dakika önce telefonunu duydum. Şu anda personel eksikliği olduğunu biliyorum."

İç çekip başımı sallıyorum. "Sen gelmeden hemen önce Melissa'yı kovmak zorunda kaldım. Ben yokken benden para çalışıyordu. Yani, yeni birini bulana kadar Katie ve ben kalacağız."

"O kişi ben olmak isterim," diyor annem, beni şok ederek. "Her hafta boş zamanlarım var, kalıcı birini bulana kadar sana yardım etmeye gelebilirim."

Kaldırımda durup ona bakarak, son derece minnettar bir şekilde gözlerimi kırıştırıyorum. "Emin misin? Anne, buna gerek yok..."

"Eminim," diye beni ikna eder ve kolunu bir kez daha koluma takar. "Yardım etmek istiyorum. Bu öğleden sonra gelip sana eğitim vereceğim."

"Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin." Anneme herkesten daha çok güvenirim ve geçen yılın sonlarında emekli olana kadar yirmi yıl boyunca hizmet sektöründe çalıştı. İnsanlarla *çok* iyi geçinir. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor annem, kahve dükkânına girerken.

"Sen tam bir baş belasısın," Millie'nin dediğini duyarım, ama gülüyor ve aslında tezgaha yaslanmış, ona *gülümseyen* Holden Lexington'a gülümsüyor.

"Sadece gördüğümü
söylüyorum." "Gözlük
almalısın."

Millie bize bakıp boğazını temizledi, yüzüne somurtkan bir ifade takındı ve omuzlarını dikleştirdi.

"Kahve istiyor musun, istemiyor musun?" diye sorar Holden'a.

"Sadece ev kahvesi," diyor, gülümsemesi hiç bozulmuyor. Kabul etmeliyim ki Holden Lexington, uzun boylu, esmer, keskin çeneli ve kaslı vücuduyla, büyük harfle yazılan "*yakışıklı*" kelimesinin tam tanımı.

Lexingtonlar ve Wildlar'ın son yüz yıldır rakip aileler olması çok yazık. Birbirlerinden hoşlandıkları çok belli; içeri girdiğimizde vücut dillerinden anlaşılıyordu ve Holden'ın ona çiçek getirdiğini ya da kimse bakmıyken ona özlemle baktığını gördüm.

Tabii, biri bakınca, kedi köpek gibi kavga ediyorlar. Millie kahveyi döküp tezgahın üzerine koyuyor.

"Beş dolar."

Holden kaşlarını kaldırır. "*Damla kahve* için mi?"

"Enflasyon çok kötü," Holden ona yirmi dolar verirken sahte bir gülümsemeyle diyor.

"Al sen," diyor Holden tezgahtan uzaklaşıp kapıya doğru yürürken. "Bayanlar."

"Hey, Holden," diyorum gülümseyerek. "İyi günler." "İyi bir başlangıç." Bana göz kırpmıyor ve sonra gidiyor. "Neden bununla mücadele ediyorlar?" diyor annem fısıldayarak.

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldıyorum ve Millie'ye dönerek, "Hey, acilen bir latte lazım," diyorum.

MAC otuz dakika önce başladı ve başlangıcı kaçırdığım için *çok kızgınım*, ama gidiyorum ve maçtan sonra Jake'i göreceğim, böylece orada olduğumu bilecek.

Öğleden sonra bana mesaj atıp maçı izlemeye geleceğimi sordu ve ben de geleceğimi söyledim.

Bu sözümü tutacağım.

İşten eve koştum, kıyafetlerimi değiştirdim, bir granola barını boğazıma tıktırdım ve şimdi futbol sahasına kadar bir buçuk blok koşuyorum. Böyle anlarda liseye bu kadar yakın yaşadığım için minnettar oluyorum. Yürüyerek kolayca gidiyorum ve arabayla gidip sahada park yeri aramak zorunda kalmıyorum.

Parlak kırmızı bir spor araba yavaşça geçiyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Bu arabayı daha önce hiç görmedim. Nereye gittiklerini tam olarak bilmiyor olmalılar. Omuz silkiyorum ve yürümeye devam ediyorum. Pep bandının müziğini ve kalabalığın tezahüratlarını duyabiliyorum. Bitterroot Valley'de cuma geceleri son yüzyılda hiç değişmedi. Kasaba futbol takımını çok seviyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, aynı spor araba önümdeki köşeyi dönüyor, hala yavaşça ilerliyor.

"Acaba ne arıyorlar?" diye yüksek sesle merak ediyorum. Ama sonra gaza basıp caddeden hızla uzaklaşıyorlar. "Aptallar."

Küçük sahamızı çevreleyen yüksek çitin yanına yaklaşırken ışıklar parlıyor. Girmek için gönüllüye para veriyorum ve sonra Wild ailesini bulmak için ev sahibi tribünlerini tarıyorum.

"Polly!" Adımın sesiyle başımı kaldırdığımda hepsinin bana el salladığını gördüm. Mutlulukla el sallayarak tribüne doğru ilerledim.

Vay canına, burada çok kalabalıklar. Rem ve Erin, iki çocuklarıyla birlikte. Brady, Chase ve Summer. Tabii ki Millie ve Ryan da burada, Mac ise Ryan'ın yanında oturuyor. Abbi bile gelmiş, Erin'in yanında oturuyor, Daisy ise Holly'nin yanında.

Bütün ekip burada ve ben de bunun bir parçası olduğum için çok heyecanlıyım. Ryan, mutlulukla dolu ela gözleriyle annesinin yanındaki koltuğu okşadı ve ben de yanına oturdum, o da kolunu bana doladı ve sarıldı.

"Merhaba, geciktiğim için üzgünüm."

"Önemli değil, daha yeni başladık," diyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. "İyi misin?"

"Evet, sadece acele ettim, hepsi bu. Son zamanlarda hayatımın hikayesi bu gibi, ama annem bir süre dükkanda benim yerime bakacak ve ben de onu öğleden sonra eğittim."

"Az önce annenin sevimli dükkanında sana yardım ettiğini mi duydum?" Joy gülümseyerek sorar.

"Evet, hanımefendi. Çok işim var ve o benim için bir nimet."

"Ben de orada çalışmak isterim," diyor Joy. "Başvuru yapabilir miyim?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Benim elbise dükkanında mı çalışmak istiyorsun?"

"Evet, kulağa harika geliyor. En azından kalıcı bir personel alana kadar yardımcı olabilirim. Annen ve ben bu geçiş döneminde sana destek oluruz, tatlım." Dizime hafifçe vurur ve gözlerim yaşarır.

Yine.

Tanrım, son zamanlarda duygusal bir enkaz gibiyim.

"Ç o k isterim. Aman Tanrım, teşekkür ederim. Yarın sabah eğitim için gelebilir misin, yoksa çok mu erken olur?"

"Gelirim." Beni tekrar okşadı ve sonra dikkatimizi sahaya çevirdik.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Ryan kulağıma ve beni bir kez daha öptü. "Başaracaksın."

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum ve sessizce ona katılıyorum. İşler yoluna giriyor.

"Peki, Jake hangi pozisyonda oynuyor?"

"Yirmi yedi numara," diyor Ryan, sahayı işaret ederek. Çocuklarımız altın rakamlı yeşil formalar giyiyor. "O geniş alıcı."

"Vay canına, çok etkileyici."

"Zaten bir tane yakaladı," diyor Johnny, koltuğunda adeta titreyerek. "Sonra da tackled edildi. Çok havalıydı!"

"Tackled mı?" Ryan'a bakıyorum. "Bu hoşuma gitmedi. Oğluma zarar vermesinler. Yoksa canlarına okurum."

"Sakin ol, kaplan," der Ryan gülerek.

Oyun çok eğlenceli. Bağırıp tezahürat yapıyoruz ve devre arasında bulldoglar on sayı önde. Devre arası zil sesi çalınca Brady ayağa kalkar ve Abbi'ye gülümser.

"Benimle yiyecek bir şeyler almaya gidelim mi?" diye sorar

"

"Aman Tanrım, atıştırmalıklar benim aşk dilimdir," der ve ayağa kalkar.

"Ayrıca

popom bu tribünlerden biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Ne istersiniz?"

Summer ve Chase, herkesin siparişlerini taşımak için onlarla gitmeye karar veriyor ve ben de bacaklarımı uzatmak için ayağa kalkıyorum. Bütün gün ayakta durmaya alışkınım, bu kadar uzun süre oturmak bacaklarımı kramp giriyor.

"Sen tam boydasın," diyor Ryan, beni bacaklarının arasına çekip belime kollarını dolayarak. O kadar da uzun değilim, o hala oturuyor. "Geldiğine çok sevindim."

"Ben de. Buna ihtiyacım vardı." Kollarımı boynuna dolayıp ona sarılıyorum. "Gününün geri kalanı nasıldı?"

"Verimli geçti." Ben çekilip yanına oturduğumda beni bırakıyor. "Bir sonraki izin günün ne zaman?"

"Pazartesi günü kapalı olmaya karar verdim," diye cevap veriyorum. "Dinlenmeye ihtiyacım var ve o gün genellikle işler yavaş olur. Paris'ten getirdiğim güzel eşyaları kaldırıp mutfağımı olması gerektiği gibi hayranlıkla seyretmek istiyorum."

"Kesinlikle yapmalısın," diye onayladı.

"Jake'le birlikte akşam yemeğine gelir misiniz? Hayır, daha erken gelin, ne zaman boşsunuz, Jake'i de bizim eve yemeğe çağırırız."

"Çok isteriz."

Brady, Abbi ve diğerleri ellerinde hediyelerle gelirler ve Abbi bana patlamış mısırımı uzatır.

"Teşekkürler," diyorum gülümseyerek ve Brady'nin Abbi'nin poposuna bakmak için aşağıya doğru bakışını izliyorum.

Vay, vay, vay.

"Sosisli aldım!" Daisy, Brady'ye hayranlıkla gülümser. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Brady, Daisy'nin burnuna hafifçe vurur ve Daisy güler. İlk yarı sona erer.

"Hadi bakalım, çocuklar!" Adamlarımız sahaya çıkarken bağıyorum. Topu İlk. alıyoruz.

Quarterback topu fırlatır ve geri koşar. Jake boşta olduğu için top ona atılır. Topu yakalar ve son bölgeye doğru koşar.

Hepimiz ayağa fırlayıp Jake touchdown yaparken bağıp tezahürat yapıyoruz. Takım arkadaşlarının yanına koşup sevinçle onların üzerine atlıyor.

"O benim oğlum!" diye bağıp Ryan, onu işaret ederek. "O benim çocuğum."

Bir sonraki oyunda, takımımız topu yakalar, bu da daha fazla sevinç ve tezahüratlara neden olur, ardından Jake bir kez daha sahaya çıkar.

Bu sefer yine boşta kalır, ama topu yakaladığında hemen yere indirilir.

Sert bir şekilde.

Diğer çocuk ayağa kalktığında Jake kalkmaz ve ben ellerimle ağzımı kapatıp gözlerimi Jake'e dikerim.

"Kalk," diye fısıldarım. "Tanrım, kalk bebeğim."

"O iyi," diyor Joy, elimi güven verici bir şekilde tutup, Ryan sırtımı büyük daireler çizerek okşarken ben ona yapışıyorum.

"Ayağa kalkması lazım."

Sonunda Jake'in başını salladığını görüyorum ve biri ona elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım ediyor. Jake kenara doğru yürürken kalabalık alkışlıyor. Bize el sallıyor ve ben büyük bir rahatlama ile nefes alıyorum.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum.

"Sevdiğin çocukların sahada dayak yemesini izlemek her zaman sinir bozucu," diyor Joy, anlamlı bir gülümsemeyle. "Ama onlar güçlü."

"O çocuğun annesini bulup onunla konuşacağım."

Ryan yüksek sesle gülerken başımı öptü. "Bence buna gerek yok, ama fikrin hoşuma gitti."

Maç bittiğinde, on iki sayı farkla kazandık ve herkes sahaya akın ederek takımımızı tebrik etti.

Jake hemen bize gelir, babasını ve dedesini kucaklar, sonra beni görür ve sırtarak bana doğru yürür. Beni yerden kaldırır ve kucaklar.

"Gelmişsin," diyor.

"Tabii ki geldim. Çok önemli bir oyuncu beni kendisi davet etti." Geniş bir gülümsemeyle "O golü gördün mü?" diye sorar.

"Evet, o tackle'ı da gördüm. On yıl yaşlandım."

"Nefesim kesildi," diyor umursamazca omuz silkerek. "Önemli değil. Hey, baba, Russ ve birkaç arkadaşı bu akşam bize film izlemeye gelebilir mi? Bizim ev en iyisi."

Ryan gururla gülümser. "Tabii, istediğin kadar getir. İsterlerse aileleri beni arayabilirler, söylemeyi unutma."

"Harika, teşekkürler." Jake sırtarak, "Pizza sipariş edebilir miyiz?" diye sorar.

"Ben hallederim," diye onu rahatlatır Ryan. "O maçtan sonra hak ettin."

"*Hayatımın* en güzel günü," der Jake, ailenin geri kalanına sarılır ve Holly'yi omuzlarına kaldırma zamanı gelir, sonra küçük kız da dışarıda kalmak istemediğinde Daisy'yi de omuzlarına alır ve arkadaşlarına katılmak için koşarak uzaklaşır.

"Sanırım bu akşam bir parti veriyorsun," diyorum gülerek.

"Sorun değil. O bunu hak ediyor."

"Evet, kesinlikle hak ediyor."

"Biz de yardım ederiz," diyor Brady, kendini ve Mac'i işaret ederek. "İhtiyacın olacak."

"Çok teşekkür ederim," diyor Ryan ve bana dönüyor. "Yakında görüşmek istiyorum."

"Oh, merak etme. Görüşürüz."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

RYAN

"İki kuralım var," maçtan sonra evimde toplanan yirmi kadar gence söylüyorum. Sinema odasındaki koltuklarda oturuyorlar, ben ise önlerinde ayakta duruyorum.

"Söyle bakalım," diye bağıyor Russ.

"Birincisi, benim evimde alkol içmek yasaktır. Eğer herhangi birinizi alkol içerken yakalarsam, hemen ailenizi ararım. Ben havalı bir babayım, ama *o kadar da* havalı değilim."

Jake buna kıkırdar.

"İkinci kural nedir?" diye soruyor biri.

"Mutfaktaki tüm yiyecekleri yemelisiniz. Pizza, atıştırmalıklar, gazozlar. Çünkü artıkları istemiyorum."

"Anladık, Bay Wild," diye bağırır başka biri. "Bizi burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler. Bazılarımız burada yatabilir miyiz?"

"Ailenizi aradınız mı? Nerede olduğunuzu biliyorlar mı?"

Çocukların birçoğu heyecanla başlarını salladı. Bu gece kız arkadaşlarını getirmediklerine sevindim. Evimde gençlerin seks hayatını yönetmek istemiyordum.

Tanrım, buna asla hazır olamayacağım.

"Aileniz güvende olduğunuzu ve burada olduğunuzu biliyorsa, burada kalmanızda bir sakınca yok."

"*Evet.*"

"Tamam."

"Hadi filmi izleyelim!"

Jake'e gülümsedim, o da bana gülümsedi, sonra odadan çıkıp onları yalnız bıraktım. Brady ve Mac, dışarıda ateşin çıtırdadığı verandada beni bekliyorlardı.

Elimde bir kola var — bu gece kendi kuralımı çiğnemeyeceğim —cam kapıyı açıp dışarı çıkarak onlara katılıyorum.

"Baykuşların var," diyor Brady sırtarak. "Yirmi dakikadır ötüyorlar."

"Çok güzel." Kola'mı yudumlarken kanepeye oturup bacaklarımı önüme uzatıyorum ve baykuşlardan biri ötüyor. "Acaba çift mi bunlar?"

"Baykuşlar ömür boyu eşleşir," diye bilgilendirir Mac.

"Bu bilgi için teşekkürler, Steve Irwin," diyor Brady, beni güldürüyor ve Mac ona bir yastık fırlatıyor, kafasına isabet ediyor.

"Abbi ile aranızda ne var?" diye soruyorum kardeşim, o da hemen ciddileşip yastığa yaslanıyor.

"Hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey yokmuş gibi görünmüyordu," diye ekledi Mac.

"Popcorn ve sosisli sandviç aldık," diyor Brady somurtarak. "Ne olmuş yani?"

"Seksi bekar anneyle bir şeyin yokmuş gibi çok savunmacısın," diyorum ve kolalamdan bir yudum alıyorum.

"Abbi *çok* seksi," diye onaylar Mac. "Vücudu çok güzel. Saçları da güzel. Eminim eğlenceli biridir..."

"Tamam, kes sesini," diye homurdanır Brady ve elime uzanarak kola şişesini kapar ve bir yudum alır. "Neden yine bira içemiyoruz?"

"Çünkü içerideki ergen erkeklere kötü örnek olur."

"Siktir." Brady somurtarak karanlığa bakıyor. "Onu tanımıyorum, tamam mı? Yani, çok az tanıyorum. Erin ve diğer kızlarla birlikte gelir, çocuğu da sevimli. Tek bildiğim bu."

"Bilmek *istediğin* tek şey bu mu?" diye soruyorum ve kardeşim somurtmaya devam ediyor.

"Bir çocuğu var."

"Ne olmuş?" Mac ve ben aynı anda sorduk.

"Zaten sevimli olduğunu söyledin ve çocuğuyla aran iyi," diye ekledim.

"Sadece sorumluluk artıyor. Tabii ki onu yatağa atmak isterim. O... şey, her erkeğin rüyalarına giren bir kadın, ama o bir anne ve anneyle yatılmaz."

"En azından bunu biliyorsun," der Mac omuz silkerek. "Belki de sadece yatmak istemiyorsundur."

"Bunun için vaktim yok," diye cevaplar Brady, başını sallayarak. "Ben rodeo ile evli sayılırım. Orada olmadığım zamanlarda çiftlikte çalışıyorum ve..."

Arada sırada birkaç dakika ailemi görmek için dışarı çıkıyorum. Hepsi bu. Kadınlar çok zaman alıyor.

Polly'yi ve geçen hafta onunla geçiremediğim tüm zamanı düşünüyorum.

"Bazen onlara zamanını ayırmak *istersin*."

"Biliyorum, ben de onu söylüyorum. Verecek zamanım yok. O yüzden konuşmaya bile değmez. Birini görüyor musun, Mac?"

"Tabii ki yok," diyor en iyi arkadaşım, başını sallayarak. "O saçmalıklar için vaktim yok." Brady ve ben bu cevaba gülmekten kırılıyoruz.

"Benim de zamanım yok," diye cevapladım ve elimi yüzümden geçirdim. "Geçen hafta, onun işi yüzünden *hiç* birlikte vakit geçiremedik, ama bazen bunu öncelik haline getirmek zorundasın. Onu görmek istiyorum. Bu yüzden sabahın ikisinde kalkıp işe gidiyorum ya da hiç uyumuyorum."

"*Uyumuyor* musun?" diye sordu Brady.

"Gerekirse."

"Böyle bir gün göreceğimi hiç düşünmemiştim," der Brady, başını sallayarak.

"Bir sonraki sözlerine dikkat et," Mac onu uyarır. "O benim *kız kardeşimle çıkıyor*."

"Doğru." Brady tekrar güler. "En azından ailesini sevdiğini biliyorsun."

"Doğru. Seviyorum."

"Ve sen de bizim yerimize onun burada olmasını dilerdin," diye tahmin ediyor Mac. Ben sadece ona gülümsüyorum ve o kahkahalara boğuluyor. "Seni tamamen engelledim."

"Evimde yirmi çocuk varken onunla seks yapacağımı sanmıyorum," diyorum ve Mac somurtuyor.

"Senin seks yapmadığını düşünmek hoşuma gidiyor. Sen sadece gin rummy falan oynuyorsun."

"Sen öyle düşünmeye devam et. Kesinlikle doğru *değil*, ama geceleri uyumayı sağlıyorsa, öyle düşünmeye devam et."

"Lanet olsun," diye homurdanır Mac.

"İyi mi?" Brady sırtarak sorar. "Gin rummy mi?" "Hayatımda oynadığım en iyi gin rummy."

"Tamam, ben gidiyorum," diyor Mac ve aniden ayağa kalkıyor. "Sınırı aştık."

"Sanki hiç gin rummy oynamamışsın gibi," diye bağıriyorum arkasından, evin etrafından geçip garaj yolundaki kamyonetine doğru yürürken.

"Siktir git," diye bağılıyor ve Brady ile ben yine kahkahalara boğuluyoruz.

"Eğlenceliydi," diyor Brady bir dakika sonra.

"Çok kolaydı," diye ekledim.

"Polly ile işler ilerlerse, Mac ile aranız garipleşir mi?"

"Umarım olmaz." Kaşlarımı çatıyorum. "Şu ana kadar her şey normal. Sadece her fırsatta onun kız kardeşiyle yattığımı anlatmayacağım."

"İyi plan. Seni yumruklamasına izin veremezsin." "Yani Abbi'ye çıkma teklif etmeyecek misin?"

"Hayır." Derin bir nefes alır. "Sormayacağım. Konu kapanmıştır."

"Tamam." Ellerimi teslim olmuş gibi avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdım. "Bırakacağım."

"

"Güvenlik durumun nasıl? Bir süre sorunlar olduğunu biliyorum."

"

"Bu sabah ekiple bir toplantı yaptım. Aylardır çoğunlukla sakın geçti, bu yüzden en azından burada, evde, işleri biraz hafifleteceğiz. Her seferinde bir kişi görevde olacak. Kameralar ve diğer her şey varken, bu bana uygun."

"İyi. İşlerin sakinleştiğini duyduğuma sevindim. İnsanlar tuhaf, dostum."

"Şaka yapmıyorsun."

"Eve gideceğim. Yarın öğleden sonra arabam var, biraz uyumam lazım."

"Keşke bizi izlemeye izin verseydin," diyorum ve sesimde hayal kırıklığı duyuyorum. Brady *yıllardır* boğa biniciliği yapıyor. Ulusal yarışmalara katılıyor ve iyi para kazanıyor.

Ama ailesinin onu izlemesine izin vermiyor.

"Hayır," diyor, başını sallayarak. "Nedenini biliyorsun."

"Cidden Brady, sana hiçbir şey olmaz. Güvendesin ve iyisin."

"Eğer bir şey olursa, ailemin o arenada ölmemi izlemesine gerek yok. Bu tartışmaya açık değil."

"Birkaç hafta önce Jake'i davet etmiştin."

Omuzlarını silkiyor. "Hayvanlarla nasıl başa çıktıklarını görmesini istedim, ama benim sıram geldiğinde onu dışarı çıkardım."

Kaşlarımı çattım. Jake bana bu kısmı anlatmamıştı.

“Seninle gurur duyuyoruz,” diyorum ikimiz de ayağa kalkarken. “Hepimiz duyuyoruz. Ve izin verseydin, bu gece Jake için yaptığımız gibi tribünde oturup seni alkışlıyor olurduk.”

"Biliyorum." Başını sallar ve omzuma vurur. "Biliyorum, yapardınız. Ama riske atamam. Ayrıca, bu şekilde tribünde kim varsa dikkatim dağılmaz. Sadece işimi yapıp boğaya odaklanabilirim. Sekiz saniyelik iş, dikkat dağınıklığı yok."

"Sen çok sert bir adamsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum." O gülümser ve ben onu evin etrafından dolaştırarak kamyonetine kadar götürürüm. "İhtiyacın olursa ara beni."

"Ben de." Birbirimize ihtiyacımız olmayacak olsa bile, her zaman aynı şeyi söyleriz.

Kardeşler böyle yapar.

Ona el salladıktan sonra eve girip gözlem odama çıkıyorum.

Bu gece uyuyamayacağım. Burada çocuklarım olduğu için değil, uyanık geçireceğim bir gece olacağını hissediyorum, bu yüzden cam tavanı açtım, gözlüklerimi ve iPad'imi saklama dolabından aldım ve ekranı açtım.

Gökyüzünü seyretmek için güzel bir gece.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

POLLY

Uyuyamıyorum.

Uyumak istiyorum ve şu anda çoktan uykuya dalmış olmam gerekirdi çünkü saat gece yarısını geçti ve kendimi çok yorarak çalıştım, ama bir türlü uykuya dalamıyorum. Her şey yolunda. Ev sessiz, ben yorgunum, ama Ryan'ı özlüyorum.

Sonuç olarak, onu özlüyorum.

Ve bu aptalca çünkü o on mil bile uzakta değil.

Yatağın örtüsünü kaldırıp koridordan geçerek dolaba gidiyorum ve yakın zamanda aldığım sevimli turuncu renkli kısa sweatshirt'ü ve ona uyan bir sweatshirt'ü giyiyorum. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıp beyaz spor ayakkabılarımı giyiyorum, sonra çantamı ve anahtarlarımı alıp garajdan çıkıyorum.

Sokağın aşağısında, daha önce gördüğüm küçük kırmızı Mercedes spor arabayı iki blok ötede park edilmiş olarak görüyorum ve gülümsüyorum.

Gitmeleri gereken yeri bulmuş olmalılar.

Bitterroot Vadisi'nden Ryan'ın çiftliğine doğru sürerken, gökyüzü yıldızlarla dolu muhteşem bir gece. Bu gece kasaba çok sessiz, başka araba bile görmüyorum. Tabii ki şehir merkezinden uzak duruyorum. Barlar çok kalabalık olur.

Kız arkadaşlarımla birlikte olmadıkça, barlara pek takılan biri olmadım.

Ryan'ın evinin kapısı yaklaşınca açılıyor ve rüzgarlı yolu geçip onun güzel, büyük evine doğru ilerliyorum. Önünde birkaç araba park edilmiş ve içeride Jake ile eğlenen tüm o genç erkekleri düşününce gülümsüyorum.

Bu ev, gençler ve arkadaşları için bir merkez olmalı. Sinema odası, oyun odası ve takılmak için bolca boş alanıyla bunun için mükemmel bir yer.

Mac ve Brady'nin arabalarının burada *olmadığını* fark ettim, yani Ryan evde başka bir yetişkin yok, bu da beni mutlu etti. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Arabamı kilitlemeye gerek görmeden merdivenlerden yukarı çıkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapının kilitli olmamasına şaşırdım, ama sonra Ryan'ın çocukların serbestçe girip çıkabilmesini istediğini hatırladım. İçeri girdim ama onu mutfakta ya da arka verandada bulamadım. Odalarında da yoktu ve sonra aklıma geldi: Çatıdaydı.

Gülümseyerek merdivenleri çıkıp kapıyı açtım ve kafamı dışarı çıkardığımda Ryan'ı teleskopun yanında, gözlükleri takılı ve iPad'ini tutarken gördüm.

"Seni korkutmak istemedim," diyorum yumuşak bir sesle.

Zıplamıyor, ama başını bana doğru çeviriyor ve iPad'ini bir kenara koyup gözlüklerini çıkarırken yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve bana doğru yürüyor.

"Bu güzel bir sürpriz oldu." Beni kendine çekip kollarıyla sarar. "İyi misin?"

Her zaman beni kontrol edip, iyi olduğumdan emin olmasını seviyorum.

"İyiyim, uyuyamadım ve *seni* istedim. Sadece seninle olmak istedim.

Sanırım muhtaç biriyim."

Gülümsüyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor, sonra çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve beni yumuşak ve yavaşça öpüyor, beyaz spor ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Geri çekildiğinde bana gülümsüyor ve ben teleskopa bakıyorum. "Bu gece neye bakıyorsun?"

"Eğer hesaplarım doğruysa, yaklaşık yirmi dakika sonra kuzey ışıklarını göreceğim."

Kaşlarım yükseldi. "Şaka yapıyorsun. Gerçekten mi?"

"Tam zamanında geldin," diye onayladı ve bana süper rahat kanepeye oturmamı işaret etti. Yanıma oturmadan önce iPad'i tekrar eline aldı, ekrana dokundu ve kapının kilitlendiğini duydum.

"*iPad'inden* kapıyı kilitleyebiliyor musun?"

"Kullanışlı, değil mi?" Öne eğilip iPad'i sehpaye koydu, sonra beni kollarına çekip tekrar öptü. "Bu hafta seni çok özledim. *İşkence* gibiydi. Genelde sabırlı bir adamımdır ama bana cevap vermemen ve seni görememem çok canımı sıktı."

"Üzgünüm. Ben de nefret ettim, özellikle de sürekli seninle olmaya o kadar alışmıştım ki, ama hafta su gibi geçti ve farkına varmadan altı günün geçti ve, şey... dükkana gelmeseydin, seni bulurdum. Her dakika seni özledim." Eli sweatshirt'imin eteğinin altına kayıyor ve sütyen giymediğimi fark edince inliyor. "Bunu bilerek yapmadım. Buraya gelmek için üstüme bir şeyler attım."

"İyi ki öyle yapmışsın. Burada bir sürü çocuk olmasaydı, ben de sana gelirdim. Maçta yanında olmak harikaydı, ama aynı zamanda işkence gibiydi çünkü bir haftadır sana dokunmadım ve seni kendime istiyorum."

Gülümserken ayakkabılarımı çıkarıp tişörtünü göğsüne kadar yukarı çekiyorum. O da bana uyararak tişörtünü başından çıkarıyor ve ben parmak uçlarımla pürüzsüz, sıcak tenini okşuyorum.

"Vücudunu seviyorum," diye fısıldıyorum, onu nazikçe okşarken. "Çok güçlü, çok kendinden emin. Benden çok daha iri olmana rağmen, birbirimize çok yakışıyoruz."

"Sanki benim için yaratılmışsın," diyor, mutlu ela gözleriyle beni izlerken, elimi sabırla vücudunda gezdiriyor. "Çok güzelsin, bebeğim."

Böyle düşünmesini seviyorum.

Beni o kadar yavaş, o kadar sabırla soyuyor ki, *bir haftadır* beklediğimiz halde neyi beklediğini merak etmeden edemiyorum. Bu adamı soyup içime almak için sabırsızlanıyorum.

Ama acele ettiğimde, o sadece beni öpüp tekrar yavaşlatıyor. "Beni öldüreceksin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Seni tadını çıkarıyorum," diye fısıldıyor o da. "Her santimini. Sen benim için bir armağansın, Polly."

Tanrım, sadece birkaç kelimeyle kalbimi durdurabiliyor. Sadece bir bakışla, basit bir dokunuşla.

Çıplak ve kanepenin minderleri üzerinde onun önünde uzanmışken, gece gökyüzü üzerimizde parıldarken, Ryan boynumu, göğüslerimin arasını, karnımı öpüyor ve sonra bacaklarımı genişçe açarak en mahrem yerlerimi öpebilmek için bacaklarımı ayırıyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve Ryan bana lezzetli şeyler yaparken çıplak tenimin üzerinde dolaşan serin havanın tadını çıkarıyorum.

"Gözlerini aç," diyor. "Ve yukarı bak."

Dediğini yapıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Üzerimizde gökyüzü canlı, yeşil ve kırmızı renklerle dans ediyor, sanki kalbimin ritmiyle hareket ediyor.

Ona bakıyorum, Ryan bana gülümsüyor ve sonra beni yalıyor, o beni muhteşem bir orgazm zirvesine çıkarırken gökyüzünü izlemekten kendimi alamıyorum.

Sonunda kot pantolonunu çıkarır ve ben onu kaplamak için uzanırım. İçime girer ve ikimiz de rahatlamış, mutlak zevk içinde iç çekiyoruz. Beni tekrar öperken elini saçlarıma geçirir.

"Çok güzel," diyor dudaklarıma dokunarak hareket etmeye başlarken. "*Benim, benim.*"

Evet. Ben onunum. Her parçam, tüm ben, onunum. Her yönden ona çok bağlı hissediyorum; başka kimseye ait olamam.

Sadece Ryan Wild.

"Üstüne çıkayım. Sen de görmeni istiyorum."

Hızla hareket ediyor, içimden hiç çıkmadan kanepeye oturuyor ve ben dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirip ritmi ben belirliyorum, üzerinde sallanıp hareket ediyorum. Başını yastığa yaslayıp yukarı bakıyor ve o muhteşem ağzı gülümsüyor.

"Tanrım, bu inanılmaz." O ela gözleriyle bana öyle bir sevgiyle bakıyor ki, neredeyse boğuluyorum. "Gel buraya, bebeğim. Hadi."

"Birlikte." Alnımı alnına yaslayıp ona sıkıca sarılıyorum ve parmak uçları kalçalarımın yuvarlaklarına lezzetli bir şekilde batar. "Benimle."

Ve yapıyoruz. Doruk noktası, daha önce hiç yaşamadığım bir sıcaklık ve güçle içimizi sarsıyor.

Nefesimi toparlarken, Ryan hala içimde otururken, dans eden ışıklara tekrar bakmadan edemiyorum ve mutlulukla iç çekiyorum.

"Ryan," diye fısıldadım, bütün geceye hayranlıkla. "Bu muhteşem."

"Seni seviyorum."

Şaşkınlıkla bakışlarım onun gözlerine kayar ve o parmak uçlarını çenemin çizgisini takip ederek aşağı doğru kaydırır.

"Gerçekten mi?"

"Her şeyden çok." O kadar *sakin* görünüyor ki, yanağımı avuçlayıp kendine çekiyor ve beni öpmeye başlıyor.

"Tanrım, ben de seni seviyorum," nefes almak için başımı kaldırdığımda fısıldadım. "Milyonlarca nedeni var. Gökyüzünü bu kadar sevmen sadece onlardan biri.

."

Beni kendinden uzaklaştırıp tişörtünü alıp üzerimizi sildi. Ben giyinip o da kot pantolonunu giydikten sonra, birbirimize sarılarak yukarıdaki gösteriyi izlemeye başladık. Ryan'ın parmakları saçlarımda dolaşıyor, tarıyor ve okşuyordu. Gözlerim ağırlaşmaya başladı.

"Sanırım sonunda uykum geldi," diye mırıldanıyorum.

"Gösteri bitmek üzere," diyor ve şakağıma öpücük konduruyor. "Yatmak mı istersin, yoksa burada kalmak mı?"

"Yatmalıyız galiba. Ya da ben eve gitmeliyim. Jake ve arkadaşları görmesin..."

"Ne görüyorsun? Sağlıklı, sevgi dolu bir ilişki içindeki iki insan mı? Siktir et. Ayrıca, sen evindesin, Polly."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama bakışları hiç değişmedi. "Yani, *az önce* birbirimize aşkını söyledik, Ry. Aynı gün taşınmamın doğru olup olmadığından emin değilim."

O gülerek başını sallar. "Bugün olmak zorunda değil. Sabırlıyım. Ama sen çiftliğe ilk geldiğin günden beri buraya ait olduğunu hissediyorum."

İç çekip solan ışıklara bakıyorum. "Burayı gerçekten seviyorum. Ama küçük evimi de seviyorum. Üstelik mutfağıma *yeni* yeniledin."

"Evi sakla," diyor. "Kiralaya da misafir evi olarak kullan. Ne istersen."

"Misafir evi," diye mırıldanıyorum, düşünerek. "Fena fikir değil."

Aniden sırt üstü yatıyorum ve Ryan bana dikkatle bakıyor. "Bu buraya taşınacağın anlamına mı geliyor? Bana söyle bebeğim. Açıkça söyle."

Yanağına okşuyorum, oradaki sakalları seviyorum. Muhteşem gözlerine bakıyorum ve gecenin etrafımızda dönüp durduğunu hissediyorum. Yakınlarda baykuşların sesleri duyuluyor ve bu çiftlikteki ormanın kokusunu *seviyorum*.

"Öncelikle, Jake buna razı olacak mı? Ryan, ikiniz yeni yeni uyum sağlamaya başladınız, bunu mahvetmek istemem."

"Onunla konuşurum," diye söz veriyor. "Ona pusu kurmayacağız. Ama o seni çok seviyor, hayır diyeceğini hayal edemiyorum. O çok tatlı bir çocuk."

"Öyle olduğunu biliyorum ve onu çok seviyorum. Bu gece sahaya çıkmadığında kalbim durdu. Tamam, Jake bu konuda çıldırmazsa, cevap evet demektir. Delirdik mi?"

"Aşk delisi," diyor gülümseyerek ve ben inliyorum.

"Bu çok klişe."

"Umurumda değil." Bu sefer daha sert öptü. "Seni deli gibi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Annem ve Joy'a dükkanımın işleyişini öğretmekle geçen yoğun bir hafta daha geride kaldı, ama ikisi de çok iyi gidiyor ve Katie onlara bayılıyor. Sonunda her şey yoluna girmiş gibi hissediyorum ve biraz rahatlayabildim.

Melissa'ya dava açmamaya karar verdim, ama sadece mahkeme masrafları kaybettiğim paradan daha fazla olacağı için.

Ryan'ı her gece görebiliyorum. Henüz eşyalarımı taşımaya başlamadık çünkü eve birkaç oda eklemek istediğini söyledi, böylece hayalimdeki gardıroba sahip olabileceğim. Bana göre bu çok saçma çünkü gardırop yapabileceğim çok sayıda oda var ama o ana süitin bir parçası olması gerektiğini ısrar ediyor ve ben kimim ki ona karşı çıkayım? Ryan'ın bu tür şeyleri sevdiğini ve heyecanlandığını öğrendim.

Ayrıca, bu bize Jake ile konuşmak için biraz daha zaman veriyor. *Bir tek* eşya bile taşımadan önce onun tüm bunlara hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Yavaş yavaş hareket etmek benim için çok iyi.

Dükkanında koşturup dururken, birkaç saatliğine dışarı çıkmaya hazırlanırken dükkanın telefonu çaldı.

"Pocket Full of Polly, nasıl yardımcı olabilirim?" "Polly ile görüşebilir miyim?"

"O konuşuyor." Telefonu omzuma dayayarak postaları karıştırmaya devam ediyorum.

"Merhaba Polly, ben Willa Hull. Cunningham Falls'ta Dress You Up'ın sahibiyim ve bir iş başvurusuyla ilgili referans almak için arıyorum."

Tezgahın üzerine yaslanarak kaşlarımı çattım. Cunningham Falls, buradan beş saat uzaklıkta şirin bir kayak kasabasıdır. "Tamam, yardımcı olabilirim. Başvuran kim?"

"Melissa Foss," diyor ve bir an cevap veremiyorum. "Polly?" "Üzgünüm, biraz şaşırdım. Melissa'yı sadece bir hafta önce kovdum. Oraya taşındı mı?" oraya taşındı mı?"

"Henüz değil. Buraya taşınmayı düşündüğünü ama önce bir iş bulmak istediğini söyledi. Onu kovduysanız, iyi bir referans vermek istemezsiniz herhalde?"

"Hayır," diye kesin bir şekilde onayladım. "Kesinlikle *istemem*. Benden para çaldı, Willa."

"Vay canına. Kanıtlayabilir misin?"

“Evet, hanımefendi. Ona hiç güvenmiyorum ve onu işe almanızı tavsiye etmiyorum.”

"Aradığıma sevindim. Melissa'yı almayacağız galiba.

Zaman ayırdığınız için
teşekkürler." "Rica
ederim."

Telefonu kapatıyorum ve bir şeye yumruk atmak istiyorum. Melissa nasıl *cesaret* eder de beni ona olumlu referans verebilecek biri olarak listeler?

Çantamı alıp çıkmak için kapıya doğru yürürken, kapı açılır ve Jessica içeri girer.

"Jess," diyorum şaşkınlıkla. "Taziye mesajımı aldın mı? Fazla müdahale etmek istemedim ama haber vermek istedim."

"Evet," diyor, zorlukla yutkunarak ve suçlu bir ifadeyle. "Aldım. Dinle, Polly, babam ölmedi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Anlamadım?"

"Uydurdum." Gözleri yaşlarla doldu ve annemle Joy'un mağazanın diğer ucunda elbise asarken durup dinlediklerini hissedebiliyorum. "Sadece... Melissa *çok kötüydü*, Polly. Sadece zorba değildi, hepimize kötü davranıyordu ve ben buna dayanamıyordum, ama bu işi sevdiğim için istifa etmek istemedim."

O burnunu çekiyor ve ben yeniden öfkeleniyorum.

"Katie'yi onunla yalnız bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum," diye devam ediyor, "ama o kız cesur. Melissa ona kötü davrandığında, Katie ona siktirip gitmesini söylüyor. Büyüdüğümde o kız gibi olmak istiyorum."

"Ben de," diyorum, tüm bunları içime çekerek.

"Yalan söylediğimi biliyorum ve özür dilerim, ama yapamadım. Bu yüzden kovulacaksam anlarım, ama gelip sana gerçeği söylemem gerekiyordu."

"Bunu takdir ediyorum." Son zamanlarda sık sık hissettiğim mide bulantısı ile içimden bir nefes alıyorum. "Kovulmadın Jessica. Gerçek şu ki, sana *ihtiyacım var* ve bence işini iyi yapıyorsun."

O da rahatlayarak içini çekiyor.

“Ancak, bir daha böyle yalan söylersen, burada işin kalmaz.”

"Anlıyorum," der hemen. "Normal şartlarda *asla* böyle bir şey yapmam. Melissa... hala burada çalışıyor mu?"

"Hayır."

"Tanrıya şükür." Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. *Çok* teşekkür ederim. Ne zaman gelmemi istersiniz?"

"Yarın. Benimle birlikte açabilirsin."

"Harika," diyor başını sallayarak. "Görüşürüz o zaman."

O gittikten sonra etrafa bakınıyorum. Tanrım, daha öğle vakti bile olmadan bugün çok şey oldu.

"Her şey yolunda mı?" Annem ve Joy tişörtleri katlayarak kıkırdayan ikiliye soruyorum. "Siz burada idare ederseniz, ben Iconic Women's Collective toplantısına gidiyorum."

"Oh, tatlım, biz iyiyiz. Ayrıca Katie de birkaç saat sonra gelecek. Hiç endişelenme." Annem bana gülümser ve kırmızı bir tişört katlar.

"Teşekkürler. İkinizin eğlendiğine çok sevindim."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu en *iyi* iş," diye cevaplar Joy göz kırparak.

Telefon çalıyor ama açtığımda kimse cevap vermiyor. "Pocket Full of Polly, nasıl yardımcı olabilirim? Alo? Sinir bozucu." Telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu hafta üçüncü kez oluyor.

Arka tarafa gidip yeni Chanel çantamı alıyorum, sonra tuvalete uğramam gerekiyor.

Son birkaç gündür midem çok bulanıyor. Kusmadım ama midem çok bulantılı. Hiçbir şey iştahım yok, bu yüzden pek bir şey yemedim ama belki de sadece açımdır.

Bugün öğle yemeğinde mutlaka bir şeyler yiyeceğim.

Karnım şimdilik yatıştı, arabama doğru yürürken ön cam sileceklerinin altına sıkıştırılmış notu görünce suratımı asıyorum.

Bunu pişman olacaksın.

El yazısıyla yazılmış bir not ve yanılmıyorsa Melissa'nın el yazısı gibi görünüyor. Willa'dan haber almış olmalı ve haberi pek iyi karşılamamış.

Gözlerimi devirerek notu çantama koyup, Snow Ghost'ta öğle yemeği yiyeceğimiz tatil köyüne doğru yola çıkıyorum. Vardığımda, katılımcıların çoğunun çoktan gelmiş olduğunu görüyorum ve Londra'nın da burada olmasına şaşırıyorum.

"Şehre gelmişsin!" Onu görmekten çok mutlu olduğum için ona sıkıca sarıldım. "Ama futbol sezonu değil mi?"

"Evet, ama buraya gelebilmek için bir gün ayırdım. Bu toplantıları çok seviyorum ve şehirden uzaklaşmak iyi geliyor. Caleb de benimle geldi ve

kendisinin artık tek başına dairede kalabilecek yaşta olduğuna beni ikna etti. Ben de buraya çok yakın olduğum için bir denemeye karar verdim. Çok heyecanlıyım."

"O harika olacaktır," diye onu rahatlatıyorum. "Ayrıca, sadece üç dakikalık yürüme mesafesindesin."

"Ben de öyle düşündüm," diyor gülerek ve ben karnımı tutunca kaşlarını çatıyor. "Hey, iyi misin?"

"Sanırım kusacağım." Elimle ağzımı kapatıp tuvalete koştum. Sabah zorla yuttuğum yoğurt geri geldi, derin nefes alıp ağzımı çalkaladıktan sonra diğerlerinin yanına döndüm.

Ama tuvaletten çıktığımda, sadece London değil, Summer, Millie, Abbi, Erin ve hatta Doktor Roni Masters bile bana kaşlarını çatmış bekliyorlar.

"Uh, millet, ben iyiyim."

"Buradan öyle gelmedi," diyor Millie.

"Ne zamandır miden bulanıyor?" diye sordu Roni.

"Birkaç gündür." Omuzlarımı silkiyorum. "Muhtemelen bir virüs falan kapmışımdır. Ateşim yok, o yüzden iyiyim."

"Toplantıya başlayacağız," diyor Abbi ve omzuma dokunmak için elini uzatıyor. "Emin olmak için Roni ile biraz konuş."

"Ben burada kalacağım," diyor London diğerlerine. "Siz başlayın, biz de hemen arkanızdan geliyoruz."

"Yok yere telaş yapıyorlar," Roni alnıma dokunurken ona söylüyorum. "Gördün mü? Ateşim yok. Ben gayet *iyiyim*."

"Tuvalete gidelim, orada daha rahat oluruz," diyor Roni ve üçümüz içeri giriyoruz. Kapı kapanır kapanmaz, Summer da içeri girerken bana dönüyor.

"En iyi arkadaşım," der Summer omuz silkerek. "Uzak duramıyorum."

London kolunu Summer'ın omuzlarına doladı ve ikisi geride kalarak dinlemeye başladı.

"Gerçekten iyiyim," diye ısrar ettim, bu kadar ilgi üzerimde olduğu için kendimi aptal hissediyordum. "Gelip geçiyor."

"Polly," diyor Roni, "hamile olma ihtimalin var mı?"

"Hayır." Cevabım hemen gelir ve başımı şiddetle sallarım. "Hap kullanıyorum. Unutkan biriyimdir ama haplarımı *her zaman* alırım. Emin olmak için alarm bile kuruyorum."

"Hap genellikle güvenilirdir, ama yüzde 100 değil. Unutmadığından emin misin?" diye soruyor Roni.

"Hayır, eminim." Kafamı sallıyorum, ama Summer'ın gözleri kısılıyor. "Ne?"

"Paris'te ne oldu?" diye soruyor. "Paris'te programına uydun mu?" "Evet. Alarmım her gün saat dokuzda çaldı."

"Dur," London elini kaldırdı. "Saat farkı var, Polly. Bunu hesaba kattın mı?"

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum.

"Ve açık olmak gerekirse," Roni ekledi, "*alarm* olarak ayarladın, sağlık uygulamanla değil, değil mi? Sağlık uygulaması saat farklarını günceller."

"Sağlık uygulamam *olduğunu* bile bilmiyordum." Üç kadına gözlerimi kırıştırdım ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Aman Tanrım. Tanrım."

Summer yanıma koşup kolunu omzuma dolarken, ben tezgaha yaslanmak zorunda kaldım.

"Burası havasız oluyor," derim, nefes almakta zorlanarak.

"Su getireyim," diyor London gönüllü olarak ve banyodan çıkıyor. "Tamam, uzun ve yavaş nefes al. Bayılmanı istemiyorum

" diyor Roni, bana istediği gibi nefes almamı söylüyor, ama kafam allak bullak. Hamile olabilir miyim? Tanrım, buna hazır değilim. Her şey yolunda gidiyor. Her şeyi mahvetmek istemiyorum.

"Sorun yok," Summer beni sakinleştirir. "Polly, her şey yolunda. Hamile olsan da olmasan da, başarabilirsin."

"Planın bir parçası değil," diye mırıldanıp başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Bu çok yeni, Summer. Henüz çok erken."

"Hey, Ryan seni önemsiyor."

"Biliyorum," diyorum, London suyla içeri girerken. "Birbirimizi sevdiğimizi zaten söyledik ve bana taşınmamı istedi."

"Tebrikler," London, ben suyu yudumlarken geniş bir gülümsemeyle diyor.

"Bu harika bir haber. Tabii ki, gözleri olan herkes onun sana tamamen aşık olduğunu görebilir."

"Ama bebek mi? Daha geçen hafta birbirimize aşkını itiraf ettik. Çok erken, kızlar."

"Dur bakalım," diyor Roni, "sakın ol. Kendini panik atak geçiriyorsun ve hamile *olup olmadığını* bile kesin olarak bilmiyoruz. Evde test yapmanı öneririm. Çok doğrudurlar ve belirtilerin varsa

, doğru sonucu alırsın. Önce onu yap, sonra bir sonraki adıma geç."

"O haklı," diyor Summer. "Hadi gidelim. Test yapalım."

"Toplantımız var."

"Senin için bir bahane uydururum," diyor London. "Sorun olmaz, anlarlar. Sadece kendini iyi hissetmediğini ve Summer'ın sana yardım etmek için çıktığını söylerim. Gerçekten sorun yok. Testi beklemek seni delirtir."

"O haklı," diye onaylar Summer.

Ve ben de, *hamile* olup olmadığımı merak ederek, kafam allak bullak bir şekilde tüm öğle yemeğini geçiremeyeceğimi biliyorum.

"Tamam," diyorum. "Eczaneye uğrarım. Evimde buluşalım mı?" "Olur," diyor Summer başını sallayarak.

Bir saatten az bir süre sonra, beyaz bir çubukta iki çizgiye bakıyorum. "Siktir lan."

"O yaptı ve süper spermleri var çünkü hap kullanmana rağmen hamile kaldın."

Summer'a baktığımda gözlerim doluyor ve o da koşarak bana sarılmak için yanıma geliyor.

"Ah, tatlım, ağlama."

"Bir haftadır durmadan ağlıyorum," diyorum ve uzattığı mendili alıyorum. "Kahretsin, param için onu tuzağa düşürdüğümü düşünecek."

"Oh, lanet olsun," diyor, gözlerini devirerek. "Ryan aptal değil. Sen aşıksın, birbirinize deli oluyorsunuz, böyle şeyler olur. Seni tuzağa düşürdüğünü düşünmeyecek."

"Kasabadaki herkes öyle düşünecek."

"Kes şunu. Hayır, düşünmezler. Ayrıca, düşünseler ne olur ki? O seni *seviyor*. Bebek daha aklınızda bile yokken bunu söylemişti, biliyorum, çok erken, ama Polly, hayatının amacı senin her isteğini yerine getirmek olan çok zengin bir adama aşık olmaktan daha kötüsü de olabilirdi."

Şey, öyle söyleyince...

"Tamam, belki o kadar da kötü olmaz, ama..."

"Ama yok. Git o adamı bul, ona bebekten bahset ve birlikte bir çözüm bulun."

Ona göz kırpıp burnumu sildim ve iç geçirdim. "Gerçekten her şey yoluna girecek mi?" "Evet. Ryan'ı tanıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacak, arkadaşım."

“Tamam. Cesaretimi kaybetmeden şimdi oraya gidiyorum.”

“Harika fikir. Sonra beni ara.”

Ryan'a bu konuyu nasıl açacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama oraya vardığımda bir şeyler uydururum herhalde.

Garajdan çıkıp sokağa doğru ilerledim. Kırmızı Mercedes hâlâ bir blok ötede park halindeydi. Acaba taşındılar mı? Onları geçtikten sonra, arkamdan sokağa girdiklerini gördüm, ama göğsümü korku kapladığı için onlara hiç dikkat etmedim.

Zavallı Jake. Babasını benimle ve yeni bir bebekle paylaşmak zorunda kaldığı için kendini ezilmiş hissetmesini istemiyorum. Zaten onun hayatını alt üst etmek üzereyim ve *bunun için* yeterince kötü hissediyorum. Bir de bebek eklenince, hayatının çoğunu kaos içinde geçirmiş bir çocuk için çok büyük bir değişiklik olur.

Otoyola girip şehirden çıkarken, aniden arkadan bir şey çarptı.

Nefesimi tutarak dikiz aynasına bakıyorum ve kırmızı Mercedes'i görüyorum. "Ne oluyor lan?"

Bana tekrar çarptılar, sonra yanıma yaklaşp yanımdan geçerek beni otoyoldan tamamen çıkardılar. SUV'um hendeğe düşerken ve sonra baş aşağı bir ağaca çarparak çığlık attım.

Başım dönüyor, etrafa bakınıyorum ve küçük arabanın da bir ağaca çarptığını ve sürücünün hareket etmediğini görüyorum.

Tanrım. Yardım çağırmalıyım. Ama çok başım dönüyor. Çok... başım dönüyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JAKE WILD

Bu sabah antrenman çantamı evde unuttuğuma *inanamıyorum*. Okuldan sonra onu almak için çiftliğe kadar gitmek zorunda kaldım, sonra da antrenman için tekrar şehre döndüm. Bu akşam maçımız yok, yarın var, bu yüzden antrenmanı kaçıramam. Kaçırırsam yarın oynayamam ve oynamayı çok seviyorum, maçta oturmak istemiyorum.

Babam ve çiftlik dışında, futbol şu anda hayatımdaki en önemli şey.

Her gün kasaba içine ve dışına arabayla gidip gelmek beni pek rahatsız etmiyor. Kamyonetimi

ve onu sürmek tamamen yasal, bu yüzden sorun yok.

Polly'nin arabasını gördüğümde şehre varmak üzereyim ve gülümsemeden edemiyorum. Onu gerçekten seviyorum. Babamın da onu sevdiğini ne zaman anlayacak ve sonunda ona evlenme teklif edecek merak ediyorum. Elimi sallamak için kaldırdığım anda, kırmızı bir araba Polly'nin yanına yaklaşıyor ve onu yoldan itiyor.

Frenlere basmadan önce aynaya baktım ve Polly'nin yanına gitmek için arabayı çevirdim.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

Ona zarar gelmiş olamaz. O aptal ne halt etti? Kahretsin, bir şeyi yoktur umarım.

Kamyonetten inerken 911'i arıyorum.

"Az önce bir kaza gördüm," diye başladım. "İki araba."

Tüm ayrıntıları verip Polly'nin arabasının kapısını açtım.

"Bilinci kapalı," dedim, içimde korku ve panik yükselirken. "Oh, lanet olsun, bilinci kapalı. Yardım edin!"

"Tamam, sakin ol. Boynuna dokun. Nabızı var mı?"

Parmaklarımla Polly'nin boynuna bastırıyorum ve rahatladığım için neredeyse ağlıyorum. "Evet, var. Evet."

"İyi. Ambulans yolda. Diğer arabadaki kişi nasıl?"

"Etrafa bakınıyorlar," diye cevap verdim somurtarak. "Bir kadın ve etrafa bakınıyor."

"İlk yardım ekipleri gelene kadar orada kalın."

"Ben gitmiyorum." Telefonu kapatıp hemen babamın numarasını çeviriyorum. "Hey, dostum, başka bir şey unuttun mu?"

"Polly." Dudaklarımı yaladım. "Durum kötü, baba."

"Neredesin?" Sesi sertleşir, çok ciddi bir şey olduğunda böyle olur, evin içinde koşturduğunu duyabiliyorum.

"Şehrin yakınlarında. Arabasının ona çarptığını gördüm. Kendinde değil. Kafasında kan var."

"Yoldayım. 911'i aradın mı?"

"Evet, önce onları aradım. Geliyorlar."

"Tamam, onun yanında kal Jake. Beş dakikaya oradayım."

Telefonu kapattı ve ben nefes aldım. Tanrım, bu benim anne babama da olmuştu. *Onlar da* böyle ölmüştü.

Ama ben görmedim.

"Polly," diyorum nazıkçe ve yanına çömeliyorum. Boynunu incitmesin diye onu hareket ettirmek istemiyorum. Sağlık dersinde kaza geçiren birini asla hareket ettirmememiz gerektiğini söylemişlerdi. "Hey, ben buradayım, tamam mı? Biraz yaralanmışsın ama iyi olacaksın. Baban geliyor ve ambulans da yakında burada olacak."

Siren seslerini duyunca gözlerim doldu.

"Duydun mu? Geliyorlar. Hastaneye gideceğiz. Ben de seninle geleceğim. Seni yalnız bırakmayacağım, tamam mı?"

"Jake?"

"Polly!" Bana uzandığında elini tutuyorum. "Hey, buradayım." "Başım dönüyor," diyor. "Ne oldu?"

"O çılgın kaltak seni yoldan çıkardı." Yan tarafa bakıyorum ve onun arabadan çıkmadığını görüyorum, ona gitmeyeceğim. Polly'yi bırakmayacağım. "Her şeyi gördüm. Bilerek yaptı."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Hey, ağlama." Yanaklarından gözyaşları akıyor. "Acıyor mu?"

"Biraz." Boğazını temizledi ve elimi sıktı. "Ben iyiyim. İyileşeceğim. Benimle kaldığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum Jake. Her şey yoluna girecek."

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Muhtemelen adrenalin ya da başka bir şey. Sonunda ambulans arkamızda durarak frenleri gıcırdatıyor ve insanlar

koşarak bize gelirken, diğerleri diğer kadına koşar.

"Bu Polly Allen," diye bilgilendiriyorum onları. "Başı dönüyor diyor."

"Kafanızda bir şişlik var gibi görünüyor," diyor acil tıp teknisyenlerinden biri.

"Başka bir yeriniz acıyor mu?"

"Dizim," diyor. "Sanırım çarptım."

"Boynunuzda ağrı yok mu?"

"Başım ağrıyor," diyor. "Başım dönüyor. Jake hala burada mı?"

"Buradayım," diyorum ve elini tekrar tutuyorum. "Onunla gidiyorum."

"Aileniz misiniz?" diye soruyor biri.

"O benim annem," diye yalan söylüyorum, ondan uzaklaşmak istemediğim için, ve Polly gülümsediğinde ve yalanımı söylemediğinde kendimi iyi hissediyorum.

Ambulansa binerken, babamın kamyonetinin gürültüyle geldiğini görüyorum. Bir anda arabadan atlayıp bize doğru koşuyor.

"Bekleyin," diye bağıriyorum kapılar kapanmadan. "Ben de onunla gidiyorum! O iyi."

"Hemen arkanızdan geliyorum," diyor kapılar kapanırken ve hastaneye doğru yola çıkıyoruz.

"Herhangi bir sağlık sorunun var mı?" diye soruyor sağlık görevlisi, hala elimi tutan Polly'ye. Boynu incinmiş olabilir diye başı sabitlenmiş, düz bir tahtanın üzerinde yatıyor. Gözleri bana kayıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Onlara aramızda kalması gereken bir şey söyleyeceğim, tamam mı Jake?"

"Tabii, tamam." Ona başımı sallıyorum. Lanet olsun, şu anda ne isterse yaparım. "Hamileyim."

"Hay siktir." Bunu beklemiyordum. "Jake..."

"Kimseye söylemem," diye ısrar ediyorum. "Ama babam biliyor mu?"

"Onunla konuşmaya gidiyordum," diyor, gözlerinden yaşlar dökülürken. Hareket edemiyor, ben de gözyaşlarını siliyorum.

"Hey, sorun yok. Ona söyleyebilirsin. Kahretsin, ben ağabey olacağım! Tanrım, bebeğimiz olacak!"

Elimi sıkıca tuttu ve daha da ağlamaya başladı, bu da beni ağlattı, diğer adamın görmesini ve benim de bebek gibi olduğumu düşünmesini istemememe rağmen.

Ama ben pek umursamıyorum.

"Önemli değil, tatlım," diyor Polly. "Çok üzgünüm." "Üzgün müsün? Neden? Bebeğimiz olacak!"

"Kızmadın mı?"

"Hayır!" Tanrım, neden kızayım ki? Çocukları severim. Her zaman kendi ailem olsun istemişimdir, *gerçek* bir aile, ve şimdi var. Bu dünyanın en güzel şeyi. "Babanıza söylememek çok zor olacak, o yüzden ona çabuk söylemelisin."

"Nasıl hissediyorsun, Polly?" diye sorar acil tıp teknisyeni. "Hala başın dönüyor mu?" "Hayır, o kadar değil. Sadece başım ağrıyor."

"Bu iyiye işaret," diyor nazik bir gülümsemeyle ve bana göz kırptıyor, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Arka camdan dışarı bakıyorum ama babamın kamyonetini görmüyorum. Hastaneye vardığımızda babamın nerede olduğunu merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, seni muayene edelim."

İçeriye hızla giriyoruz ama Polly elimi bırakmıyor ve onun yanında olmamı istemesi hoşuma gidiyor.

Bir bebeğimiz olacak.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

RYAN

Ambulans uzaklaşır ve ben kamyonetime koşarım, ama kapıyı kapatamadan birinin adımı bağırarak seslendiğini duyarım.

"*RYAN!* Oh, Ryan, benim için geleceğini biliyordum."

Dönüp baktım, gördüğüme inanamıyordum. "*Claudia?*"

"Oh, Ryan." Kendini kollarıma atar, omzuma yaslanıp ağlar. "Geleceğini biliyordum."

"*Montana*'da ne işin vardı?"

"Tabii ki geldim," diyor, kaşlarını çatarak. "Paris'teki gösterimdeyken beni istediğini biliyordum. Bu yüzden geldim. Sana yapışan o sinir bozucu küçük sinekten kurtulmam gerekiyordu, ama geldim. Artık birlikte olabiliriz."

Tanrım. "Ry?"

Kardeşimin sesine dönüyorum.

"Chase, onu benden uzaklaştır," diyorum sertçe, tek istediğim ambulansı takip edip Polly'nin iyi olup olmadığını öğrenmek.

"Ne? Hayır!" Chase onu çekip uzaklaştırırken Claudia'nın güzel yüzü isyanla doldu. "Ryan, ne yapıyorsun?"

"Kazaya onun neden olduğunu eminim," diyorum Chase'e, Claudia'yı tamamen görmezden gelerek. O kadar *sinirliyim* ki, ona yumruk atmak gibi aptalca bir şey yapmaktan korkuyorum. "Jake doğrulayacaktır. Her şeyi gördü."

"O kiralık araba Claudia DuBois'in adına kayıtlı."

"O Claudia," diye yorgun bir şekilde cevap verdim. "Sonra anlatırım, ama hastaneye gitmem lazım. Polly'nin durumu ne kadar ciddi bilmiyorum."

"Neden bahsediyorsun?" Claudia çılgık atarak sorar, mavi gözleri çılgınca parıltıyor. "Senin sevdiğin benim. Evleneceğiz! Biz birlikteyiz, aşkım. Neden böyle davranıyorsun?"

Chase'in dudakları seğirir ve ben iç geçiririm. "Yüzüne yumruk atacağım," derim ona ve o güler.

"Merak etme, biz onunla ilgileniriz. Üçünüzle de konuşmak istiyorum, ama bu işi hallettikten sonra hastaneye gelirim."

Başımı sallayıp Claudia'ya bakmadan kamyonetime doğru yürür ve hastaneye doğru yola çıkarım.

Claudia'nın... normal olmadığını biliyordum. Birkaç yıl önce onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen bazı ruhsal sorunları olduğunu düşünmüştüm. Lanet olsun, neredeyse bir yıl boyunca beni takip etmişti ve Paris'te karşılaştığımızda *hiç* hoşuma gitmemişti, ama yeterince zaman geçip bu konuda yumuşayacağını ummuştum.

Görünüşe göre öyle olmamış.

Hayatımın aşkını yoldan çıkardığı ve onu öldürmeye çalıştığı için Claudia'ya hiç sempati duymuyorum ve Polly'nin ona dava açmasını sağlayacağım.

Şu anda tek odak noktam Polly ve Jake'in iyi olduğundan emin olmak. Acil servise varır varmaz hemen "Polly Allen" diyorum.

"Az önce getirildi."

"Bir bakayım," diyor resepsiyonist ve geri arıyor. "Polly'yi görmek isteyen biri var. Başka ziyaretçi alabilir mi? Tamam, onu göndereceğim." Telefonu kapatıp bana "Yedi numaralı oda" diyor.

Sözleri ağzından çıkmadan, açtığı kapıdan içeri girip yedi numaralı odayı ararken, içeri girerken perdeyi kenara çekiyorum.

"Baba," diyor Jake sessizce. "Yine uyuyor. Hafif bir beyin sarsıntısı var ve dizinin röntgen sonuçlarını bekliyoruz."

Jake'i kollarımın arasına alıp sıkıca sarıyorum. "Onunla birlikte olduğun için teşekkür ederim."

"Önemli değil."

"Önemli." Alnımı onun alnına değdirip Polly'nin elini tutup yanına oturuyorum. Jake gitmek için ayağa kalkınca ona kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Şey, şey, bir şeyler yiyeceğim."

Bunun üzerine aceleyle uzaklaşır ve Polly'nin elimi sıktığını hissederim.

"Hey," dedim ve parmak eklemlerini öptüm. Gözünün altında morluklar ve saç çizgisinin yanında bandaj olması beni çok üzdü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim," diyor. "Baş ağrısı için bir şey verdiler. Kafasında şişlik var ve dizinin sadece burkulduğundan eminiz." Rahat bir nefes alıyorum. Tanrım, çok daha kötü olabilirdi. "Arabada kim vardı?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Melissa mıydı?"
"Melissa mı? Hayır," ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Neden o olsun ki?"
"Ona iş için iyi referans vermedim." Ağzı kurumuş gibi zorlukla yutkunuyor.
"Kızmış. Arabama tehdit mektubu bırakmış."

Elini tekrar öptüm ve Chase'e Melissa'yı araştırmasını söylemeyi aklımın bir köşesine yazdım.

"Hayır, Claudia DuBois'ydı."

Polly kaşlarını çatıp bana bakar. "Ne?"

"Biliyorum, inanılmaz."

"Ryan, o arabayı şehirde her yerde gördüm. Bir haftadır mahallemde dolaşıyor ve evimin sokağında park ediyordu. Dükkânın önünden geçtiğini gördüm. Komşulardan birinin yeni araba aldığını düşündüm." Açıkça tedirgin bir şekilde dik oturmaya çalışır ve ben eğilip yanağına öpücük kondururum.

"Hey, sakin ol, bebeğim. Üzülmeni istemiyorum."

"Çok geç," diye mırıldanır ve gözlerini kapatır. "Keşke daha fazla enerjim olsaydı."

Yürümek istiyorum."

"Kıpırdama. Claudia akıl hastası," diyorum ona. "Sana birkaç yıl önce onunla çok kısa bir süre çıktığımı söylemiştim. Ayrıldıktan sonra bir süre beni takip etti. Ortadan kaybolup sonra birden ortaya çıkarak beni şaşırtıyordu, dünyanın dört bir yanındaki rastgele yerlerde belirliyordu. Akıllı bir kız. Bana takıntılıydı, ya da sanırım benim hayali takıntılıydı. Diğer durum yüzünden güvenlik önlemlerimi zaten artırmıştım, bu yüzden beni çok endişelendirmiyordu. Ama polisi uyardım ve benimle iletişime geçmeyi ve benim olabileceğim yerlere gelmeyi bıraktı. Hayatına devam ettiğini sanmıştım."

"Sonra onu Paris'te gördük ve o büyük olayı çıkardı." "Evet."

"Ve bana bunlardan hiç bahsetmedin, onunla birlikte olduğunu söylemene rağmen."

Yine iç çektim ve alnımı onun elinin arkasına dayadım. "Bittiğini sanmıştım. Bir süredir bitmişti. Polly'ye zarar vermeyi planladığını *hiç* beklemiyordum, yoksa adamlarıma hallettirirdim."

"Bence bunu önceden tahmin etmeliydik," diyor kaşlarını çatarak. "Eğer daha önce de bu kadar dengesizdiyse, mantıklı geliyor, Ryan."

"Siktir." Elimi saçlarımın arasına sokup ayağa kalkarak odada volta atmaya başlıyorum.

"Hey, haksızlık bu, ben yapamam."

"Üzgünüm," diyorum ve ona bakıyorum, o yatakta çok küçük ve kırılgan görünüyor. "Haklısın, bir şey yapacağını tahmin etmeliydim, ama sana, Jake'e ve kurduğumuz bu inanılmaz hayata o kadar odaklanmışım ki aklıma gelmedi. Aklıma gelmeliydi. Ben daha akıllıyım."

"Evet, haklısın. Ama güvenlik ekibin de bunu düşünmeliydi." Durup başımı sallıyorum. "Haklısın. Bu onların işi. Claudia cinayete teşebbüs, saldırı, taciz ve ona yöneltebileceğimiz diğer suçlamalarla yargılandıktan sonra ona yöneltebileceğimiz suçlamalardan sonra, artık onun için endişelenmemize gerek kalmayacağını düşünüyorum."

Polly derin bir nefes alır, nefesini verir ve alt dudağı titremeye başlar. "Ah, bebeğim."

Hemen yanına koşup onu kendime çekiyorum. "Çok üzgünüm, aşkım. *Çok üzgünüm.*"

"Senin suçun değil," der burnunu çekerek. "Bu aralar çok duygusalım ve belki de son bir saatte olanlar beni etkiledi. Ama konuşmalıyız, Ry."

"Buradayım."

Konuşmaya başlar ama doktor gülümseyerek içeri girer.

"İyi haber," der ve filmleri ışık tahtasına koyup açar. "Kırık yok. Dizin incinmiş gibi görünüyor, buz ve ibuprofen almanız gerekecek. Oh, bir dakika," dosyaya bakar, "ibuprofen almamaya çalışın. Tylenol ile devam edelim, ama işe yaramazsa, diğerinden küçük bir doz alabilirsiniz, ama yirmi haftadan sonra almayın. Size yazayım."

Kaşlarımı çattım. Yirmi hafta ne? O kadar uzun süre diz ağrısı çekecek mi? Ben doktor değilim, ama bu pek normal gelmiyor.

"Size taburcu belgelerinizi yazayım, sonra eve gidebilirsiniz," diyor. "Dinlenin ve mümkün olan en kısa sürede doktorunuza görünün."

"Teşekkür ederim," diyor Polly, doktor odadan çıkarken. Bana dönüyor ve yeşil gözleri birden ihtiyatlı bir ifadeye bürünüyor. "Sana bir şey söylemeliyim."

"Tamam."

Derin bir nefes alır ve alt dudağını ısırır. "Hey, sorun yok. Ne oldu?"

"Tanrım, bu sandığımdan daha zor."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Polly, lütfen söylemen gerekeni söyle."

"Hamileyim."

Hızla gözlerimi kırptırdım ve o bana bakarken tüm kanımın yüzümden çekildiğini hissettim.

"*Hamile* misin?"

"Evet. Bu öğleden sonra öğrendim ve sana konuşmak için çiftliğe gidiyordum ki kaza oldu. Senden saklamıyordum, Ryan. Yemin ederim."

"Tamam." Başımı sallayıp bunu sindirmeye çalışıyorum.

"Sanırım Paris'te oldu," diye devam ediyor. "Saat farkı yüzünden hapımı yanlış zamanında aldım ve sekiz saatlik bir gecikme bile senin süper spermlerinin işini yapması için yeterli olmuş."

Ellerimi ceplerime sokup yüzüne bakıyorum. Nasıl hissettiğini anlayamıyorum.

"Bir şey söyle," diyor sonunda.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Çok sevinmedim," diye itiraf ediyor ve gözlerini kapatıyor. "Ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Ama Ryan, daha yeni başlıyoruz ve ben hala işimi kurmaya çalışıyorum, bu gerçekten çok kötü bir zamanlama. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sen de pek sevinmiş değilsin."

"Aslında çok mutluyum," diyorum, "ama senin ne hissettiğini bilmem gerek. Seni buradan çıkarıp eve götürelim, sonra konuşuruz."

"Tamam." Dudaklarını yalayıp başını sallarken, Jake Chase'in hemen arkasında içeri girer.

"Ona şimdi soru sormak zorunda mısınız?" diye soruyorum, ellerimi ceplerime sokarak. "Yoksa yarın konuşabilir misin?"

"Bunun için burada değilim," der, başını sallayarak. "Yarın resmi bir görüşme yapacağım. Polly'nin iyi olduğundan emin olmak için uğradım."

Kardeşıme gülümsedim, sonra da hayatımın aşkı olan, o yatakta yatan kıza baktım.

"İyi

olac "İyi olacağım," diye onu temin etti. "Uğradığın için teşekkürler." "Kardeşler ağı böyle yapar," dedi ve omzuma vurarak. "Aile

m,"

diyo

r

ona.

Aile böyle yapar. Bir şeye ihtiyacın olursa herhangi birimizi ara." "Teşekkür ederim," diyorum. "Diğerlerini arar mısınız?"

"Aradım," diyor. "Daha sonra seni arayacaklar. Ben başka bir çağrıya gidiyorum. İyileş."

"Elimden geleni yapacağım," diyor Polly gülümseyerek Chase ayrılırken. "Konuştunuz mu?" diye soruyor Jake.

"O biliyor," diye Polly onu rahatlatır ve Jake bana yumruğunu uzatır. "Harika değil mi? Bebeğimiz olacak. Ben kardeş olacağım. Üzgünüm ki İlk ben öğrendim, ama ambulans görevlisi sordu ve ben oradaydım. Ama kimseye söylemeyeceğime yemin ettim. Her şey yoluna girecek. Bizi serbest bıraktılar mı? Eve gidebilir miyiz?"

Kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyen Polly ile göz göze geldim.

Çelişkili olabilir, ama Jake'i sevdiği ve kısa bir süre de olsa bir sırrı paylaştıkları için mutlu olduğu açık.

"Evet, gidebiliriz," diyorum Jake'e ve sonra Polly'ye dönüp, "Seni çiftliğe götürmek istiyorum," diyorum.

"Çiftliğe gitmek isterim," diye cevapladı ve elini uzattı. Hemen elini tuttum ve parmaklarını öptüm. "Teşekkür ederim."

"Her şeyi halledeceğiz," diye onu temin ettim.

Polly'yi dizine buz torbası koyup kanepeye oturtuktan sonra Jake, "Ben ahıra gidiyorum," diyor. "Öğleden sonraki işleri yap."

"Oh, Jake," Polly kaşlarını çatarak diyor. "Antrenmanı kaçırdın mı?"

"Önemli değil," diye omuz silkiyor. "Önemli değil."

"Yarın maça çıkamayacaksın," der Polly. "Oh, lanet olsun, üzüldüm."

"Cidden, sorun değil," diye onu teselli eder ve gülümser. "Seninle kalmam gerekiyordu. Bu çok daha önemliydi."

Sonra gider ve ben Polly'nin rahat olduğundan emin olup alnına soğuk kompres koyarım.

"Dışarıya bir saniye çıkacağım. Hemen dönerim. İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye beni rahatlatıyor ve çenesini kaldırarak dudaklarını öpmemi istiyor. "Teşekkür ederim."

"Tanrım, bugün seni kaybedebilirdim." En kötü kabuslarım aklımdan geçerken dudaklarımı yanağına bastırmaya dayanamıyorum.

"Kaybetmedin." Elini yüzüme koyup bana öyle sevgiyle gülümsüyor ki nefesim kesiliyor. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"İyi. Göz açıp kapayınca kadar dönerim. Yapmam gereken bir şey var." Yapmam gereken bir şey var."

Birkaç dakika önce Axel'e mesaj attım ve garajda buluşmasını istedim. Garajda buluşalım dedim. Polly'nin duyabileceği evde bunu yapmak istemiyorum.

Yaklaştığımda Axel beni bekliyor.

"Sana ne *hıltlar* için para veriyorum ben?" Yüzüne yumruk atmak istiyorum, bu yüzden ona ulaşamayacağı bir mesafede duruyorum.

"Bay Wild, Claudia'nın buraya geleceğini düşünmemiz için hiçbir neden yoktu." "Geçmişte dengesiz davranışları vardı," diye hatırlatıyorum. "Paris'teki olaydan sonra

Paris'teki olaydan sonra onu gözetim altında tutmadınız?"

Derin bir nefes alıp başparmaklarını ceplerine soktu. "Aklımıza gelmedi."

"Ve Polly neredeyse ölecekti!" Hiç bu kadar öfkelenmemiştim. "Tüm güvenlik ekibi uyarıldı. Aranızdan biri tek bir hata bile *yaparsa*, işiniz biter. Bu, tolere edilmeyecek bir hataydı."

"Efendim."

Ondan yayılan öfkeyi görebiliyorum ve bu benim öfkemi daha da körüklüyor. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Hayır, efendim."

"O zaman neden bu kadar sinirli görünüyorsun?"

"Çünkü haklısınız." Sert bakışları benimkilere takıldı. "Biz batırdık. *Ben* batırdım. Daha iyi bilmeliydim, bunu öngörmeliydim. İstifa etmemi istiyorsanız, istifa ederim."

Duraklayıp onu izledim.

"On dakika önce, kabul ederdim." O hiç tereddüt etmez.

"Bir daha *asla* böyle bir hata yapma."

"Hayır, efendim."

Eve dönmek üzereyken telefonum çaldı ve ekranda Remington'un adını gördüm.

"Selam."

"O nasıl?" diye sorar hemen.

"İyi olacak," diyorum, duygularım kabarıyor. Tanrım, hiç bu kadar yıkılmış hissetmemiştim. "Korkutucuydu, ama

iyi."

"İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İşte bu. Son altı yıldır Rem'den tek istediğim şey buydu. "Şu anda aklıma bir şey gelmiyor."

Bir an sessiz kaldı, sonra "Özür dilemekte iyi değilim. Bunu biliyorsun."

Yutkunarak ön kapımın merdivenlerine oturdum. "Evet, hiçbirimiz iyi değiliz."

"Sen özür diledin," diye itiraz etti. "Ve ben de aptalca davrandım. O zamanki tepkim için üzgün değilim. Hislerim yanlış değildi."

"Anlıyorum."

"Ama sana kızgın olmaktan yoruldum ve seni özledim. Bu yüzden, daha önce sorunları çözemediğim için özür dilerim."

Boğazımı temizledim, gözlerimin dolduğunu kimse görmediği için mutluydum.

"Teşekkürler."

"*Bir şeye* ihtiyacın olursa, birkaç dakika uzaklıktayız." Beni göremese de başımı salladım. "Çok teşekkür ederim." "Tamam, o zaman."

"Rem." Telefonun diğer ucunda bir sessizlik olur, beni bekliyor. "Gerçekten *çok* üzgünüm."

"Biliyorum. Biz iyiyiz, küçük kardeşim. İhtiyacın olursa ara."

"Sen de."

Telefonu kapatıyoruz ve başımı ellerimin arasına alıp duygularımın beni sarmasına izin veriyorum.

Onun iyi olduğuna dair
rahatlama. Güvenlik ekibime
olan öfke. Aileme olan sevgi.
Yeni bir bebek için duyduğum
heyecan. Bir gün için çok şey
yaşandı.

Merdivenleri çıkıp eve girdim ve oturma odasına geçtim. Polly kanepede uzanmış, telefonunda bir şeye bakıyordu. Beni görünce telefonu kucağına koydu. Polly'nin karşısındaki masaya oturdum ve dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım.

"Konuşalım, bebeğim." Onun hamile olduğunu her düşündüğümde, kalbim çarpıyor ve heyecanlanmak istiyorum, ama Polly'nin ne hissettiğini tam olarak bilene kadar bunu göstermeyeceğim. Onu etkilemek istemiyorum.

"İyi *misin*?" diye soruyor. "Sarsılmış görünüyorsun."

"Çok zor bir gün oldu," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "İyi olacağım. Sadece senin güzel kafanda neler olup bittiğini duymak istiyorum."

"Daha fazla çocuk istiyor musun?" diye soruyor, elimi tutarak. "Hiç konuşmadık bu konuyu."

"Evet, istiyorum." Polly ile birlikte olacaklarsa, bir düzine daha isterim. "Çocukları seviyorum ve babalıkta iyi olduğumu keşfettim."

"Sen *mükemmel* bir babasın," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Buna hiç şüphem yok."

"Peki ya sen? Çocuk istiyor *musun*?" Güzel yüzünde beliren her duyguyu izliyorum. Umut, korku ve sonra yine umut.

"Evet. Kesinlikle. Ama *şu anda* bunu planlamıyordum. İşime çok emek verdim ve IWC'yi seviyorum."

"Kimse o şeyleri bırakmanı söylemedi." "Ama dikkatim bölünecek," diyor.

"Erin ve Abbi yapıyor. London yapıyor. Sana bunu hatırlatmak istemem ama ben de buradayım. Ben de işimi bırakmaya niyetim yok. Ailelerimiz var ve ihtiyacımız olursa yardım alabiliriz."

Dudaklarını ısırıp başını salladı. "Sanırım haklısın."

"Hey." Yaklaşıp parmak uçlarımı çenesinden aşağı doğru kaydırıyorum. "Bana karşı acımasızca dürüst ol. Tereddüt etmenin sebebi ne? Hamileliği sonlandırmak mı istiyorsun?"

"Hayır," diye hemen cevap verdi ve omuzlarım rahatlayarak düştü. "Tamam, kafamdan geçen her şeyi döküp rahatlayacağım."

"Harika. Bunu yapmanı çok isterim."

"Kendimi çok *suçlu* hissediyorum," diyor ve beni şaşırtıyor. "Sana doğum kontrolünü hallettiğimi söylemiştim ve *hallettim*. Gerçekten hallettim. Bazen çok unutkan olabilirim ama bu konuda asla. Alarmlarımı kurdum. Bu konuda *asla* sorumsuz davranmam."

"Olmayacağını biliyorum."

"Ama Paris'e gittiğimizde, saat farkı yüzünden alarmlarım bozuldu. Aklımın ucundan bile geçmedi ve bunu düşünmem gerekirdi diye kendimi çok aptal hissediyorum. Çok mantıklı. Ve şimdi hamileyim ve seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı ya da para peşinde koşan bir pislik olduğumu düşünmeni istemiyorum. İnsanların konuşacağını biliyorum ve bu beni çok kızdırıyor. Böyle sürprizleri *sevmiyorum*. Aile kurmak,

sana gizlice yaklaşan bir şey olmamalı. Bunu kendi şartlarımızla, hazır olduğumuzda yapma şansımız olmalıydı."

Gözyaşlarını siler ve bu benim kalbimi parçalar. "Ve sen bu konuda çok soğukkanlısın. Jake *çok heyecanlıydı*. O hiç kızgın değil.

Aileye bir bebek daha getireceğim ve bu senin dikkatini ondan uzaklaştıracak. O bunu çok iyi karşıladı, ama sen bir gülücük bile atmadın ve korkarım ki beni para avcısı olarak görüyorsun ve hamileliği sonlandırmamı istiyorsun, ama ben bunu yapmak istemiyorum. Sadece kafam karışık ve sen heyecanlı olsaydın, ben de daha heyecanlı olurum. Ama bunu *bugün* öğrendim ve tamamen panikledim."

"Nefes al." Derin bir nefes alırken alnını öptüm. "Hayatım, ben heyecanlıyım. Çok heyecanlıyım, ama bunu kontrol etmeye çalışıyorum çünkü bu konuda çelişkili duygular içinde olduğunu görüyorum ve seni desteklemeye çalışıyorum."

"Tamam, ama mutlu olduğunu göster bana."

Gülüyorum ve onu öpüyorum, yüzünü ellerimle çerçeveleyip kokluyorum, onun güvende, sağ salım ve benimle birlikte olduğu için rahatlamış hissediyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, gözleri tekrar dolduğunda biraz panik hissederek. "Geçen gece de söyledim, o günden beri her gün söylüyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hiç de değil. Hatta seni *daha çok* seviyorum. Bebeğim, seninle bir hayat kurmak istiyorum. Bize taşın dediğimde bunu kastetmiştim. Birlikte yeni bir hayata başlıyoruz ve artık bu hayata yeni biri daha var."

"Evet, sanırım öyle." Burnunu çekip bir nefes daha alır, dizindeki buzu yeniden yerleştirir. "Keşke bu olmadan önce daha fazla zamanımız olsaydı."

"Zamanımız olacak," diye onu teselli ettim. "Bu bebek bir yük değil. Jake'in yükü kadar bile değil. Tabii, düşündüğümüzden daha hızlı oldu, ama biz yolumuzdan sapmayacağız, bebeğim. Ben hayatımı yolumdan saparak yaşıyorum ve şu ana kadar gayet iyi gidiyor."

Bana gülümsüyor, o güzel yeşil gözleri *sonunda* mutluluk ve umutla doluyor. "Bir bebeğimiz olacak, Ryan Wild."

"İyi ki büyük bir ev yaptım." Onu nazıkçe öpüyorum. "On iki bebek için bolca yerimiz var."

"On *iki tane*." Gülerek elini göğsümden aşağıya doğru kaydırıyor. "Bir tanesiyle başlayalım, nasıl gidiyor bir bakalım."

"Bana uyar." Parmak uçlarımı çenesinden aşağıya doğru kaydırıyorum. "Sen, şimdiye kadar kurduğum en çılgın hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin. Birlikte olduğumuz sürece, diğer her şeyi hallederiz."

"Gerçekten çok tatlı şeyler söylüyorsun, biliyor musun?" "Gerçek bu."

"Bir fikrim var," der Jake odaya girerken ve sonra aniden durur. "Oops. Öpüşmeyi bitirince gelirim."

"Bitirdik," der Polly gülerek. "Fikrin ne?"

"Bir süre önce babamla bu çiftliğe ne isim vereceğimizi konuşuyorduk, çünkü henüz bir adı yok."

"Düşüneceğini söylemiştin," diye hatırlayarak cevap verdim. "Ne buldun?"

Jake boğazını temizler ve dudaklarını yalar, aniden gerginleşir. "Belki aptalca bir şey."

"Aptalca değil," diyorum. "Söyle bakalım."

Ellerini ceplerine sokar. "Rising Hope Çiftliği. Çünkü bazılarımız buraya iyileşmek için geldik ama bunun yerine aşkı bulduk. Umudu bulduk."

"Ben de," diye mırıldanıyorum ve Polly'ye bakıyorum. "Ne dersin?"

"Bana mı?"

"Evet, sana," der Jake. "Yani, sen de burada yaşayacaksın. Ve ikiniz olduğunuz için iki oy hakkın var."

"İlk olarak, Jake'in bana her zaman iki oy hakkım olduğunu söylemekten sorumlu olmasını istiyorum," der Polly ve hepimizi güldürür. "İkincisi, evet. Bence çok güzel, Jake. Harika bir isim."

"O zaman karar verildi." Oğluma gülümserim. "Rising Hope Çiftliği."

"Bana evim gibi geliyor," der Jake ve mutfığa koşar. Ben de bana gülümseyen Polly'ye dönerim.

"Ev gibi geliyor," diye yumuşak bir sesle onayladı.

YİRMİ ALTI.

POLLY

İki Ay Sonra...

"Ne kadar hapis yatacak?" Millie, Jackie'nin pastanesinden aldığımız kurabiyeleri tabağa koyarken sorar. Ryan ve ben bugün evimizde bir parti veriyoruz ve herkes bunun tatil öncesi bir parti olduğunu sanıyor. Hamile olduğumuzu açıklayacağımızı bilmiyorlar.

Çok heyecanlıyım.

"On yıl," diye cevaplıyorum.

"Yeterli değil," diyor Erin, somurtarak. "*Asla* çıkmamalı."

"O kuralları ben koymadım," diyorum ve kurabiyeleri bitiriyorum. Ryan ve ben Claudia'nın duruşmasına katılmadık, ama avukatımız her gün bize neler olduğunu haber verdi ve suçunu kabul ettiği için duruşma uzun sürmedi.

"Dolabını *çok beğendim*," diyor Summer, kurabiyeyi tadarken. "Cidden, Ryan tadilat için iyi adamlar buluyor. Zaten devasa olan bu eve yaklaşık 500 metrekarelik bir ekleme yaptı ve çok kısa sürede bitti."

"Ryan sabırlı olduğunu iddia edebilir, ama işleri çabuk halleder," diye gülerek katılıyorum, tam da o sırada adam mutfaka giriyor.

"Burada ne oluyor?" diye sorar. "Herkes burada."

"Sadece konuşuyoruz," diyor Abbi. "Tatlıyı hazırlıyoruz."

"Hazırız," diye onu temin ediyorum, hızlıca öpüyorum ve sonra tepsiyi oturma odasına taşıyorum. Orada ailelerimiz, kardeşlerimiz ve arkadaşlarımız toplanmış, gülüp eğleniyorlar. London ve Drew bile bunun için gelmişler ve Caleb çocuklarla oynuyor.

Jake, Russ'ı da getirmiş. En iyi arkadaşının da diğerleriyle birlikte haberi duymasını istemiş ve biz de buna itiraz etmemişiz. Katie, yaklaşık bir ay önce *Jake'e* çıkma teklif etmiş ve o günden beri birlikte. O da burada, erkeklerin yanında oturuyor.

"Anne!" Daisy, Abbi'ye koşarak geliyor. "Brady'den baba-kız dansına benimle çıkmasını istedim ve o da evet dedi! Beni götüreceksin!"

"Oh, uh..." Abbi gülümsüyor, ama kızaran Brady'ye baktığında gözlerinde belirsizlik görüyorum. O adamın kızardığını hiç görmemiştim. "Gerek yok..."

"Evet, gidecek," diye ısrar etti Daisy. "Gideceğini söyledi."

"Ben de gitmekten memnuniyet duyarım," diyor Brady ve küçük kıza tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ben de güzel bir elbise giyeceğim."

"Sabırsızlanıyorum." Brady kıza göz kırpar ve biraz şaşkın görünen Abbi'ye gülümser. Yemin ederim, aylardır birbirlerinin etrafında dans ediyorlar.

Keşke çıkıp bir randevuya gitseler, lanet olsun.

"Hey, Polly, bir dakika dışarı çıkar mısın?" Ryan bana soruyor ve aniden odadaki herkes gülümsüyor. Omuzlarıma bir palto sarıyor ve beni mutfağın cam kapısına götürüyor.

"Ne... oluyor?"

"Seninle biraz yalnız konuşmam lazım," diyor, elimi tutup beni dışarı çıkarıyor.

Zaten karlı bir sezon geçiriyoruz. Yerde bir metreye yakın kar var ve henüz resmi olarak kış bile başlamadı.

Ryan kapıyı arkamızdan kapatıyor, elimi tutuyor ve taze kürekle temizlenmiş bir patikadan, büyük bir yaprak dökmeyen ağacın altındaki açıklığa götürüyor. Ağacın dallarından cam kavanozlara asılmış mumlar, her şeyi güzel, sarı bir ışıkla aydınlatıyor.

Yaklaştığımızda, yerde pembe gül yaprakları olduğunu görüyorum ve kalbim hızlanmaya başlıyor.

"Ryan."

"Sonunda ailelerimize ve arkadaşlarımıza küçük sırrımızı anlatacağım için çok heyecanlıyım," diyor ve mumlara doğru yavaşça ilerlerken konuşmaya başlıyor. "Ama önce, senden bir sır sakladığımı itiraf etmeliyim. Çatıda sana ilk kez seni sevdiğimi söylediğim gecedan beri bunu yapmak istiyordum."

Dönüp ona bakıyorum, kalbim o kadar dolu ki, bu muhteşem adama duyduğum tüm sevgiyi barındırabildiğine şaşıyorum.

Seni korkutacağından endişelendim, bu yüzden beklemeyi tercih ettim. Seni seviyorum demek, sana olan duygularımı tam olarak ifade etmeye yetmiyor

. Yeterince büyük değil. Yeterince cesur değil. Sen hayatıma girmeden önce ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Zengin bir adamım, harika bir çocuğum ve harika bir ailem var, sonra sen hayatıma girdin ve beni yerinden oynattın."

Bu güzel konuşmayı çok severek gülümsüyorum. Keşke kaydediyor olsaydım, çünkü şu anda o kadar heyecanlıyım ki bir şeyleri unutacağımdan korkuyorum.

"Sen komik, tatlı ve çok zekisin. Benden çok daha zekisin."

."

"Evet, tabii."

Bana sırtıarak bakıyor. "Seninle olmak kadar güzel bir şey yok. Beni daha iyi bir insan yapıyorsun. Daha iyi bir insan olmak *istememi* sağlıyorsun, Polly. Her günün hayatının en güzel günü olması için elimden geleni yapacağım. Maceralar yaşayacağız, kavga edeceğiz, eğleneceğiz ve mücadele edeceğiz."

"Ve barışma seksi."

"O kesin." Boğazını temizler ve bir dizinin üzerine çöker, cebinden bir şey çıkarır.

Parmaklarında, mum ışığında parıldayan, bir bebek yumruğu büyüklüğünde güzel bir oval elmas vardı.

"Seni seviyorum ve burada, şu anda, benim karım olma şerefini bana bahşedecek misin diye soruyorum. Evlen benimle, bebeğim."

Onun dizine oturup onu deli gibi öpüyorum, sonra alnımı alnına yaslıyorum.

"Evet. Milyonlarca kez evet."

Yüzüğü parmağıma takar ve ben hayranlıkla ona bakarım.

"Bunu toplum içinde giymekten çok korkacağım. Muhtemelen bunun için soyulacağım."

"Güvenlik var," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Eve girdiğimizde herkes ayağa kalkıp alkışladı ve biri bana bir kadeh şampanya ikram etti, ama ben başımı sallayıp nişanlıma baktım.

"Söyle onlara," diyor Jake diğer tarafa geçip yanıma dururken.

.

Çevremdeki adamlar eşliğinde, ne olup bittiğini merak eden sevdiklerimize gülümsüyorum.

ne olduğunu merak ederken gülümsüyorum.

"Size başka bir sürprizimiz var," diye başlıyorum ve Jake'in heyecanla kıpırdadığını hissediyorum. Ona bakıp gülümsüyorum. "Sen söyle dostum."

"Bana mı?"

"Biri söylesin," diye bağırır Chase.

"Bebeğimiz olacak," diyor Jake. "Yani, o hamile. Anladınız beni."

Oda alkışlarla çınlar ve hepimiz kucaklaşıp sevgiyle sarılırız. Remington Ryan'ı kucaklayıp "Seninle gurur duyuyorum. Sen çok iyi bir babasın. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim" dediğinde biraz şaşırıyorum.

Ryan gözlerini kırpar, başını sallar ve Remington'a sarılır. Bu sahne gözlerimi yaşartır.

"*Tanrıya* şükür herkes biliyor ve artık bunu sır olarak saklamak zorunda değilim," diyor Summer bana sarılırken. "Senin için çok mutluyum dostum."

"Teşekkür ederim." Ben de ona sarılırım. "Hay aksi, düğün planlamamız lazım." "Tabii ki, yapmalıyız."

"Durun!" Ryan seslenerek odayı bir kez daha sessizliğe boğar. "Başka bir duyurumuz var!"

"Kahretsin, çok meşgulumüşsünüz," Brady gülerek diyor.

"Şaka yapmıyorsun," diye cevaplar Ryan ve Jake'i yanına çeker. "Geçen haftadan itibaren Jake resmi olarak Jacob Remington Wild oldu. Doğum belgesinde bile öyle yazıyor."

Gözlerim, duygudan boğulan Remington'a kayar.

"Şaka yapıyorsun," der Joy, ellerini çırparak. "Bu, hayatımızın en güzel günlerinden biri değil mi?"

"Ben bir Wild'ım," der Jake, ellerini havaya kaldırarak. "Ve bu *gerçek*."

Hepimiz gülüyoruz ve daha fazla kucaklaşma, daha fazla heyecan ve sevgi var.

Babamın Jake'e yeni bebeğin gelmesiyle ilgili ne hissettiğini sorduğunu duyarım.

"Harika," diye cevaplar Jake. "Sonunda ağabey olacağım."

Parmağımdaki gösterişli yüzüğe bakıyorum, sonra Ryan'ın Remington ve Brady ile konuştuğu yere, Jake, Katie ve Russ'ın güldüğü yere bakıyorum. Kız arkadaşlarımın gülüşmelerini, sohbetlerini, tüm çocukların oyunlarını ve koşuşturmalarını izliyorum.

Yoğun, kaotik, muhteşem bir hayat.

Ve bu benim hayatım.

SON SÖZ

BRADY WILD

Gece geç saatlere kadar oturup Ryan, Polly ve ailelerini kutladık. Kimse saat 10'dan önce ayrılmadı ve çoğumuz gece yarısını geçene kadar kaldı.

Onlar için çok mutluyum.

Boş bardakları ve tabakları topladım ve mutfığa dizdim. Ryan, yarın her şeyi derinlemesine temizlemesi için bir temizlik servisi çağırıldı.

"Hadi bebeğim, uyanman lazım. Anneciğin artık seni taşıyamaz, biliyorsun."

Abbi'nin sesini duyunca kaşlarımı çatıp köşeyi döndüm. Daisy kanepede derin uykuda, küçük elleri yanağında, Abbi yorgun ve telaşlı görünüyor.

"Ben taşıyım," diyorum ve Abbi şaşkınlıkla bana bakıyor. "Oh, gerek yok. Ben uyandırırım."

"Gerek yok. Yoğun bir akşam geçirdi." Küçük kızı kucağıma alıp göğsüme yaslarım. "Sen hazır ol, acele etme."

"Ceketlerimizi alayım," diyor ve giriş dolabına koşuyor. Kırmızı kışlık ceketini üzerine sarıyor, Daisy'nin ceketini koluna asıyor ve başını sallıyor. "Tamam, hazırım."

Ryan ve Polly'ye el salladık, sonra Abbi'nin SUV'sine doğru yürüdüm, küçük kız hala huzur içinde uyuyordu.

Daisy'yi arka koltuğundaki çocuk koltuğuna oturtup kapıyı nazikçe kapatıyorum. "İşte oldu."

"Gerçekten gerek yoktu," diye ısrar etti Abbi. "Zaten eve vardığımızda uyanacaktır. Oldukça güçlüyüm ve onu taşımakta hiç sorun yaşamadım, ama yemin ederim, Eylül'de okul başladığından beri çok büyüdü ve artık kaldıramıyorum."

"Seni eve kadar takip ederim."

Abbi kaşlarını çatıyor. "Oh, buna gerek yok. Gerçekten, biz hallederiz."

“Bu gece yollar buzlu,” diyorum, neden vazgeçemediğimi bilmeden. Her gün bensiz idare ediyorlar. “Eve sağ salım varıldığından emin olmak istiyorum.”

“Seninle kavga etmenin zaman kaybı olduğunu hissediyorum.”

Ona gülümserim, o da gözlerini devirir ve sürücü koltuğuna tırmanır. "Senin arkanda olacağım," derim kapısını kapatmadan önce. şehre geri dönmem. Wild River Ranch'te yaşıyorum, yani ters yöne gidiyorum, ama o iki kızda beni çeken bir şey var.

Daisy ile işler kolay. O çok sevimli. Beni dansa eşlik etmemi istediğinde, kabul etmek kolay oldu.

Ve itiraf ediyorum, Abbi çok seksi. Vücudu, ellerimle dokunmak istediğim kıvrımlı bir kadın. Ağzımla. Kahretsin, her yerimle. Günlerce öpmek istediğim dolgun dudakları var. Ellerimi kalın, sarı saçlarına sokmak istiyorum.

Koltuğumda kıpırdanıp sikimin sakinleşmesi için kendimi zorluyorum. Onu istemem, onu elde edebileceğim anlamına gelmez, ne bu gece ne de başka bir gece.

Abbi, Bitterroot Valley'de iyi bir mahallede sevimli bir şehir evinde yaşıyor ve arabasını garaj yoluna çekip kontağı kapatıyor.

Kaldırımı park edip SUV'sine katılıyorum, arka kapıyı açıyorum ve Daisy'nin hala uyuduğunu görüyorum.

"Yarına kadar uyanmaz," diyor Abbi, yumuşak bir gülümsemeyle. "Her zaman iyi uyuyan bir çocuktu."

Küçük kızı kucağıma alıp Abbi'yi takip ederek şehir evine giriyorum, merdivenleri çıkıp Daisy'nin odasına gidiyorum ve Abbi'ye Daisy'nin pijamalarını giydirmesine yardım ediyorum, sonra üzerine battaniyeyi örtüp alına bir öpücük konduruyorum.

Townhouse'un temiz ve güzel dekore edildiğini ve Abbi'nin yatak odasından geçerken yatağının yapıldığını fark ediyorum.

Onu odasına çekip yatağını dağıttım.

"Teşekkürler," diyor Abbi, merdivenlerden inerken. "Bir şey ister misin? İçecek bir şey? İstersen sıcak çikolatam var." Evet, kalmak istiyorum. Bütün gece kalmak istiyorum.

Bu yüzden gitmeliyim. "Teşekkürler, ama eve gitsem iyi olacak."

"Tamam." Başını sallıyor ve biraz utanmış görünüyor.

"Cuma görüşürüz."

Bana kaşlarını çatarak bakar.

"Dans."

"Tabii. Dans. Kızımın randevun var." Gülerek saçlarını parmaklarıyla karıştırır.
"Görüşürüz o zaman."

"Abbi..."

Ne? Şimdi ne diyeceğim? Bir kadına karşı ciddi olamayan bir pislik olduğum için özür mü dileyeyim? Bu aptalca olur.

Onun yerine iç çekip kapıya yöneliyorum. "İyi geceler," diyorum ve kapı kolunu çeviriyorum. "İyi geceler, Brady."

Dudaklarından çıkan adım, karnıma yumruk gibi çarptı ve oradan olabildiğince çabuk çıktım. Onları böyle eve kadar takip etmekle ne düşünüyordum? Onların evine girmekle?

Bu çok cazip.

En iyisi uzak durmak.

Ama Daisy'ye onu dansa götüreceğime söz verdim. O yüzden bunu yapacağım, *sonra* da uzak duracağım.

Bu herkes için en iyisi.

Drew ve London Montgomery'nin hikayesini okumak ister misiniz? Kindle Unlimited'da şimdi satışta olan The Stand-In kitabında tüm hikayeyi okuyabilirsiniz!
<https://www.kristenprobyauthor.com/the-stand-in>

Brady ve Abbi'nin hikayesi On the Wild Side'ın önizlemesini görmek için
sayfayı çevirin! <https://www.kristenprobyauthor.com/on-the-wild-side>

ON THE WILD SIDE ÖN İZLEME

Önsöz Abbi

Beş Yıl Önce

"Sen olmadan ne yapacağım?" Yanaklarımdan akan gözyaşlarını durduramıyorum. Nate uykuya dalıp uyanıyor ve doktorlar yakında komaya girebileceğini söylüyorlar, bu yüzden hala beni duyabiliyorken söylemek istediğim her şeyi şimdi söylemeliyim.

Solunum cihazına bağlı, ama o büyük kahverengi gözleriyle beni izliyor ve elini benim elimde sıkıca tutuyor.

"Bunun olduğu için çok üzgünüm," diye devam ediyorum ve yanağına öpmek için eğiliyorum. "Bu adil değil. Bu doğru değil."

Beni tekrar sıkıca sararak teselli ediyor.

Nate, dünyadaki *en tatlı* adam. İyi ve cömert biridir ve bunu hak etmiyor.

"Daisy'ye ben bakarım. Bizim için endişelenme. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

Gözleri aniden panikle doldu ve onu sakinleştirmek için elimle saçlarını okşadım.

"Onu bebeğimize yaklaştırmayacağım, Nathan. *Asla*." Gözlerini kırıyor ve konuşmak istediğini görebiliyorum, ama konuşamıyor.

"Biliyorum," diye devam ettim. "Bunu zaten konuşmuştuk ve her şey ayarlandı, bize dokunamaz. Ben hallederim. Ve onu her zaman seninle tanıştıracam. O daha çok küçük."

İki yaşına bile gelmedi. Nate, kızıyla iki tam yıl bile geçiremeden zatürreye yakalandı ve bu zatürre sistemik bir enfeksiyona dönüştü, organları iflas etti.

İyileşmeyecek. Bu hastaneden çıkamayacak. Ve bu adaletsizliğe haykırmak istiyorum.

"Seni seviyorum." Gözleri kapanıyor ve çok, çok yorgun olduğunu görebiliyorum. "Beş harika yıl için teşekkür ederim. En iyi arkadaşım ve kızımıza harika bir baba olduğun için teşekkür ederim."

Elimi bir kez daha sıkıyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor. Tek yapabildiğim, başımı yanındaki yatağa koyup ağlamak.

Birinci

Bölüm

Brady

"Hadi kızlar, bu kış çok zor geçecek." Kırbacımı çırpıp karlı otlakta atımı yönlendiriyorum, sığırlarımızı ahıra daha yakın bir çayırılığa sürüyorum. Yılın en soğuk aylarında bu hanımları orada gözümüzün önünde tutabiliriz. Montana'nın Bitterroot Vadisi'nde kış çok zor geçer ve daha Aralık'ın başındayız. Bu yıl şimdiden rekor düzeyde kar yağışı gördük, bu da uzun ve soğuk bir kış olacağını gösteriyor.

Ve bu kızların birkaç ay sonra gelecek olan buzağılama mevsimini atlatmalarını sağlamalıyız.

"Fırtına yaklaşıyor," diye bağılıyor en büyük ağabeyim Remington, ben de başımı geriye eğip gökyüzüne bakıyorum. Rüzgâr şiddetini arttırmış, bulutlar alçalmış ve koyulaşmış.

"Siktir," diye mırıldanıp kırbacı tekrar kırdım ve ona seslendim. "Bir saat içinde bu tepeden aşağıya inmiş olacağız!"

"Umarım kar fırtınası o kadar uzun sürmez," diye cevaplar Lucky, çiftliğimizin en kıdemli işçisi. En az doksan yaşında olmalı. Yemin ederim, Lucky'nin bu kadar yaşlı olmadığı bir zaman hiç olmamıştır. Ve bu çiftlikte kimse onun kadar işini iyi yapamaz.

Bu önemli bir şey, çünkü ailem bu topraklara yüz yıldan fazladır sahip. Hepimizi önde götüren babam, birkaç yıl önce dizginleri Remington'a devretti. Çiftçilik, *sığır* yetiştiriciliği bizim kanımızda var. Biz buyuz.

Yaptığımız şey bu.

Ama lanet olsun, Lucky bir zamanlar *büyükbabam* için çalışmıştı. Acaba o lanet olası bir vampir mi?

Sığırların kışı geçireceği otlağa yaklaşık bir mil kala, kar daha şiddetli esmeye başlar. Ne biz insanlar ne de hayvanlar bu havada dışarıda kalmak istemiyoruz, ama bu durum sürüyü taşımak için doğru zaman olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Birkaç gün içinde onlara ulaşamayabiliriz ve onları gözlemleyebilirsem hayatta kalma şansları daha yüksek olur.

Başlarımızı eğip işimize odaklanarak, tahmin ettiğimden daha kısa bir sürede herkesi çitlerle çevrili alana güvenli bir şekilde soktuk.

"Ben suyu getiririm," diye bağıyor Bruiser, adamlarımızdan biri, atından atlayıp, ineklerimize taze içme suyu doldurmak için yalaklara koşarken.

Yalaklar donmaması için ısıtılmış olsa da, üstlerinde oluşan buzu kırmak için günde birkaç kez buraya gelmemiz gerekecek.

Montana çok acımasız. Ama onu sevmemek imkansız.

Ekip olarak samanları dağıtırız ve herkes yeni evine yerleştikten sonra, atları ahıra götürürüz ki ısınsınlar ve dinlensinler. Hepimiz çok zor bir gün geçirdik.

Oğlum Blackjack ile vakit geçiriyorum, ona elma veriyorum, iyice fırçaladıktan sonra sırtına battaniyesini örtüp yanağına öpücük konduruyorum.

"Bugün çok iyiydin, evlat." Omzuma hafifçe vurur ve ben gülümserim. "Evet, ikimiz de iyiydik, değil mi? Aferin. Sabah görüşürüz. Sen dinlen."

Onu bir kez daha öptüm ve diğerleriyle birlikte dışarı çıkarken ahırın kapısını arkamdan kapattım.

"Akşam yemeğine gelmek ister misin?" diye sorar Remington.

"Sen de gelmek istersen bize katılabilirsin," diye Bruiser ekledi. Burada işçiler için bir evimiz var ve yemekleri çok lezzetli.

Genelde ya kardeşimin evinde ya da işçilerle birlikte yerim, ama başımı sallıyorum.

"Teşekkürler çocuklar, ama bu akşam randevum var."

Kardeşim dönüp bana kaşlarını çatıyor. Genelde hiç randevuya çıkmam ve bunu kimseye söylemem, bu yüzden yüzündeki ifade beni güldürüyor.

"Daisy'yi okulundaki baba-kız dansına götüreceğim."

"Kahretsin, doğru ya," diyor Rem, elini yüzüne götürüp aşağı doğru çekerek. "Holly'yi oraya götürmem lazım. Gidip temizlensem iyi olacak."

"Ben de."

"İyi eğlenceler," der Lucky el sallayarak. "Ben ocakta biraz chili koyacağım."

Diğer iki adam yatakhaneye doğru yürürken, ben Rem'le birlikte onun kamyonetine doğru yürüdüm.

"Orada görüşürüz," derim göz kırparak.

"Bu tür şeylerden nefret ediyorum," diye Rem iç çekerek şikayet ediyor. "Kızımı *seviyorum* ama danslardan nefret ediyorum."

"Hadi ama, sadece birkaç saatlik bir şey." Tekrar gülerek 4Runner'ıma doğru yürüdüm. "Görüşürüz."

El sallayarak arabaya atladım ve Wild River Çiftliği'nde yaşadığım eski kulübeye birkaç kilometre uzaklıktaki yere doğru yola çıktım. Bu, araziye en eski evdi ve biraz tadilata ihtiyacı vardı, ama bana gayet uygun. Neredeyse on yıldır bu iki yatak odalı, bir banyolu küçük kulübede yaşıyordum ve başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Zaten burada sadece uyuyorum. Hep çiftlikte çalışıyorum ya da boğa sürüyorum. Başka bir şey için zamanım yok.

Ama kardeşim Ryan'ın Polly'ye evlenme teklif ettiği gece, Daisy onu dansa götürmemi istediğinde, hayır diyemedim. Koyu saçları ve koyu kahverengi gözleriyle bana Pamuk Prenses'i hatırlatıyor. Çok tatlı bir kız ve isteğini çok içten söylemişti.

Sadece bir pislik onu reddedebilirdi.

Ayrıca, çocuğu *seviyorum*. Sürekli Holly ile takılıyor ve Daisy'nin annesi Abbi, kız kardeşlerimle iş grubu kurduğundan beri hep bizimle birlikte. Abbi'nin hep etrafımızda olması kısmı ise daha zor.

Çünkü o çok güzel. Onunla birlikte olmak istiyorum ama bundan iyi bir şey çıkmaz, bu yüzden mesafemi korumalıyım.

"Aferin sana," diye mırıldanıyorum duştan çıkıp havluyla kurularken. "Çocuğunu bir yere götürmek, annesinden uzak durmanın en iyi yolu."

Giyinirken tiksintiyle başımı sallıyorum. Bu akşam lanet olası bir takım elbise giyiyorum.

takım elbise giyiyorum. Genelde bunu sadece düğünlerde ve cenazelerde giyerim.

Ve şimdi, işte buradayım, tam bir bekar, küçük bir kızı dansa götürüyorum.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor ve gönderenin Abbi olduğunu görüyorum.

Abbi: Selam! Buraya kar yağıyor. Bu gece çiftlikten şehre kadar yolun kötü olduğu için gelmek istemiyorsan anlarız. Güvenli olmayabilir.

Sırttım. Hayatımın yarısını bu çiftlikten şehre arabayla gidip gelerek geçirdim. Tabii, dikkatli olurum ama başa çıkamayacağım bir şey değil.

Ben: Bir saatte orada olurum.

Baloncuk zıplıyor, sonra birkaç saniye duruyor, sanki ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi.

Abbi: Tamam, yakında görüşürüz. Lütfen dikkatli ol.

Mor kravatımı bağladıktan sonra — Daisy, dansa en sevdiği renk olan *mor* giyeceğini bana mutlaka söylemişti — siyah Stetson şapkamı alıp dışarı çıktım. Tabii ki, Abbi'nin evine gitmeden önce uğramam gereken bir yer vardı.

Abbi haklıydı; şehre giden yollar berbat. Kar fırtınası yüzünden görüş zor olduğu için hızımı çok düşürmek zorunda kaldım, ama Bitterroot Valley'e sorunsuz bir şekilde vardım.

Ve tam da baldızım Summer çiçekçisini kapatmak üzereyken.

"Tam zamanında yetiştim." Dükkanına girerken Summer'a gülümsüyorum. "Üzgünüm, yollar berbattı. Merhaba Chase."

Kardeşim Chase, tezgahın yanında durmuş, belli ki karısını bekliyor.

"Summer'ı eve götürmem yeterince kötü, arabasını yarın alırsınız," diyor Chase.

"İyi fikir. Half Moon'daki viraj buzlu. Dikkatli ol." "Olur," diyor Chase başını sallayarak.

"Çiçeklerin hazır," diyor Summer geniş bir gülümsemeyle ve çiçekleri sakladığı büyük buzdolabına koşuyor. Mor güllerden oluşan bir buket ve adını hiç bilmediğim pembe ve turuncu çiçeklerden oluşan bir demetle geri dönüyor.

"Güzel," diyor Chase gülümseyerek. "Hepsi Daisy için mi?"

"Siktir git," diye uyarıyorum ama kardeşim gülümsemesi daha da genişliyor. "Birine çiçek alıp diğerine almam."

"Doğru, çünkü bu çok kaba olur," der Chase ve Summer gözlerini devirir.

"Kardeşine nazık davran," der kocasına. "O küçük kız için çok eğlenceli ve sevimli bir şey yapıyor."

"Evet," diyorum, Chase'i güldürerek.

"Çok nazıksın," diye kabul etti. "Ve çok şık görünüyorsun."

"Seni yumruklayıp kıyafetimi kanla lekelemek istemiyorum." "Üniformam var," diye hatırlatıyor. "Seni memura saldırmaktan tutuklamak istemiyorum." saldırmaktan tutuklamak istemem."

Gülümserim ve Summer'a çiçeklerin parasını öderim.

"Dışarıda dikkatli olun," diye sesleniyorum onlara kapıya doğru yürürken. "İyi eğlenin," diye cevaplıyor Summer.

Abbi, şehrin kenarında küçük bir mahallede yaşıyor. Daisy için bir parkı, güzel kaldırımları ve ağaçları olan yeni bir bölge.

Şehrin iyi bir bölgesi, bu da beni mutlu ediyor çünkü onların güvende olduklarını biliyorum.

Ve bunun neden beni endişelendirdiğini *düşünmek* bile istemiyorum.

Abbi'nin evinin önündeki araba yoluna girip motoru kapatıyorum ve elimdeki çiçeklerle kapıya doğru ilerliyorum. Kapı hemen Daisy tarafından açılıyor. Daisy, fırfırlı mor elbisesiyle zıplıyor.

"Geldin! Geldin!"

"Merhaba prenses." Ona göz kırparak Abbi'nin işaretiyle içeri girerim, soğuğu dışarıda bırakarak. Kapı kapanınca Abbi'ye çiçek buketini uzatırım ve onun muhteşem gözleri yumuşar. "Sen için."

"Buna gerek yoktu." Ama burnunu çiçeklere gömüp onları öpmeye başlar. "Teşekkür ederim."

"Ve benim *muhteşem* randevum için de bu var." Kutuyu uzattım ve Daisy kaşlarını çatarak baktı.

"Nedir bu?"

"Bir korsaj," der Abbi gülerek. "Hadi, bunları mutfığa koyayım, sonra sana korsajı takalım, bebeğim."

"Tamam." Daisy elimi tutup beni mutfığa götürüyor. Açık planlı bu şehir evini seviyorum. Bu katta sadece mutfak ve oturma odası var, bir kapı garaja açılıyor, diğer kapı da sanırım tuvalet.

Yatak odaları üst katta.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diyor Daisy parlak bir gülümsemeyle. "Ve kravatın elbiseme çok yakışmış!"

"Mor giyeceğin diye bir söylenti duydum." Daisy

kıkırdar. "Sana söylemiştim, aptal."

"Ah, evet, doğru. Elbisen çok güzel ve saçların da kıvırcık."

"Annem yaptı," diyor utangaç bir şekilde, omuzlarına düşen buklelere nazikçe dokunarak.

"Dur, ben yaparım, milyonlarca yıl önceki balo sayesinde biliyorum," diyor Abbi, kutudan korsajı çıkarıp Daisy'nin bileğine takıyor ve sıkıca bağlıyor.

"Böyle," diyor Daisy, "böyle koklamam daha kolay."

Öyle yapar ve sonra sanki hayatında kokladığı en güzel şey gibi gözlerini kapatır.

"İyi mi?" diye sorar Abbi.

"Bütün gece koklayacağım. Artık gidebilir miyiz?"

"Önce fotoğraf çekelim," diyor Abbi, telefonunu alırken. "Buraya, şöminenin önüne geç."

Fotoğraf için poz veriyoruz. Bazılarında Daisy'nin elini tutuyorum. Bazılarında ise onun yanında çömelmişim ve o kollarını boynuma dolamış.

Tüm bunlar, babasının nerede olduğunu merak etmeme neden oluyor. Kim böyle harika bir şeyi isteyerek kaçıtır ki?

Kısa süre sonra dansın yapılacağı okula doğru yola çıkıyoruz. Daisy, 4Runner'ımın arka koltuğunda oturmuş, sohbet ediyor.

Çocuk hiç susmuyor, ama bu sevimli bir şey. "Robert hoş biri," diyor, "ama kızıl saçlı." "Kızıl saçlıları sevmiyor musun?"

Arka aynaya bakıyorum ve onun düşünürken kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Evet.

Polly'nin kızıl saçları var ve onu seviyorum."

"Tamam, peki onun kızıl saçlarının nesi var?"

"Sadece... Annem kötü bir şey olduğunu söylediği için söyleyemem." Ben de ona kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Sen kötü bir kız değilsin."

"*Biliyorum*. Tamam, sana söylersem anneme söylemeyeceksin."

"Yemin ederim."

"Bu ne anlama geliyor?"

Park yerine girerken gülümserim.

"Söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Tamam. Robert'ın saçını sevmiyorum çünkü spagetti sosuna benziyor."

Bu hikayenin daha fazlası olduğuna emin olarak bekliyorum, ama o başka bir şey söylemiyor. Ben de bir park yerine çekip motoru kapatıyorum, emniyet kemerimi çözüp küçük kıza dönüp bakıyorum.

"*Bu* yüzden onu sevmiyorsun, değil mi?"

"Spagetti sevmiyorum." Umutsuzca başını geriye yaslar. "Geçen gün spor salonunda ördek, ördek, kaz oyunu oynamak zorunda kaldık ve onun saçlarına dokunmak istemedim."

"Çünkü spagettiye benziyor."

Ciddiyetle başını salladı.

"Peki spagettinin nesini sevmiyorsun?" Artık ben de bir daha spagetti yiyebilecek *miyim* diye merak etmeye başlıyorum.

"Robert'ın saçlarına benziyor," diyor ve ben gülmeden edemiyorum.

"Tatlım, bence dünyadaki onca şey arasında bu o kadar da kötü değil."
Saçlarına dokunmak *ya da* spagetti yemek zorunda
değilsin. Tamam. Hadi girelim!
Dans sırasında birkaç şey öğrendim.
Birincisi, küçük kızlar fırsat bulurlarsa sonsuza kadar dans ederler ve
ayakkabılarını giymek ya da başkalarının onlara bakıp bakmadığını umursamazlar.
İkincisi, kardeşim bu etkinliğe gitmek için sızlanıp durmuş olabilir, ama bütün
akşam Holly'yi şımarttı ve bir kez bile kaşlarını çatmadı ya da şikayet etmedi.
Üç, Robert'ın saçları gerçekten spagetti sosuna benziyor. Ve dört,
küçük bir kıza tamamen aşık oldum.
Tabii ki dördüncüyü zaten biliyordum. Daisy'yi ilk gördüğüm andan beri ona
karşı bir zaafım var, bu yüzden bu gece geldiğime çok memnunum.
"Yarın görüşürüz," diyorum Remington'a, sesimi alçaltarak. İkimiz de küçük
bir kız tutuyoruz ve ikisi de uykuya dalmış durumda. "Yorgunluktan dans ettiler."
Rem gülümser ve el sallar, sonra ayrı ayrı kamyonetlerimize bineriz. Daisy'yi
koltuğuna oturturum ve beş dakikalık yolu onun evine sürerim.
Kar yağışı durmamış. Hatta daha da şiddetini arttırmış, bu da eve dönüş
yolunun maceralı geçeceği anlamına geliyor.
Daisy'yi kamyonetten indirip kapıya doğru yürürken bile kıpırdamıyor. Abbi
bizi izliyor olmalı, çünkü yaklaşınca kapıyı açıyor.
"Işıklarını gördüm," diyor ve kızına gülümsüyor. "Eğlenmiş olmalı."
"*Footloose*'da daha fazla dans gördüm," diyorum ve onu güldürüyorum. "Onu
ben taşıyayım."
"Teşekkürler." Abbi merdivenleri işaret ediyor. Daisy'nin odasının hangisi
olduğunu biliyorum çünkü birkaç hafta önce Ryan ve Polly'nin nişan partisinden
sonra onları eve bırakmıştım.
Daisy'yi pijamalarını giydirip yatağına yatırmamız uzun sürmez ve Abbi'nin
ardından aşağı inerim.
"Eve araba ile gitmenin güvenli olduğundan emin misin?" Abbi alt dudağını
ısırarak kaşlarını çatarak sorar. "Onu aldığından beri 30 santim daha kar yağdı."

İç çekip kardeşim Chase'e bir mesaj attım. "Chase'e bir sorayım."

Ben: Yollar ne kadar kötü?

Neredeyse anında cevap verdi.

Chase: Rem az önce mesaj attı. Yoldan çıkmadan zar zor eve varmış. Dışarısı berbat.

Cevabı ona gösterdim ve o da irkildi.

"Burada kal," diyor ve tüm vücudum tepki veriyor. "Yukarıda misafir odası var, güvende olduğunu bilsem daha rahat ederim. Fırtına sabaha kadar geçer."

"Abbi, gerek yok..."

"O kadar iğrenç miyim?" diye soruyor, elleri artık belinde. "Zayıf bir kadın olmadığımı biliyorum ve bir anneyim, ama sadece güvenli olan burada kalmanı öneriyorum. Kızım üç metre uzaktayken çıplak olup sana kötü şeyler yapacağımdan endişelenmene gerek yok."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve eliyle ağzını kapatır. "Aman Tanrım," diye fısıldar.

"Birincisi," diye başlıyorum ve hemen yaklaşıp elimi kalçasına kaydırıyorum. "Sen benim tüm fantezilerimsin, bir daha asla kendin hakkında böyle konuşma. Anladın mı?"

O başını sallarken beni dikkatle izliyor ve eli yüzünden düşüyor.

"İkincisi." Dudaklarımın aşağıya, ağzına doğru kayarken dudaklarımı yaladım.

"Ben

Seni öpmek istiyorum. Daha ileri gitmeyeceğim. Daisy'nin burada olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, seni öpmek istiyorum."

O çekilmiyor.

Kalçasına daha sıkı sarılıyorum ve boş elimle çenesini kavrar, ağzımı onun ağzına indirir ve ısırırım. Onu tatmak için acele etmeden, yavaşça *içine girerim*. Bana yaklaşırken boğazından derin bir inilti çıkar ve eli ensemin saçlarına dalar, ben de tamamen ona kapılıyorum.

Siktir, bunu *aylardır* istiyordum. Bunu yapmaya hakkım yok.

Hiçbir hakkım yok, ama durduramazsam lanet olsun bana.

Sonunda, onu tutan ellerimi gevşetiyorum ve o da benim ulaşamayacağım bir mesafeye çekiliyor. Nefesi hızlanmış. Mavi gözleri beni izlerken alev alev yanıyor ve sarı saçları, ateşin ışığıyla aydınlanan mükemmel bir ışık halesi oluşturuyor.

"Her lanet fantezim," diye tekrar ediyorum ve zorlukla yutkunuyorum. "Ve kıvrımların? Tanrım, Abbi, kıvrımların bir erkeği öldürebilir."

Kıkırdar, ellerini saçlarının arasına geçirir ve benden uzaklaşarak volta atmaya başlar.

"Burada yatacaksın," diye ısrar ediyor. "Çünkü eve güvenle varacağından endişelenmek istemiyorum."

"Peki, hanımefendi." Ona tekrar dokunmamak için ellerimi ceplerime soktum. "Kamyonetimde gerekli eşyalarım var."

Kaşlarını kaldırır ve ben sırtarım.

"Rodeoda ortalığı epey dağıtırım. Fazladan eşya bulundurmak iyi olur." "Ah. Mantıklı. Git al."

Başımı sallayarak dışarı çıkıp kar yağışının altında aceleyle arka koltuktan çantayı alıyorum. İçeri döndüğümde ışıklar sönmüş ve Abbi beni yukarıya çıkarmak için bekliyor.

Benden önce merdivenleri çıkarken kalçaları ileri geri sallanıyor ve ben yüzümü bacaklarının arasına gömmekten başka bir şey düşünerek zorlukla yutkunuyorum.

"Burası senin odan," diyor ve bu kattaki dördüncü kapıyı işaret ediyor. "Banyoyu Daisy ile paylaşmak zorundasın."

"Sorun değil." Gülümserim ve içeri girerim, çantamı kraliçe yatak üzerine koyarım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sabah kalmak istersen diye kahvaltı için krep yapıyorum."

"Sadece benim için mi?"

Yumuşak bir kahkaha atıp başını salladı. "Hayır. Her pazar krep yaparız. İyi geceler Brady."

"İyi geceler, Abs."

Dudaklarını ısırıp kızarır, sanki başka bir şey söylemek ister gibi, ama vazgeçer ve kapıyı arkasından kapatır.

Yalnız kaldığımda, derin bir nefes alıp başımı salladım. Ne kadar çok istesem de onu öpmemeliydim. Ama lanet olsun, benim için çekici olmadığını söylemesi çok saçmaydı. Bu kadın ne kadar seksi olduğunu bilmiyor mu?

Sanırım bilmiyor.

Ve ona bunu hatırlatmaktan mutluluk duydum.

Ama bu bir alışkanlık haline gelmemeli çünkü ona bağlanamam ve o bir *anne*. Böyle şeylerle oynanmaz. O, benim ona verebileceğimden

daha fazlasını hak ediyor.

On the Wild Side hakkında daha fazla bilgiyi burada
bulabilirsiniz: <https://www.kristenprobyauthor.com/on-the-wild-side>

BÜLTEN KAYDI

Bu hikayeyi yazarken aldığım keyfi, okurken de aldığınızı umuyorum! Yaklaşan kitap haberleri için haber bültenime mutlaka katılın! Size sadece haberlerle dolu e-postalar göndereceğime ve spam göndermeyeceğime söz veriyorum. Buradan kaydolabilirsiniz:

<https://mailchi.mp/kristenproby.com/newsletter-sign-up> ____ .

KRISTEN PROBY'NİN DİĞER ESERLERİ:

Kristen Proby'nin Diğer Kitapları

Montana'nın Vahşi Doğası Serisi
Wild for You - Remington & Erin
Chasing Wild - Chase & Summer

Seri hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/the-wilds-of-montana>

Seattle'da Bekar Serisi
The Secret - Vaughn & Olivia
The Scandal - Gray & Stella
The Score - Ike & Sophie
The Setup - Keaton & Sidney
The Stand-In - Drew &
London

Serinin tamamını buradan inceleyebilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/single-in-seattle>

Huckleberry Bay Serisi

Deniz Feneri Yolu
Fernhill Yolu Şapel
Virajı Kiraz Yolu

Seattle'da Benimle Serisi

Come Away With Me - Luke & Natalie
Under The Mistletoe With Me - Isaac & Stacy
Fight With Me - Nate & Jules
Benimle Oynayın - Will & Meg
Benimle Rock Yapın - Leo &
Sam
Benimle Güvende - Caleb & Brynna

Benimle Bağlı - Matt & Nic
Benimle Nefes Al - Mark & Meredith
Benimle Sonsuza Kadar - Dominic &
Alecia Benimle Kal - Wyatt & Amelia
Benimle Kendini Şımart
Benimle Aşık Ol - Jace & Joy
Benimle Dans Et Levi &
Starla
Sen Bana Aitsin - Archer & Elena Benimle
Hayal Et - Kane & Anastasia Benimle
Hayal Et - Shawn & Lexi
Benimle Kaç - Keegan & Isabella
Benimle Flört Et - Hunter & Maeve
Benimle Bir Şans Ver - Cameron & Maggie

Serinin tamamını buradan izleyin: <https://www.kristenprobyauthor.com/with-me-in-seattle>

Büyük Gökyüzü Evreni

Büyük Gökyüzü Altında Aşk
Cara'yı Sevmek
Lauren'i Baştan
Çıkarmak Jillian'a
Aşık Olmak Grace'i
Kurtarmak

Büyük Gökyüzü'nün
Büyüsü Hannah'yı
Öpmek Jenna'yı
Beklemek Willa'yı
Kurtarmak Fallon'la
Uçmak

Büyük Gökyüzü
Kraliyet Büyüleyici
Sebastian Liam'ı Baştan
Çıkarmak Callum'u
Alay Etmek

Büyük Gökyüzünün
Kahramanları Onur
Cesaret
Barınağı

Büyük Gökyüzü evreninin tamamını buradan keşfedin:
<https://www.kristenprobyauthor.com/under-the-big-sky> Bayou Sihri

Gölgeler Büyü
Serendipity

Serinin tamamını buradan inceleyin: <https://www.kristenprobyauthor.com/bayou-magic>

Kanlı Ay Laneti Serisi Hallows End
Cauldrons Call
Salem'in Şarkısı

Romantik Manhattan Serisi Sonuna

Kadar
Sonunda
Gereken Her
Şey

Serinin tamamını buradan inceleyin:
<https://www.kristenprobyauthor.com/romancing-manhattan>

Boudreaux Serisi

Kolay Aşk
Kolay Cazibe
Kolay Melodi
Kolay
Öpücükler
Kolay Büyü
Kolay Şans
Kolay Geceler

Serinin tamamını buradan inceleyin:
<https://www.kristenprobyauthor.com/boudreaux> Fusion

Serisi
Beni Dinle

Sana Yakın
Benim İçin
Kızlar
Bizim Güzelliğimiz
Seni Tadına
Doyamıyorum

Serinin tamamını buradan dinleyin: <https://www.kristenprobyauthor.com/fusion>

1001 Dark Nights'tan

Seninle Kolay
Seninle Kolay
Hiçbir Şartla
Brooke'u Baştan
Çıkarmak Benimle
Hayret Et Benimle
Parla
Benimle Değiş
Karışıklık Kiraz
Sokağı

Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

Fallon ile Uçmak, Bir Big Sky Romanı

Kötü Güç: Kötü At Vegas/Büyük Gökyüzü Novella
Sawyer Bennett

All Stars Fall: Rachel Van Dyken'in Seaside
Pictures/Big Sky Novella'sı

Hold On: Bir Oyun/Big Sky Novella,
Samantha Young

Worth Fighting For: Bir Savaşçı Dövüş Kulübü/Big Sky Novella
Laura Kaye

Çılgın Kusurlu Aşk: Dirty Dicks/Big Sky Novella, K.L.
Grayson

Sen Olmadan Hiçbir Şey: Monica Murphy'nin Forever
Yours/Big Sky Novella

Crossover Koleksiyonunun tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/kristen-proby-crossover-collection>

YAZAR HAKKINDA

Kristen Proby, çoğu USA Today, New York Times ve Wall Street Journal'ın en çok satanlar listesine giren altmıştan fazla kitap yayınlamıştır.

Kristen ve eşı John, iki kedileri ve köpekleriyle birlikte Kristen'in memleketi olan Montana'nın Whitefish kasabasında yaşıyorlar.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

